

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul XVI - 1914

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Ce îmi ești Tu (Poezie)
2. Urmărește
3. Priviri aruncate în viața spirituală a subofițerilor și a soldaților noștri credincioși – I.
4. Dragostea frățească în perioada scindării, activitatea ei și primejdiile rănirii ei
5. Responsabilitatea personală a credinciosului
6. Din întuneric la lumină
7. Cum rămânem vioi ca în tinerețe?
8. Timpul e grav, timpul e scurt (Poezie)
9. În jos
10. În sus
11. Lumea minciunii
12. Priviri aruncate în viața spirituală a subofițerilor și a soldaților noștri credincioși – II.
13. Eu una știu (Poezie)
14. Mâna atotputernică a lui Isus (Poezie)
15. Lumea minciunii (Continuare)
16. Credincios în lucrurile mici (Poezie)
17. Priviri aruncate în viața spirituală a subofițerilor și a soldaților noștri credincioși – III.
18. Putere și călăuzire
19. Nu-mi lipsește nimic (Poezie)
20. Prindeți curaj (Poezie)
21. Arnd Georg von Lettow-Vorbeck
22. Otto, baronul von und zu Egloffstein
23. Caesar Heusch
24. Scrisoare a unui creștin vârstnic către credincioșii care pleacă la război
25. Regres și restabilire

26. Lumea minciunii (Încheiere)

27. „Oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat.”

Nr. 1 Ce îmi ești Tu

Tu-mi ești Prietenul loial,
La greu mă sprijini ne-ncetat,
Același, credincios, real,
Ești pe vecie neschimbat.

Mi-ești Scutul pentru apărat
Când zboară-n jur săgeata rea,
Când sunt de oameni speriat,
Ce mintea vor a-mi încurca.

Mi-ești Ajutor, Mângâietor
În toată suferința mea,
Mă știi până-n interior,
Durerea mea-i durerea Ta.

În beznă mi-ești Soare divin,
Ce-mi luminează-ngustul drum;
Raze doar de la Tine-mi vin,
Tu mă-ndrumi prin lumea de-acum.

Mi-ești Pâinea bună de hrănit,
Ce-mi dă puteri de ne-ntrecut,
Curaj nou, de nemistuit, -
Un bun - lumii necunoscut.

Păstor mi-ești, mă cunoști de tot,
Mă paști, mă duci, mă ții, mă sui,
Iar când vezi că eu nu mai pot,
Pe umăru-Ți tare mă pui.

Ești calea, Doamne, numai Tu,
Ești Adevărul, Viața, da;
De n-aș avea nici un atu,
Te am pe Tine! Ce-aș mai vrea?

Ești Vița și în Tine eu,
Mlădița ce Te-a-mbrățișat;
Și-n puterea ce-i dai mereu,
Ți-aduce Ție rod bogat.

Ești Împăratul meu, Isus,
Tu Alfa și Omega ești,
Cel dintâi și Cel din urmă,
Luceafărul ce strălucești!

H. v. R.

Nr. 2 Urmărește¹

Trăim într-o vreme când oamenii năzuiesc mult. Cantități mari de energie omenească sunt consumate zilnic, cantități care, dacă ar putea fi măsurate, cu greu ar putea fi exprimate în cifre. Dar întrebarea este: la ce năzuiesc? Și: ținta spre care se gândesc să tindă, merită ea sudoarea?

Omul firesc are în fața ochilor gloriificarea și prosperitatea propriului eu. Spre această țintă năzuiește cu toate mijloacele care îi stau la dispoziție. Bogăția și onoarea sunt considerate de el ca demne de osteneală și de sudoare. El nu știe sau nu ia în seamă ce spune Solomon: „Ce folos are omul din toată truda lui cu care se trudește sub soare? Generație trece și generație vine, dar pământul rămâne pentru totdeauna” (Eclesiastul 1,3-4). Dacă omul se retrage de pe scena trudei sale, atunci el nu poate să ia cu el nimic din tot succesul muncii sale și al năzuinței sale. Pentru el este atunci valabil cuvântul: „Lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?”

Ce har este atunci să fii despărțit de lume și de țintele ei! Dumnezeu veacului acestuia ne-a încătușat și pe noi odinioară cu lanțuri de fier; nici noi n-am putut altfel decât să năzuim după țintele pământești. Dar prin harul lui Dumnezeu a devenit altfel. Noi nu mai aparținem acestei lumi și nici nouă înșine. Noi am fost răscumpărați cu un preț.

Cine a urmat invitația Domnului: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui!” are alte ținte, alte condiții de viață, alt stăpân, altă cale decât copiii lumii. Ceea ce consideră lumea câștig, pentru el este pierdere. El trăiește după cu totul alte principii decât lumea.

Din nefericire, aspectele reale adesea nu corespund principiilor frumoase și serioase. Câte un credincios se așează pe aceeași treaptă cu lumea în comportamentul său. Noi toți avem motive să ne smerim dacă ne gândim la înfăptuire. Trăim într-o vreme de mediocritate generală, într-o vreme de decadentă, cu toate că știm și mărturisim că venirea iubitului nostru Domn este în fața ușii. În timp ce privirile noastre ar trebui să fie îndreptate în sus cu așteptare nerăbdătoare, ele se lasă ușor în jos și privesc spre lucruri și ținte pământești, care i se par demne de dorit inimii nebune. O, dacă am vrea să ne condamnăm fără rezerve unde și cum este necesar! Aceasta L-ar bucura pe iubitul nostru Domn și ne-ar face fericită propria inimă.

Fiecare dintre noi va fi aflat cât de mare este primejdia să nu ne stăpânim. Și de ce este mare? Pentru că puterea nu se manifestă niciodată fără hotărârea inimii, fără o decizie limpede, energică. Și aceasta ne lipsește așa de mult. Ah, dacă s-ar găsi totuși mai mult acea voință serioasă, acea hotărâre a inimii despre care vorbește Barnaba, „omul bun și plin de Duhul Sfânt”! (Faptele Apostolilor 11,23-24.)

Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; fie îl va urî pe unul și-l va iubi pe celălalt, fie se va alătura de unul și-l va disprețui pe celălalt; nu putem să-l slujim și lui Dumnezeu și lui Mamona. Nimeni nu poate umbla pe două căi, pe calea întunericii și pe calea luminii. Când urci într-o corabie care pleacă la Tars, n-o să ajungi niciodată la Ninive. (vezi Iona 1,1—3.)

Cine vrea să înoate împotriva curentului, acela trebuie să folosească energie. Cine nu vrea să-și consume toată puterea, acela plutește odată cu curentul. *Viața nouă trebuie să se manifeste într-un mod pozitiv*, ea nu are voie să conștina numai dintr-o negare, în rămânerea departe de vină și de păcat.

Apostolul Pavel a folosit multă energie. El spune despre sine: „alerg spre țintă, pentru premiul chemării” și într-un alt loc: „Iată la ce lucrez eu și mă lupt, potrivit lucrării Lui, care se arată cu putere în mine”. Credincioșilor le adresează invitația: „Căutați lucrurile de sus, unde este Hristos”; „Urmăriți dragostea și râvniți cele spirituale”; „Alergați ca să-l dobândiți (premiul)”; „Întotdeauna urmăriți ce este bine”; „Lucrați cu teamă și cutremur mântuirea

---

¹ Copie din revista lunară „Botschafter des Heils in Christo”. Editor: R. Brockhaus, Elberfeld.

voastră”; „Îmbrăcați-vă deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu ...”, și așa mai departe. Copilului său, Timotei, îi spune: „*Urmărește dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea duhului*”; și: „*Urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată*”. Iar credincioșilor din Roma le scrie: „Astfel deci, să *urmărim* cele ale păcii și cele ale zidirii unuia de către altul”.

Cu totul altfel ar arăta lucrurile între noi dacă ne-am conforma fidel acestor sfaturi! Dumnezeu să ne dea o venire în fire, o adevărată oprire și o adevărată întoarcere! Da, iubiți frați și surori, să alergăm din nou cu perseverență în alergarea care ne stă înaintea, ca nimeni dintre voi să pară că a rămas în urmă.

Noi suntem pelerini aici jos. Cetățenia noastră este în ceruri. De ce să ne pierdem deci în lucruri pământești? Slăvile cerești, Persoana lui Isus Însuși, a cărui slavă întrece cu mult toate celelalte măreții, este a noastră. Să ne întoarcem iar și să cochetăm cu pierderea, după ce în mica noastră măsură am socotit și noi totul ca pierdere ca să-L câștigăm pe Hristos? O, dacă am putea spune împreună cu Pavel: „Uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Isus Hristos!”

Există copii ai lui Dumnezeu care urmăresc și aleargă de dis-de-diminează până seara târziu; dar ei aleargă în jos, nu în sus, așa cum face Pavel. Desigur, vrem să fim harnici de devreme până târziu, trebuie să îndeplinim conștiincios îndatoririle care ne revin, dar trebuie s-o facem cu inimile îndreptate în sus. Va aduce aceasta prejudiciu muncii noastre? Vor suferi prin aceasta maistrul sau patronul nostru, sau afacerea noastră, dacă avem una? Cu adevărat nu! Munca va fi îndeplinită cu cea mai mare grijă și conștiinciozitate, căci lucrăm pentru Domnul și nu pentru oameni. Binecuvântarea Lui se va odihni peste noi și peste munca noastră și învățătura Dumnezeului-Mântuitor al nostru va fi arătată în toate.

Firește că adesea vom proceda cu totul altfel decât oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Deoarece noi năzuim spre comori cerești și dorim să-L proslăvim pe Dumnezeu, vom trece fără durere peste pierderi sau vom renunța la câștiguri. Nu va conta să câștigăm mulți bani, să economisim mult, să adăugăm mereu la averea noastră, să obținem un nume respectat, să valorăm ceva în lume sau chiar să avem între fiii veacului acestuia vot deliberativ. Nu, noi alergăm cu energie să obținem premiul. Toate acele lucruri le vom recunoaște și le vom privi ca poveri, iar cel care aleargă nu are voie să poarte poveri. Ele nu pot decât să-l obosească, să-l facă inapt pentru alergare și să-l scoată în afara cursei.

Și atunci nici nu vom căuta dreptul nostru și onoarea noastră, ca oamenii acestei lumi. Nu vom fi așa de ușor jigniți și răniți, nici dacă ne ajung la urechi, de la spate, declarații lipsite de dragoste despre noi. Și mai puțin vom exprima noi înșine calomniile sau să le transmitem mai departe. Vom urmări mult mai mult cele ale păcii și cele ale zidirii unuia de către altul.

Poate că cititorul va spune: Este frumoasă imaginea pe care o schițezi aici! Dar unde se găsește ea realizată. Din nefericire, realizarea este slabă! Dar de ce depinde? Cuvântul lui Dumnezeu nu duce lipsă de încurajare, după cum am văzut. În străngerile noastre laolaltă se vorbește mult despre aceste lucruri; iar și iar se emit îndemnuri serioase către noi toți; da, noi înșine discutăm adesea despre acestea. Și totuși, - câte divergențe există aici și colo, și cât neceaz provocat de vorbitul necugetat, câte inimi dezbinat, câte rădăcini de amărăciune! Care este cauza? *Lipsește hotărârea inimii*. Auzim și vorbim, dar făcutul lipsește. Domnul spune: „Dacă știți acestea, fericiți sunteți *dacă le veți face*”. Fericirea vine odată cu făcutul. Cine este „un împlinitor cu fapta, acesta va fi *fericit în lucrarea lui*” (Iacov 1,25).

La ce îi folosește unui constructor o schiță a construcției, oricât de frumoasă, stabilită în toate amănunțele, dacă nu se lucrează după ea?

La ce folosește într-o campanie militară un plan strategic oricât de excelent elaborat, dacă nu se acționează conform lui?

La ce ne folosește minunatul Cuvânt al lui Dumnezeu, dacă nu suntem înfăptuitori ai Lui?

Noi spunem toți că suntem copii ai lui Dumnezeu și creștini adevărați, și totuși mergem adesea pe o altă cale și procedăm altfel decât ne este indicat în Scriptură. Cum putem atunci să fim cunoscuți după roade?

Noi nu avem nici o idee despre ce consecințe triste există dacă nu suntem *împlinitori ai Cuvântului Său*. O, dacă ne-am cerceta toți! Să folosim energie și să rămânem la Domnul cu hotărârea inimii! Roadele binecuvântate nu vor lipsi. Domnul va fi proslăvit și, deoarece putem totdeauna să ne bucurăm în El, vom fi în stare și să manifestăm dragostea și caracterul Său, să suferim nedreptatea, să ne iertăm reciproc, să ne slujim unii pe alții în smerenie și dragoste. Vom purta poverile altora și deci vom împlini legea lui Hristos (Galateni 6,2).

Nr. 3 Priviri aruncate în viața spirituală a subofițerilor și a soldaților noștri credincioși

I.

În zilele Cincizecimii din 1913, un mic cerc de subofițeri, soldați și marinari erau adunați în R. În orele în care studiau împreună Cuvântul lui Dumnezeu, toți se exprimau cu sinceritate frățească. Ce priviri prețioase s-au aruncat acolo în lucrarea harului din inimile copiilor lui Dumnezeu! Cât de diferite erau circumstanțele fiecăruia în parte și nevoile lor, dar cât de mare era dorința să-L proslăvească pe Domnul și să slujească acelor suflete care încă nu-l cunoșteau pe Isus! Cât de prețioase au fost experiențele privind credințioșia Domnului și ascultarea rugăciunilor care au fost mărturisite aici! Dar înainte de toate, cât de nespus de mare a fost bucuria de a fi împreună sub Cuvântul lui Dumnezeu, această desfătare a dragostei frățești, această atmosferă de libertate și fericire, care i-a permis fiecăruia să se dăruiască așa cum a simțit inima sa. Aici n-a fost vorba despre o confesiune, toți erau una în Hristos. Domnul prezent și Cuvântul Său intangibil au fost singurele baze ale acestei conviețuiri. Toți erau conștienți că aceasta contează, să mărturisească harul mântuitor în mijlocul unei lumi pierdute. Unitatea Adunării lui Isus, pe care a făcut-o Dumnezeu, rodul lucrării de la Golgota, existau acolo ca o realitate fără să fie căutate.

Părea important că este apreciată și admirată lucrarea desăvârșită a harului, pe care Domnul o face în așa de multe locuri în tineretul german din armată și din flotă. Fie ca multe rugăciuni să se înalțe, ca lucrarea să se dezvolte, ca în curând pe toate corăbiile și în toate cazărmile să stea martori vii ai credinței! Cu siguranță că acolo unde stau, ei activează ca o lumină strălucitoare în casa întunecată și ca sarea care sarează. Numărul lor este încă mic. Dar este așa de important ca Dumnezeu să nu-Și numere soldații, ci să-i cântărească. La fiecare în parte contează credințioșia și dragostea.

Odată cu dirijabilul naval L-1 s-a scufundat la Helgoland un subofițer care era mecanic-șef, care stătea pe locul său ca un copil convertit cu adevărat al lui Dumnezeu. Din ultima sa scrisoare împărtășim următoarele:

„Laudă și slavă fie Mielului pentru dragostea Sa milostivă! Da, trebuie să spun, este minunat pentru mine că Domnul tocmai pe mine m-a iubit dintre așa de multe mii de camarazi ai mei. Harul Său îmi este de ajuns. O, cât de fericit sunt că știu: Isus, Mântuitorul meu, mă iubește. O, cât de frumos este să fii o oiță a bunului Păstor! Mă bucur că pot să slujesc la doi împărați; dar plata Celui ceresc este totuși cea mai bună. ... Scumpă soră în Domnul, Îi sunt așa de recunoscător Domnului că mi-a ascultat rugăciunea și că vărul meu L-a găsit pe Domnul. Eu am putut atunci, în zilele de Crăciun, în Danzig, să depun o mărturie pentru Domnul. De atunci sunt în corespondență epistolară cu el. Dar în mod deosebit m-am luptat vineri pentru el și chiar în acel timp, chiar în acel ceas Domnul a devenit prea tare pentru el, așa că el I s-a predat Lui. Nu este aceasta minunat? Eu spun că da! Zilele acestea mi-am lăsat viața să treacă prin fața mea și am găsit că a fost numai harul Domnului care m-a ținut. Ah,

abia atunci cât va fi de frumos, când vom fi la El, spre care este orientat tot dorul nostru! Pentru noi înseamnă doar: Vegheați! Vegheați! Vegheați! Da, Domnul vine curând ca să-Și ia mireasa acasă. O, va fi o măreție când Îl vom întâmpina în văzduh, ca să fim la El întotdeauna! Când mă gândesc așa la aceasta, nu pot să fac nimic altceva decât să jubilez și să chiui de bucurie.”

Acest martor al lui Isus este acum la Domnul; dorul său este alinat. El a trăit aceasta: „Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine” (Filipeni 1,23).

Să mai cităm și alte câteva locuri din scrisori de soldați și marinari.

„Nici nu pot să exprim ce mult m-am bucurat astăzi de siguranța mântuirii mele, iar a fi mântuit aduce caracter de mântuit. Așa îmi merge și mie acum. Dacă spun: Sunt pregătit să-mi las viața dacă pot prin aceasta să păzesc un suflet de veșnica pierzare, atunci aceasta este adevărat înaintea lui Dumnezeu. Domnul știe de câte ori a putut deja să mă folosească în cazarmă ca lumină și unealtă. Vreau, da, vreau să rămân pescar de oameni toată viața mea.”

Dintr-o altă scrisoare: „Mântuitorul meu încă mai trăiește și posedă și astăzi aceeași putere ca atunci când m-a tras afară din noroiul adânc al păcatului și în inima mea s-a vărsat marea Sa dragoste. O, fericită cunoaștere: Isus este al meu! Mulțumire credinciosului Domn că pot să încep altfel călătoria spre casă, decât a fost plecarea. Atunci am plecat cu dorința arzătoare să-mi câștig fericirea pe acest continent; dar Mântuitorul meu mi-a dăruit ceva mult mai mare, mai frumos, mai măreț, și anume, pacea sufletului meu și siguranța ca la sfârșitul pelerinajului meu să intru în palatul Său împărătesc, mare, minunat. ... Da, merită într-adevăr să luptăm corect, ca să ajungem la această țintă minunată. Acum sunt așa de bine adăpostit în mâna tare a Dumnezeului meu, care va face corăbioara mea să intre în portul sigur. De multe ori mă voi mai gândi în urmă, cu inima recunoscătoare, la locul nașterii sufletului meu.”

Dintr-o altă scrisoare: „Dacă mă gândesc înapoi, la perioadă serioasă când am stat printre superiorii mei, trebuie totuși să recunosc că ea a acționat modelând, cizelând, muncind. De aceea sunt recunoscător și pentru neplăceri. Da, har și dragoste este peste tot, oriunde am privi. Aceasta mă obligă la recunoștință mare, nu această datorie apăsătoare, ci cea pe care o facem cu inima jertfitore. Astfel se nasc fericirea și bucuria care mă fac așa de fericit.”

Cât de frumos este, de asemenea, când auzim despre soldați simpli, care, mântuiți din adâncurile păcatului și ale seducției, oferă lui Dumnezeu jertfă de mulțumire. Un astfel de soldat a trimis într-o scrisoare cinci mărci și în următoarea a trimis zece mărci pentru lucrarea slujbei, la creștina care îi arătase calea, din bucurie recunoscătoare pentru ce a făcut aceasta pentru fiii tineri „ai fondului principal și ai măduvei poporului nostru”, așa a scris el.

Un soldat de marină scrie: „Cu toate că acum nu vedem decât cer și apă și orice uscat este departe, sufletul tot stă pe muntele Tabor. Astăzi este un an de când L-am găsit pe Mântuitorul și cât de multă bucurie, fericire, binecuvântare am primit în acest an de la Domnul! Mereu trebuie să-mi spun: Dumnezeu este credincios! O, numai dacă am vrea să ne lăsăm fără voință în brațele Sale și să ne lăsăm așa de bine pregătiți de El, atunci vom fi fără știința noastră o binecuvântare pentru mediul nostru înconjurător.”

* * *

Cât de prețioasă este această lucrare a harului care strălucește din aceste scrisori! Mulțumim lui Dumnezeu că sub uniforma împăratului și sub bluza marinarului bat multe sute de inimi în credințioșie pentru Domnul. Dumnezeu să le înmulțească numărul spre binecuvântare pentru patria, poporul, armata și flota noastră! În acești soldați care se roagă sunt garanții de binecuvântare, pe care lumea nu le prețuiesc. Dar noi, care Îl cunoaștem pe Domnul, știm că fiecare în parte dintre acești frați este un giuvaer al lui Dumnezeu.

(Va urma)

Nr. 4 Dragostea frățească în perioada scindării, activitatea ei și primejdiile rănirii ei

- I. Unitatea credincioșilor
- II. Cunoaștere și dragoste
- III. Spiritul criticii
- IV. Vorbitul pe la spate
- V. Păstrând adevărul în dragoste

I. Unitatea credincioșilor

Adunarea lui Isus Hristos, ecclesia răscumpărată cu sângele Mielului (adică cea chemată afară din lume), stă în fața ochilor lui Dumnezeu ca o unitate sfântă care nu se poate rupe. Ca să putem să înțelegem aceasta, Domnul Își prezintă Adunarea în Cuvântul lui Dumnezeu în șapte imagini: turma lui Isus – națiunea sfântă – familia lui Dumnezeu – ceata ucenicilor lui Isus – templul construit din pietre vii – trupul lui Hristos – mireasa Mielului. Fiecare dintre aceste imagini caracterizează o unitate sub un cap și domnitor, respectiv, bazându-se pe o piatră de temelie și piatră pentru unghi.

Când Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre ce influențe trebuie să exercite credincioșii asupra lumii care ne înconjoară, în mijlocul căreia sunt așezați ca mărturie, atunci Duhul Sfânt folosește alte șapte comparații: epistole ale lui Isus Hristos - cetatea de pe munte – lumina din casa întunecoasă – sarea pământului – bărbații de război ai lui Isus Hristos – trimișii lui Isus Hristos - șapte sfeșnice de aur. -

Este evident că mărturia în fața lumii este foarte slăbită prin dezbinarea Adunării lui Isus de pe pământ, ba în unele cazuri chiar fără efect. De aceea intenția vrăjmașului este mereu îndreptată spre scindare și dezbinare.

Nici un credincios nu are putere să repare scindarea din Adunarea lui Isus aici pe pământ. Totuși, o inimă care arde în dragostea lui Isus o va simți ca pe o durere. Cu atât mai mângâietoare este siguranța că unitatea desăvârșită a Adunării va fi restabilită și privită când va veni Domnul și îi va chema pe ai Săi la El, ca să-i conducă în casa Tatălui (vezi 1 Corinteni 15,51-57; 1 Tesaloniceni 4,15-18). Ce clipă fericită va fi când ceata completă a preaiubiților lui Dumnezeu, spălată, fără pată, va sta adunată într-un trup de slavă, fiind copii ai luminii, în jurul tronului Mielului junghiat!

O, Miel al lui Dumnezeu, în ceruri,
Cu tine unită-n veci va sta,
Lăudând cu mii de noi triluri,
Fericita ceată a Ta.
Nici unul lipsă n-o să fie,
Și toți cântă cu bucurie:
Cinste Mielului ce ne-a-mpăcat!

Atunci va fi împlinit cu desăvârșire cuvântul: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum Noi suntem una: Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17,22-23).

Scindarea credincioșilor din epoca aceasta este o realitate în fața ochilor tuturor. Cu toate acestea, fiecare credincios în parte rămâne răspunzător să împlinească cuvântul: „cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste, străduindu-vă să păstrați unitatea Duhului, în legătura păcii” (Efeseni 4,2-3).

Trăim în zilele Filadelfiei (Apocalipsa 3,7-13). În ciuda întregii scindări, Duhul Sfânt a așezat clar în lumină, în adevărata Adunare a lui Dumnezeu, două fundamente ale unității: „Ai

păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu”. Unde există aceste două caracteristici de credință adevărată, că păzim intangibilitatea Cuvântului scris și că mărturisim Persoana divină a Domnului Isus și sfântul Său Nume ca pe singura poartă de intrare spre har, pace și slavă, acolo sunt date premisele pentru păstrarea unității Duhului în legătura păcii. Acolo poate fi dată lumii pierdute o mărturie unitară - și laudat să fie Dumnezeu că această mărturie este dată! Oriunde copii sinceri ai lui Dumnezeu trăiesc și mărturisesc pe acest teren pentru Domnul lor, lumea va observa câte ceva din cetatea de pe munte, de la sfeșnicul care luminează în casa întunecoasă. Copiii lumii vor citi în toți acești copii ai lui Dumnezeu, în casele și în viața lor, aceeași epistolă a lui Isus Hristos, scrisă cu Duhul Dumnezeului viu. Sfeșnicul de aur al adevărului și al dragostei lui Dumnezeu își va răspândi lumina în întunericul acestei lumi.

Dar este evident că prin neloialitate și prin lipsa de veghere ale copiilor lui Dumnezeu, această mărturie către lume devine fără putere, dacă prin credincioși nu este recunoscută și împlinită însăși realitatea unității lor veșnice. La aceasta se adaugă felurite primejdii, în parte în firea noastră înăscută, încăpățânată și egoistă, în parte în circumstanțele care ne înconjoară. Să dezbatem aici câteva dintre primejdiile deosebite care împiedică înfăptuirea unității, care slăbesc puterea mărturiei, care Îl necinstesc și Îl întristează pe Domnul.

Să observăm un lucru de la început: există străngeri ale credincioșilor în care se simte o anumită apăsare pe inimi, care nu poate fi descrisă prea bine. Duhul bucuriei nu poate străbate nici chiar atunci când sunt cântate cântări de laudă și de mulțumire. Uneori se poate citi aceasta pe fețe individuale, dar apoi se aude din când în când și confirmată de către copii sinceri ai lui Dumnezeu, cu întrebarea: Ce este aceasta? Care este cauza? Și așa cum recunoaște câte unul între patru ochi, de la care nu ne-am fi așteptat: Nu sunt fericit. Nu sunt conștient de vreo neloialitate, dar nu ajung la pace. În multe din aceste cazuri răspunsul este: nu se umblă în dragostea frățească – inimile nu sunt deschise pentru toți copiii sinceri ai lui Dumnezeu, nu este înfăptuită unitatea trupului. În multe alte cazuri a fost ridicat un zid și se gândește: credincioșii de dincolo de zid nu ne interesează. Așa se ajunge ușor la sectă.

Nu este esențial sub ce pretext închidem accesul copiilor iubiți ai lui Dumnezeu. Dacă se întâmplă aceasta, se va simți acea apăsare, acea lipsă de bucurie, pentru că Duhul Sfânt este întristat.

II. Cunoaștere și dragoste

Cuvântul lui Dumnezeu atribuie o importanță mare de nespus *cunoașterii* sfintei Persoane a Domnului nostru. Domnul spune: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). Noi nu putem să urmărim suficient de serios să cunoaștem minunata Persoană a Dumnezeului-Tată și a Domnului Isus: dragostea Sa divină, gândurile Sale de har, sfințenia și dreptatea, puterea și înțelepciunea, prezența și purtarea de grijă. Fiecare cunoaștere a lui Dumnezeu desfășoară în noi puteri proaspete de viață veșnică, mărește pacea, bucuria, puterea și fericirea inimii. Astfel crește capacitatea noastră de a-L proslăvi pe Isus. În același timp suntem făcuți capabili să „privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați după același chip (sau: în același chip) al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3,18). Pavel spune despre această cunoaștere: „Căci Dumnezeu care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», a strălucit în inimile noastre, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4,6). Petru scrie: „Har vouă și pace să vă fie înmulțite în cunoștința lui Dumnezeu și a lui Isus, Domnul nostru! După cum puterea Sa divină ne-a dat toate cele privitoare la viață și evlavie, prin cunoștința Celui care ne-a chemat prin glorie și virtute” (2 Petru 1,2-3). Deci un credincios nu poate să tindă destul să crească în cunoștința lui Dumnezeu și a Domnului Isus.

În afară de cunoașterea care se referă la Persoana lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, există o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu, cunoașterea revelațiilor, a planurilor și a gândurilor

lui Dumnezeu, cunoștința despre marea luptă dintre lumină și întuneric, cunoașterea persoanei, a ființei și a intențiilor lui satan. Și aceste domenii ale cunoașterii sunt deosebit de importante pentru credincioși. Pavel dorește ca cei credincioși să prisosească în credință și în cuvânt și în cunoștință (2 Corinteni 8,7) și cere; „ca dragostea voastră să prisosească tot mai mult și mai mult în cunoștință și în orice pricepere” (Filipeni 1,9).

O anumită măsură a acestei ultime cunoștințe este indispensabilă înainte de toate acolo unde trebuie să fie făcută o slujbă publică de evanghelist sau de învățător. Dacă, de exemplu, un credincios încă nu știe nimic din Cuvântul lui Dumnezeu despre nădejdea răpirii sau dacă încă nu cunoaște deosebirea dintre făgăduințele pentru Israel și făgăduințele pentru ecclesia (Adunarea) lui Dumnezeu – atunci acesta este un neajuns dureros. Un astfel de om nu poate să răspundă la întrebări simple și îi derutează pe cei care îl întreabă. Dar în domeniul acesta al cunoștinței amenință o primejdie: această cunoștință duce ușor la aroganță, ea deteriorează ușor dragostea și smerenia. Despre această primejdie vorbește Pavel: „pentru că toți avem cunoștință: *cunoștința îngâmfă, dar dragostea zidește*. Dacă cineva gândește că știe ceva, încă nu cunoaște nimic cum trebuie să cunoască; dar dacă cineva Îl iubește pe Dumnezeu, este cunoscut de El” (1 Corinteni 8,1-3). Și iarăși: „Și dacă am profeție și știu toate tainele și toată știința și dacă am toată credința încât să mut munți, dar nu am dragoste, nu sunt nimic” (1 Corinteni 13,2). Și mai departe: „Deoarece cunoaștem în parte și profețim în parte; dar, când va veni ce este desăvârșit, aceea ce este în parte va fi desființat” (1 Corinteni 13,9-10). Noi rămânem cu cunoștința noastră aici pe pământ mereu la tivul hainei lui Dumnezeu. Chiar și cel mai promovat creștin este conștient – atâta vreme cât stă supus în smerenie înaintea lui Dumnezeu -, că există multe lucruri și întrebări despre care trebuie să spună: Aceasta încă n-o știu, aceasta încă n-o înțeleg – eu mă mulțumesc cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul îi avertizează pe credincioși ca nu cumva cunoștința mai înaltă să-l determine pe un frate să păcătuiască prin îngâmfare sau lipsă de dragoste față de alți frați și surori, care sunt mai slabi în cunoștință (vezi 1 Corinteni 8,9-11).

Măsura cunoștinței nu hotărăște în nici un caz cât de aproape este un copil al lui Dumnezeu de inima Domnului. Dumnezeu nu cântărește valoarea vieții unui creștin după măsura cunoștinței, ci după măsura dragostei și a sincerității. Putem într-adevăr să spunem cu precizie că marea majoritate a acelor zeci de mii de martiri din perioada prigoanei romane au avut mai puțină cunoștință decât mulți dintre credincioșii zilelor noastre. La fel trebuie să fi fost cu cetele de martiri din Madagascar și din China. Dar când Domnul pronunță sentința divină asupra vieții celor fideli ai Săi, El spune fără să țină cont de măsura cunoștinței individuale: „Bine, rob bun și credincios; ai fost *credincios* peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25,21).

John Paton povestește despre un canibal convertit de pe insula Tanna următoarele:²

Namuri, unul dintre învățători, a fost într-o dimineață grav rănit cu un kawas sau piatră ucigătoare. Atacatorul era un așa-zis preot la păgâni; el l-a lovit repetat cu ciomagul pe cel căzut pe jos, care s-a prăbușit sângerând și aproape leșinat în casa mea, în care a mai putut să fugă ca printr-o minune. Următorii erau pe urmele lui, dar s-au oprit din alergare când au văzut că el a ajuns la mine. Rănile lui grave s-au vindecat încet; când în sfârșit a fost restabilit cât de cât, a cerut să-și înceapă din nou munca și viața jos în sat. L-am rugat să se menajeze și să mai aștepte o vreme, până când furia oamenilor se va fi potolit ceva mai mult. Bunul Namuri mi-a răspuns la aceasta: „Missi, când îi văd pe nefericiții aceia însetați de sângele meu, mă recunosc pe mine însumi în ei. Pe primul misionar care a venit la noi am vrut să-l omor de mai multe ori. Dacă el ar fi rămas departe de noi din teamă, astăzi aș fi un păgân, dar

---

² Luat din cartea lui John G. Paton, „Misionar pe Noile Hibrice”, Leipzig, Editura H. G. Wallmann. Cartea este prin aceasta recomandată călduros tuturor credincioșilor. Ea este potrivită în mod deosebit pentru a fi citită cu voce tare în familiile credincioșilor.

el n-a încetat să ne învețe și prin harul lui Dumnezeu am devenit un creștin. Același Dumnezeu îi poate lumina și pe sârmanii locuitori din Tanna, ca ei să-I slujească și să I se închine. Nu pot să rămân departe de ei, Missi! Dar vreau să dorm în casa misionară; ziua trebuie să lucrez.”

Să opresc un asemenea bărbat, aceasta n-am fost în stare. El s-a întors printre oameni și o vreme a mers peste așteptări de bine; insularii au arătat mult mai mult interes decât înainte și tocmai aceasta a putut să-l aducă din nou la mânie pe acel preot păgân. Căci într-o dimineață, pe când Namuri se ruga cu mai mulți, el s-a năpustit peste sârman, l-a lovit repetat cu ciomagul și l-a lăsat să zacă acolo ca mort. Cei prezenți au fugit ca să nu fie considerați complici; și astfel a rămas Namuri să zacă mai mult timp fără ajutor. Când a redevenit conștient, s-a târât până la mine și a spus: „Missi, mor. Vă vor omorî și pe voi. Fugiți, salvați-vă viața!” I-am pansat rănilor, l-am mângâiat și m-am rugat cu el. El era foarte liniștit; el nu s-a plâns cu nici un cuvânt de durerile sale mari, ci repeta într-una: „Pentru Isus! De dragul lui Isus al meu!” Rugăciunea sa: „Doamne Isuse, iartă-i căci ei nu știu ce fac! O, nu-i lua pe toți slujitorii Tău de la Tanna! Doamne, fă-i pe toți cei de pe insula Tanna să Te iubească și să Te urmeze!” a repetat-o des, până și-a dat ultima suflare. Pentru el, Isus a fost totul în tot; pentru el n-a existat spaima morții; el s-a sfârșit în nădejdea sigură că va fi în curând la Domnul. Omul acesta poate să fie considerat mic și neînsemnat de către lume; eu știam că un slujitor nobil al Domnului a căzut în lupta pentru El.

* * *

Dacă am așeza acest tablou în fața unui cerc de frați și surori care sunt adânc întemeiați în Cuvântul lui Dumnezeu și bogăți în cunoștință și sunt confirmați de Domnul în slujba lor, atunci trebuie să acceptăm că nici unul dintre ei nu va îndrăzni să se așeze alături de Namuri în ceea ce privește dragostea, credincioșia și simplitatea copilărească. Dar sigur că este bine dacă ne întrebăm: Dacă acest frate ar fi intrat în timpul vieții sale în cercul nostru de frați și surori, l-am fi recunoscut noi ca deplin valabil, cu toate că el nu știa așa de multe câte știm noi și cu toate că era încă necunoscut al Scripturii, deoarece nu avea o Biblie și nu știa să citească? Noi ajungem ușor și inconștient într-o sferă de influență a anumitor pretenții de cunoaștere. În interiorul acestui cerc îi catalogăm apoi involuntar pe frați și pe surori, dacă sunt satisfăcători sau nu. Astfel ajungem în primejdia să-i considerăm de o calitate inferioară pe alți credincioși din cauza lipsei lor de cunoștință, în timp ce ei poate că ne fac să ne rușinăm privind credincioșia și devotamentul.

Cu aceasta n-am spus nimic împotriva importanței cunoștinței. Dimpotrivă, „iar pentru aceasta, dându-vă toată silința, adăugați la credința voastră virtutea (energia spirituală), iar la virtute, *cunoștința!*” (2 Petru 1,5) Dar acest citat se încheie cu dragostea. Cuvântul lui Dumnezeu nu vrea să spună niciodată că cunoștința ar putea să aducă prejudiciu dragostei, dimpotrivă, cunoașterea lui Dumnezeu produce *dragoste*. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește un limbaj foarte simplu: „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește (aici vrea să spună: oricine îi iubește pe frați de dragul lui Isus – vezi versetele 11-14) este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste. În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu l-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. ... Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el” (citește 1 Ioan 4,7-16). Noi nu rămânem în dragoste dacă îi iubim sau cinștim mai puțin pe unii frați și surori care Îl urmează în credincioșie pe Domnul, din cauză că ei sunt slabi în cunoaștere. Îmi amintesc de un frate în vârstă, care, ca urmare a muncii grele din viața sa, a rămas neobișnuit de neinstruit; pe lângă aceasta era limitat în inteligență. Când voia să spună ceva despre Cuvântul lui Dumnezeu, aproape întotdeauna ieșea greșit. Dar

acest frate Îl iubea pe Domnul și era fericit în har; în ciuda simplității sale, el s-a bucurat de dragostea și de respectul fraților săi și al surorilor lui în Domnul, nimeni nu l-a disprețuit. Aceasta a fost cu siguranță spre cinstea și bucuria Domnului.

Nicăieri și în nici un loc al Bibliei cunoștința nu constituie – dacă de obicei există mărturisirea pentru Isus în umblare și în cuvânt și despărțirea de felul de a fi al lumii – o măsură pentru valoarea unui ucenic sau a unei ucenice. Nici măcar a fi legat în concepții nebiblice moștenite, ca urmare a cunoștinței inexistente, nu este ceva hotărâtor. Criteriul corect și importanța corectă stau numai în mâna Domnului (vezi 1 Corinteni 4,4-5). – Noi nu suntem cunoscători de inimi, de aceea ne-a lăsat Domnul indicația: „După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7,16-20).

Dacă dorește cineva să fie recunoscut ca frate sau soră, dacă solicită drepturile comunității și dragostea frățească, atunci sigur trebuie să întrebăm dacă el și-a trăit mântuirea cu deplină siguranță, dacă într-adevăr Îl cunoaște pe Domnul și umblă cu Domnul, dacă are o viață de rugăciune, dacă-L cunoaște pe Dumnezeu ca Tată și pe sine însuși ca fiind un copil iubit, dacă este în fața lumii un mărturisitor al Domnului său, atât în familie, cât și în meserie, dacă umblă pe calea îngustă, în slujba curată și nepătată a lui Dumnezeu (vezi Iacov 1,262-27), dacă recunoaște Cuvântul lui Dumnezeu ca adevărul revelat și se pleacă sub Cuvânt. Unde sunt găsite aceste roade, orice creștin sincer va fi convins prin Duhul Sfânt că în fața sa stă un frate sau o soră, care au un drept dat de Dumnezeu la dragostea sa frățească și la drepturile comunității. Este de la sine înțeles că aceste roade nu vor fi găsite numai pe buzele mărturisitorului însuși, ci vor fi confirmate de către aceia care îi stau aproape în viață. Sigur ar fi bine dacă în general s-ar întreba mai mult despre roade decât despre cunoștință. În domeniul cunoașterii suntem câteodată satisfăcuți cu asemenea răspunsuri, care corespund exact cu ceea ce voiam să auzim. În unele cazuri observăm ulterior, că un om deștept a învățat cu capul învățătura biblică, după cuvânt și sens – dar cum a fost cu confirmarea vieții?

Ce frumos când este invers, când lucrurile merg ca odinioară la o fată catolică, pe care câțiva frați au găsit-o într-o casă, slujind printre copiii lumii. Această fată nu știa nimic despre convertire și nașterea din nou, dar Îl cunoștea și-L iubea pe Domnul. Harul făcuse o lucrare minunată, cu toată eroarea învățăturii și a tradițiilor omenești. Această fată se știa iubită de Dumnezeu, deplin împăcată prin jertfa de la Golgota, inima ei era fericită, iar dorința ei era să trăiască spre onoarea Domnului. Ea era într-adevăr o soră în Hristos, încă legată în multe privințe cu giulgiurile unei religii moștenite (Ioan 11,44) și totuși: o creație nouă în Hristos (2 Corinteni 5,17).

Orice cititor atent trebuie să-ți dea seama că acei credincioși cărora le scrie Iacov (fratele Domnului) erau foarte tare legați în concepțiile iudaice, ca și Iacov însuși. Este o mare deosebire între cunoașterea care i-a fost dată lui Pavel prin revelație și cea pe care o avea Petru, ca și cea a lui Iacov. Toți aceștia trei și-au pecetluit credința cu moartea de martir; Domnul a recunoscut și a cinstit credinșia și slujba lor; ei fac parte dintre apostolii a căror slujbă constituie temelia, fundamentul pentru templul lui Dumnezeu, Adunarea lui Isus, în care Isus Hristos Însuși este piatra din capul unghiului (Efeseni 2,19-22). Chiar și în zilele apostolilor ei erau ferm convinși de marea deosebire a concepțiilor (citește Galateni 2,1-17). Poate că această deosebire a fost la fel de mare ca deosebirea concepțiilor între un credincios care stă pe fundamentul bisericii de stat din cauza concepției și a convingerii moștenite și un credincios care a devenit liber prin harul lui Dumnezeu de orice organizație religioasă făcută omenește. Dar apostolii s-au recunoscut reciproc ca frați deplin valabili. Când Petru a părăsit în Antiohia calea eliberării de concepțiile iudaice din teama de oameni, Pavel i-a cerut socoteală public pentru ipocrizia sa. Dar Pavel n-a făcut aceasta ca să rupă relația frățească cu Petru, ci ca să prevină ruperea iminentă și să repare paguba.

Firește că pentru credincioșii de astăzi se spune că fiecare trebuie să umble deplin convins de calea sa (vezi Romani 14,5), după măsura cunoștinței sale, în credinșie, cu conștiința nepătată. Calea concesiiei omenești în domeniul adevărului recunoscut este sigur o cale a

neloialității. Dar chiar dacă nu pot să merg și eu pe calea pe care umblă alți copii ai lui Dumnezeu, atunci aceasta nu trebuie totuși să-mi tulbure privirea, ci trebuie să-i recunosc și să-i iubesc ca frați ai mei în Hristos pe aceia care umblă pe calea îngustă ca martori ai lui Isus, în fața unei lumi pierdute, ostile lui Dumnezeu. *Ce mic este numărul lor!* Ce privilegiu, ce bucurie să întâlnești oameni care-L cunosc pe iubitul nostru Domn, a căror inimă, casă și viață Îi sunt închinare.

În Biserica Romană era principiul ca orice abatere de la învățătura bisericească să fie tratată ca fărâdelege. Nenumărate ruguri, râuri de sânge și lacrimi caracterizează asprimea neîndurătoare cu care au fost constrânse conștiințele și au fost sacrificați copii scumpi ai lui Dumnezeu, care au trebuit să moară pentru adevărul recunoscut. Chiar și în Germania și în Elveția, în țări protestante, în perioada de după Reformă, sute de oameni au murit de moarte de martir, pentru că s-a făcut din convingerea biblică a conștiinței lor o crimă vrednică de moarte. Aceasta din urmă se referă înainte de toate la acea mișcare a credinței, care a străbătut în secolele al 16-lea și al 17-lea din Elveția prin Germania și Austria, până în Anglia și Olanda, care și-a găsit expresia deosebită în botezul credinței oamenilor maturi.

Este important să învățăm din aceste evenimente istorice serioase. Noi trebuie să respectăm convingerile conștiinței celorlalți credincioși, oriunde există o inimă predată Domnului, o viață de credință, de rugăciune și de teamă de Dumnezeu. Este important să înțelegem aceasta atât pentru copiii cei mulți ai lui Dumnezeu, care stau din convingere pe fundamentul bisericii de stat, ca și pentru cei care sunt eliberați de concepțiile bisericești. Ideea romană că toți acei credincioși care stau în afara bisericii oficiale organizate să fie caracterizați ca sectanți, firește că mai este păstrată îndârjit și astăzi în multe lucrări teologice. Dar seriozitatea acestei ultime perioade, în care trăim, forța necredinței și a ostilității față de Dumnezeu de jur-împrejurul nostru, arată oricărui om sincer că lozinca nu trebuie să fie: *Pro sau contra bisericii organizate? Pro sau contra denumirii mele?* ci trebuie într-adevăr să fie: *Pro sau contra lui Hristos? Pro sau contra creștinismului Bibliei? Pro sau contra copiilor lui Dumnezeu, care stau ca martori ai lui Isus în mijlocul valorilor care se sparg ale necredinței și ale vrăjmășiei față de Dumnezeu, care mișcă poporul nostru.*

Unii credincioși, care și-au trăit eliberarea din formele și organizațiile religioase făcute de oameni, sunt într-o anumită primejdie, aceea de a nu-i recunoaște ca frați pe cei care încă nu sunt eliberați. Suntem înclinați să le reproșăm acestora din urmă lipsa de bunăvoință sau neascultarea conștientă, pentru că nu vor să accepte ce li se prezintă ca fiind calea adevărului, de recunoscut în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ne iubim frații și surorile, atunci trebuie să avem încredere că au bunăvoință și o conștiință nepătată chiar și atunci când țin tare de unele lucruri și concepții care le-au fost prezentate din copilărie ca lucruri sfinte. Dacă procedăm altfel, ajungem în primejdia de a judeca în mod roman. În zilele noastre este deosebit de important pentru mica ceată a credincioșilor, să înțelegem că dragostea este cheia pentru a deschide inimi și conștiințe pentru adevăruri de care ne-am temut. Dacă fratele meu sau sora mea sunt convinși că eu îi iubesc cu adevărat, atunci pot să vorbesc cu ei, cu Cuvântul lui Dumnezeu în mână, despre acel punct divergent de convingere a credinței, fără să arunce lancea împotriva mea, de teamă că li se va smulge o comoară a convingerii credinței lor.

Biblia îi numește pe credincioși, în contrast cu ceilalți oameni, „cei din casa credinței” (Galateni 6,10). Stă în firea lucrurilor să-i recunoaștem întâi ca oameni din casa credinței pe aceia care merg pe aceeași cale cu noi, care merg la aceleași adunări și care avem aceeași înțelegere a Scripturii. Dar, chiar dacă lucrul acesta este explicabil, deoarece adesea nu-i cunoaștem personal pe ceilalți credincioși, avem totuși nevoie de păzire. Ceilalți credincioși sunt frații noștri și surorile noastre în Hristos, ei sunt tovarăși de credință și în același timp „împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu” (Efeseni 2,19). Ei au dreptul la dragostea și ajutorul nostru până la măsura deplină: și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați” (1 Ioan 3,16). Chiar dacă în viața zilnică lipsește de obicei ocazia să dovedim aceasta, totuși ni se oferă multe prilejuri, pe care trebuie să le folosim cu bucurie, ca să

acordăm fraților noștri și surorilor noastre în Hristos: dragoste frățească, ajutor, îngrijire, sprijin. Firește că prin aceasta nu se înțelege că trebuie subvenționată înșelătoria evlavioasă a aceluia care, sub aparența credinței, cu vorbe dibace, storc bani și binefaceri de la copiii lui Dumnezeu. Vă avertizăm în mod serios cu privire la aceasta.

III. Spiritul criticii

Trăim în zile de mare derută între credincioși. Chiar și printre aceia care Îl mărturisesc pe Domnul ca Mântuitor al lor și vor să trăiască pentru El, există tot felul de învățături nebiblice, care duc în eroare. Când vrăjmașul vrea să-i dezbină, să-i înșele pe credincioși, atunci își alege uneltele cu viclenie. Și își fac apariția bărbați fermecători, dibaci în vorbire, foarte culti, amabili, binevoitori. Dar întrebarea este: poate să reziste în fața cercetării cumpătate a Cuvântului lui Dumnezeu ceea ce aduc asemenea personalități? În mod obișnuit, la început se lasă antrenati de sentimentele lor frații și surorile fără experiență, creduli, ca să se agațe de asemenea învățături, care aduc ceva nou sub aparența justificării biblice.

Câți copii ai lui Dumnezeu n-au fost atrași de așa-zisa știință creștină, pentru că acolo au auzit povestindu-se despre cazuri de aparentă vindecare. Întemeierea lor biblică n-a ajuns ca să înțeleagă că în zilele noastre câte un fenomen extraordinar este adus de satan ca să-i înșele pe credincioși. Astfel s-au dus sub stăpânirea duhurilor și a scrierilor care duc în eroare. Exact așa este cu așa-zisa învățătură milenistă sau „Răsăritul zorilor”. Vedem chiar că unii credincioși confuzi sunt prinși de scrierile și de emisarii mormonilor.

Asemănător se petrec lucrurile cu tristele influențe distrugătoare ale mișcării pentecostale și ale învățaturii mântuirii tuturor oamenilor, în care vedem prinși mulți copii scumpi ai lui Dumnezeu, prin înșelăciunea vrăjmașului. Consecința este peste tot: scindare și derută. Aici este nevoie de o critică chibzuită; de aceasta este nevoie în mod deosebit și în literatura creștină. Marea majoritate a credincioșilor nu sunt capabili să facă față elocvenței și vicleniei din așa de multe tipărituri care duc în eroare, care le ies în cale. Crezând că pot să cerceteze singuri totul, ei uită că pentru aceasta este nevoie de experiență și abilitate. Cât de ademenitoare sună adesea prezentările învățătorilor despre mântuirea tuturor oamenilor! Domnul sigur îi va păzi pe cei smeriți și simpli, dar este totuși necesar să arătăm că în zilele noastre se impune urgent o cercetare deosebită atât a tipăriturilor, cât și a persoanelor care ne învață.

Vedem, de exemplu, că un frate, care a slujit binecuvântat cu cuvântul, mai târziu se descoperă ca reprezentant al unei învățături greșite. Există chiar și la unii evangheliști și învățături o evoluție tristă. Avem parte să-i vedem pe unii ca aceștia, care odinioară au stat ferm pe temelia Scripturii, dar care mai târziu au făcut un compromis cu lumea: că acum atacă Cuvântul lui Dumnezeu și devin incapabili să propovăduiască Evanghelia clară.

La aceasta se mai adaugă și altceva: unor slujitori devotați și binecuvântați le rămân necunoscute adevăruri importante. La unii, cauza stă în procesul de dezvoltare din domeniul spiritual, la alții stă în lipsa de cercetare în Cuvântul lui Dumnezeu și în lipsa de smerire sub Cuvânt. Există bărbați cu o umblare loială, care sunt martori binecuvântați în privința împăcării, a convertirii și a urmării practice a Domnului; dar de îndată ce ajung la planurile lui Dumnezeu cu Israel și cu Adunarea lui Isus sau la lucrurile din urmă, se dovedesc a fi prinși în teologia secolelor trecute. Adevărurile importante, ca de exemplu, nădejdea răpirii credincioșilor, sunt aproape necunoscute unor slujitori încercați.

Altora, iarăși, care personal umblă conștiincios, le lipsește deosebirea limpede între lege și har. Aceste circumstanțe fac necesar acolo unde se propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu, să fie cercetat cu atenție dacă cele spuse corespund cu Cuvântul lui Dumnezeu (vezi Faptele Apostolilor 17,10-11 și 1 Corinteni 14,29). Cât de necesar este în aceste împrejurări ca toți copiii lui Dumnezeu să se bazeze numai pe Domnul și pe Cuvântul lui Dumnezeu și să se lase păziți de Duhul Său cel Sfânt (vezi Ioan 8,31-32)!

Dar dincolo de cele de mai sus există un spirit al criticii, care, în loc să se bucure de Cuvântul lui Dumnezeu și de slujba unui frate, stă permanent la pândă ca să descopere ceva care nu se potrivește în șablonul personal. Unde domnește acest spirit, acolo este deteriorată atât bucuria sfântă pentru Cuvântul lui Dumnezeu, cât și câștigul personal din propovăduirea Cuvântului. Acest spirit este inconștient (uneori și conștient), permanent în căutarea a ceva care se poate critica. Am avut parte să vedem că prin scrieri și studii critice în reviste creștine, frați și surori au fost denigrați într-un spirit ostil, ca și când la ei n-ar fi nimic bun de recunoscut. Pentru că dragostea frățească față de acești frați și aceste surori a eșuat la acei critici, ei au privit umblarea și concepțiile acelor pe care i-au condamnat, numai prin ochelarii proprii ai concepțiilor lor personale.

Acest spirit al criticii, care omoară dragostea și bucuria, îi prinde uneori așa de tare pe copiii scumpi ai lui Dumnezeu, încât ei nu se mai pot bucura de ce a făcut Dumnezeu în viața altor copii ai lui Dumnezeu, deoarece creștinii în cauză au în punctul acesta sau acela o părere diferită și au mers pe o altă cale. Dacă citim, de exemplu, viața fratelui nostru binecuvântat, plecat acasă, Hudson Taylor,³ găsim prezentarea unei vieți de credință, de dăruire și de binecuvântare, pe care orice creștin o poate citi numai cu mare câștig și bucurie sfântă. Acolo povestește mama despre prima plecare a fiului ei în China.

„Duminică, în 18 septembrie, Hudson a fost foarte binecuvântat prin adunările pe care le-am vizitat. Sufletul său era plin de dragostea lui Dumnezeu. Seara a mai scris câteva scrisori de rămas-bun prietenilor și rudelor, scrisori pline de caldă cordialitate, care mărturiseau cum puterea harului l-a purtat prin acele zile grele. El a putut să părăsească totul cu inima voioasă, ca să ducă lumina cunoștinței lui Dumnezeu în țările peste care mai zace întunericul păgânismului, după care tânjise așa de mult timp și pentru care se rugase așa de multă vreme. Când m-a văzut în lacrimi, a spus: „O, mamă, nu fii tristă! Eu sunt așa de fericit! Aceasta este deosebirea dintre noi doi: tu te gândești numai la despărțire; eu mă gândesc numai la revedere.” El se referea la revederea de sus. Înainte să urcăm în barcă, el a mai citit cu glas tare Ioan 14: „Să nu vi se tulbure inima”, apoi s-a rugat. Accesul la tronul harului era liber și în timp ce mulțimea pentru binefacerile primite și cerea har nou pentru sine și pentru cei care rămâneau în urmă, pentru Adunarea lui Dumnezeu și pentru lumea care zace în cel rău, se simțea că această rugăciune era pentru el necesitate și obișnuință sfântă.”

Această viață s-a petrecut cu totul în afara cadrului bisericii organizate pe cunoștința dată de Dumnezeu a unității trupului lui Hristos și pe singura autoritate a Bibliei. Cine nu este mulțumit cu aceasta, va găsi motive de critică și într-o astfel de viață, confirmată de Domnul, în loc de motive de bucurie și de mulțumire.

Acum un alt exemplu: John Paton, cel amintit mai înainte, misionarul printre canibalii de pe Noile Hibride, din Oceanul Pacific, în concepția sa de bază era mai mult bisericesc. Dar la el găsim aceeași viață de dăruire și de confirmare prin minunatul har al lui Dumnezeu, cu rod demn de adorație. Să cităm aici numai câteva fraze din biografia acestui martor desăvârșit, din slujba sa solitară pe insula Tanna:

„Dar numai câteva zile mai târziu, când mulți băștinași erau la mine, unul și-a ridicat furios toporul deasupra capului meu; una dintre căpeteniile Kaserumin-ilor i l-a dat jos din mână dintr-o lovitură și m-a salvat de la moarte. O viață în asemenea primejdii m-a făcut să mă atașez tot mai aproape și mai strâns de Mântuitorul; doar nu știam niciodată dacă în clipa următoare nu va izbucni din nou ura și-mi va lua viața. Am învățat zilnic să-mi așez mai tare mâna slabă în mâna străpunsă odinioară, care acum stăpânea lumea; și în ciuda a toate: liniștea, pacea, supunerea mi-au umplut sufletul.

---

³ Recomandăm aici călduros cartea: Hudson Taylor. O biografie după amintirile, scrisorile și însemnările doctorilor H. și G. Taylor. Editura: Emil Müller, Barmen.

Deja în ziua următoare a venit după mine o căpetenie cu flinta, timp de aproape patru ore, la toate drumurile mele, la munca mea din casă și de afară; de multe ori a ridicat arma ca să tragă; dar puterea Dumnezeului meu a oprit mâna de la faptă. Vorbeam prietenos cu omul, dar îmi făceam treaba pe lângă aceasta ca și când n-ar fi fost acolo, ferm convins că Dumnezeul meu îmi destinase misiunea și mă va sprijini până când îmi voi fi îndeplinit partea. Minunatele salvări mi-au întărit puternic credința și m-au pregătit pentru primejdiile viitoare, care urmau pas cu pas. Fără siguranța cu totul de neclintit a prezenței și a puterii Răscumpărătorului nostru mi-aș fi pierdut precis mințile și aș fi pierit nenorocit. Cuvintele Sale: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”, au constituit o asemenea realitate pentru mine, încât cu greu m-ar fi speriat dacă L-aș fi văzut pe Domnul, ca Ștefan, privind în jos spre mine. Am simțit dragostea purtătoare a lui Hristos, ca Pavel, și am spus adesea împreună cu el: „Pot totul în Hristos, care mă întărește.” – Este simplul adevăr - și îmi amintesc de aceasta cu desfătare acum, după mai bine de douăzeci de ani -, că nu L-am simțit pe Domnul meu niciodată așa de aproape ca în momentele în care bâtele, flintele sau sulilele erau îndreptate asupra mea.”

* * *

Care ucenic adevărat al lui Isus ar putea să citească astfel de însemnări fără mulțumire și bucurie și întărirea credinței? În fața unei asemenea peceti de confirmare divină apare neesențial chiar și pentru creștinii liberi de biserică, faptul că acest bărbat a fost trimis de biserica reformată prezbiteriană din Scoția, de care aparținea, și că la sfârșitul vieții sale a fost numit doctor în teologie.

Unde *Dumnezeu* a confirmat astfel o viață și o slujbă, cu ștampila plăcerii Sale, acolo tace chiar și critica omenească. Îl admirăm involuntar pe Domnul, cum a răspuns El credinței. Am putea scoate în evidență tot așa biografia misionarului Coillard, a binecuvântatului misionar de pe Zambezi; poate se vor găsi și aici păreri care stau în legătură cu procesul deosebit de dezvoltare al vieții interioare și exterioare a acestui slujitor devotat al lui Dumnezeu, care nu corespund cu convingerea biblică a unor copii sinceri ai lui Dumnezeu despre calea dorită de Dumnezeu a punerii deoparte.

Spiritul criticii poate să rămână agățat de acestea, dar *Duhul din Dumnezeu* produce bucurie sfântă, mulțumire și adorare pentru o asemenea viață de dăruire. Este așa de important să ne obișnuim să recunoaștem *Cuvântul lui Dumnezeu* cu bucurie acolo unde îl întâlnim, chiar și atunci când nu se va potrivi exact în cadrul despre care suntem convingși că este biblic. *Dumnezeu* mai dă și astăzi întregii Sale Adunări: evangheliști, învățători și păstori și știe să-i legitimizeze pe slujitorii Săi în ciuda întregii scindări și a derutei. Orice copil smerit al lui Dumnezeu ar trebui să recunoască cu bucurie slujba unor asemenea martori credincioși și să tragă foloase din ea.

Acum este ușor să-i recunoaștem pe martorii plecați din viață ai lui Isus în ceea ce privește rodul lor dat de Dumnezeu, dar se pare că este mai greu pentru mulți să-i iubească, să-i cinstească pe martorii vii ai lui Isus potrivit confirmării slujbei lor, date de Dumnezeu, și să se bucure de ei. Nu le spune Domnul fariseilor și saducheilor că ei au zidit monumente funerare prorocilor al căror sânge a fost vărsat de părinții lor (vei Matei 23,29-43)? Nu-i de mirare că lumea religioasă îi prigonește și îi denigrează amarnic pe martorii vii ai credinței (să ne gândim la Tersteegen, Claus Harms și mulți alții), în timp ce o sută de ani mai târziu se dorește ca aceiași bărbați să fie zidiți ca stâlpi și monumente în catedralele propriilor lor biserici. Așa procedează lumea religioasă. Dar în adevărata Adunare a lui Isus, în Adunarea sfinților lui Dumnezeu, care este întemeiată pe stânca Cuvântului scris, nu trebuie să triumfe acest duh al criticii asupra Duhului din Dumnezeu. „Unde este Duhul Domnului, acolo este libertate”, - libertate nu pentru păreri, libertate nu pentru vreo desprindere de Cuvântul lui Dumnezeu, dar libertate pentru a recunoaște faptele lui Dumnezeu, pentru a înțelege dragostea lui Dumnezeu. Între frați adevărați și încercați trebuie să găsească

împlinirea cuvântului: „Faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând! Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci în smerenie fiecare să primească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora” (Filipeni 2,4).

Există un spirit al criticii și printre credincioși, care îi ia vorbitorului îndrăzneala, care la rugăciunea comună închide inima și buzele, pentru că oamenii se tem de critica pe care ar putea s-o provoace un singur cuvânt, care ar fi găsit incorect de către un frate sau altul. Acest spirit ne împiedică să mai învățăm ceva de la astfel de frați și surori, care sunt conduși altfel. Domnul face să ne întâlnim cu unii credincioși care, într-adevăr, nu umblă cu noi pe calea pe care noi am recunoscut-o ca fiind calea adevărului dorită de Dumnezeu, dar de la care avem multe de învățat în ceea ce privește devotamentul, modestia și zelul pentru cauza Domnului. De exemplu, marea majoritate a fraților și surorilor care cred în Biblie nu pot participa la căile și natura Armatei Salvării. Acolo sunt unele lucruri de regretat. Cu toate acestea, acolo găsim frați și surori sinceri, care ne fac să ne rușinăm prin râvna lor devotată, prin modestia lor și dragostea lor pentru cei pierduți. Ar fi cu siguranță o pierdere dacă spiritul criticii ne-ar închide ochii ca să nu recunoaștem *ce avem de învățat de acolo*.

IV. Vorbitorul pe la spate

Reputația credinței în fața lumii ar fi mult mai fără pată, dacă oamenii credincioși nu s-ar vorbi de rău reciproc. Nu sunt numai batjocurile și războaiele care sunt duse între frați în fața copiilor lumii de către unii credincioși, cu vorba și cu cerneala tipografică, ci și mai mult sunt cuvintele denigratoare, adesea calomniatoare, pe la spate, ale altor copii ai lui Dumnezeu.

Tot ce se pricinuieste unui credincios, Domnul simte ca îndreptat împotriva Lui Însuși. El nu i-a spus lui Saul din Tars: „De ce îi prigonești pe ucenicii mei?”, ci „*De ce Mă prigonești?*” Săgeata vorbirii de rău care este trasă împotriva unui credincios, Domnul o simte ca îndreptată împotriva Sa Însuși. Să ne gândim la aceasta atât atunci când povestim știri nefavorabile despre un frate, cât și atunci când dăm o sentință dură asupra slujbei sale, a persoanei sale sau când suspectăm calea și intențiile sale.

Epistola lui Iacov vorbește despre războaie și certuri între credincioși și caracterizează limba ca un foc mic care este în stare să aprindă o pădure mare. Prin vorbe nechibzuite, fără dragoste, care sunt primite lacom de către alții, transmise mai departe și mărite, au fost deja de multe ori înstrăinați frați și surori scumpi, au fost distruse părtășii înfloritoare, li s-a răpit puterea lucrătorilor binecuvântați. Limbile credincioșilor au slujit deja în multe locuri lui satan; Iacov ne învață că ele pot fi aprinse chiar și de iad (Iacov 3,6). Vedem uneori că această muncă satanică printre copiii lui Dumnezeu este practică cu energie sistematică timp de luni și de ani. Acolo sunt scrise scrisori ațățătoare, se fac tainic planuri ca să li se răpească unor astfel de frați și surori slujba și prestigiul pe care Dumnezeu le-a așezat spre binecuvântare. Lucrul acesta a trebuit să-l trăiască deja și Pavel și câte un slujitor devotat mai are parte de aceasta și astăzi. „Ei și-au ascuțit limba ca o sabie și și-au potrivit săgeata: un cuvânt amar; ca să tragă din ascunzători asupra celui integru: deodată trag asupra lui și nu se tem” (citește Psalmul 64). Este de plâns dacă aceasta se trăiește între credincioși și totuși se trăiește! Ne întrebăm cu durere: cum este posibil ca satan să poată să exercite o asemenea putere printre credincioși, spre pierzare?

Răspunsul nu poate fi îndoielnic. Numai lipsa de veghere a credincioșilor asupra inimii și a buzelor lor este de vină pentru aceasta și îi dă lui satan ocazia să se infiltreze și să tragă săgețile sale otrăvite. Fiecare astfel de aspect trebuie să-i determine pe cei fideli la veghere și rugăciune.

Deja mulți copii ai lui Dumnezeu, care n-ar fura bani de la frații lor în nici o împrejurare, i-au înșelat cu bunuri de valoare de neprețuit, și anume, cu dragostea, cu respectul, cu încrederea fraților și surorilor lor.

Face parte dintre primele cerințe ale unei familii respectabile, ca membri familiei să se apere reciproc și să intervină unii pentru alții. Dar de câte ori nu păcătuiesc copiii lui Dumnezeu fără scrupule împotriva acestui principiu! Odată s-a plâns un frate că în comunitatea sa, de îndată ce este vorba despre alți credincioși, se spune ceva rău sau denigrant despre ei. Ce trist este lucrul acesta! Cât de serios avertizează Cuvântul lui Dumnezeu: „Să nu umbli încoace și încolo ca un purtător de vorbe în poporul tău” (Levitic 19,16). „Un om înșelător seamănă ceartă și un purtător de vorbe dezbină prieteni buni” (Proverbe 16,28). „Nu vorbiți unul împotriva altuia, fraților!” (Iacov 4,11.) „Lepădând ... orice vorbiri de rău” (1 Petru 2,1). Critica pe la spate este aproape întotdeauna nedreaptă, de multe ori chiar mincinoasă. În multe cazuri există inconștient dorința cuiva de a se îndreptăți că trebuie să se țină departe de acest sau acel copil sincer al lui Dumnezeu. Omul zugrăvește slujba sau persoana unui frate, care este numit aici sau acolo, în culori nefavorabile, ca propria cale, propria îndreptățire să stea în picioare cu atât mai inatacabile. Dar această zugrăveală nu rezistă înaintea lui Dumnezeu.

Dacă cei credincioși ar umbla în mod conștient în prezența lui Dumnezeu, atunci n-ar rosti despre cel absent nici un cuvânt nefavorabil, pe care să nu i-l fi spus sau scris personal celui în cauză. Aceasta o mărturisește chiar conștiința unui om cu gânduri nobile, neconvertit – cu cât mai mult ar trebui să fie așa între copiii lui Dumnezeu. Orice frate absent, care este atacat sau condamnat, ar trebui să-și găsească apărătorii în credincioșii prezenți. Este o inscripție bună dacă deasupra locuinței creștinilor este scris: Aici nu se depun deșeuuri! Este, de asemenea, o modalitate bună dacă îl invităm pe bârfitor să vină imediat cu noi, ca să spună celui bârfit față în față ce s-a spus împotriva lui pe la spate. Pavel avertizează: „De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse ale întunericului și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va primi lauda de la Dumnezeu” (1 Corinteni 4,5). Ce rușinos va fi ceasul acela în fața scaunului de judecată al lui Hristos pentru mulți copii ai lui Dumnezeu, în care Domnul va cântări în balanța dreaptă și va dezvălui: viața, loialitatea, devotamentul, smerenia, altruismul fiecăruia în parte dintre ai Săi!

De câte ori n-am fost făcuți de rușine când am cunoscut frați despre care în gândurile noastre am avut o părere înjositoare și a trebuit apoi să recunoaștem o dragoste, o credincioșie, o dăruire față de care propriul nostru creștinism era foarte tare în urmă!

Bârfa rea, cuvintele calomnioase, seamănă cu semințele de buruiană pe care le poartă vântul. Cine le poate aduna? Nimeni! Ele sunt împrăștiate până departe peste ogor, încolțesc și se înmulțesc. Că lumea este preocupată să-i suspecteze și să-i denigreze pe copiii sinceri ai lui Dumnezeu, aceasta este firesc și inevitabil. Dar ce dureros când credincioșii îi slujesc în aceasta vrăjmașului ca aliați!

Aceasta privește într-o măsură mare tipăriturile în care copiii lui Dumnezeu sunt denigrați. Dacă vom strânge toate scrierile și articolele din revistele creștine, în care au fost discreditati sau judecați amarnic alți credincioși - aici nu este vorba despre acele scrieri și articole care au vrut să avertizeze și să păzească turma lui Isus de învățăturile și de învățătorii primejdioși - și dacă punem apoi întrebarea: Ce folos, ce bine a curs din aceste tipărituri?, atunci putem să spunem fără griji: numai nenorocire și rușinare. Ar fi fost cruțate multă pagubă și durere și multă dezonoare pentru cauza lui Dumnezeu dacă aceste lucruri n-ar fi fost scrise. Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează de la a judeca pe alți copii ai lui Dumnezeu. „Dar tu, de ce-l judeci pe fratele tău? Sau, de asemenea, tu de ce-l disprețuiești pe fratele tău? Pentru că toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. ... Să nu ne mai judecăm deci unii pe alții; ci mai bine judecați aceasta, să nu puneți înaintea fratelui vostru o piatră de poticnire sau un prilej de cădere. ... Astfel deci, să urmărim cele ale păcii și cele ale zidirii unuia de către altul” (citește Romani 14,10-19). Dacă a existat o vreme în care era necesar să-i legăm în unitate și dragoste pe aceia care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată (2 Timotei 2,22), atunci este cu siguranță timpul prezent.

V. Păstrând adevărul în dragoste

Cuvântul lui Dumnezeu privește părtășia credincioșilor ca pe o unitate închisă, la care există un „înăuntru” sau un „afară” la fel de limpede cum a existat în zilele lui Noe o adăpostire în arcă și o pierzare în afara acesteia. Înăuntru trebuie să fie adorarea și glorificarea lui Dumnezeu, părtășia sfinților; afară – lumea și slujba deșertăciunii. Înăuntru trebuie să se practice disciplina, iar răul trebuie să fie ținut departe (vezi 1 Corinteni 5,9-13). Credincioșii „dinăuntru” poartă responsabilitatea atât pentru curăția și credincioșia umblării, cât și pentru curăția învățaturii și a păzirii Cuvântului lui Dumnezeu (1 Timotei 4,16; 2 Timotei 3,13-17; Tit 3,10-11). Această separație între copiii lui Dumnezeu și copiii lumii le este necunoscută multor creștini credincioși din prezent. Noțiunile despre acest adevăr important sunt încurcate de când în creștinătatea de nume au fost amestecați cei credincioși cu cei necredincioși.

Totuși, în zilele noastre se separă din nou creștinismul adevărat de cel fals – Dumnezeu să fie lăudat pentru aceasta! Cu cât se petrece mai mult aceasta, cu atât mai mult se ivește la cei credincioși nevoia de unitate și părtășie frățească. Dar deoarece între cei care cred Cuvântul lui Dumnezeu există mari deosebiri privind puncte importante de învățătură și de părtășie, nu se poate lucra permanent împreună, în orice lucrare creștină, cu toți creștinii care cred în Biblie, chiar dacă ei sunt iubiți ca frați. Modalitățile sunt prea diferite. Aceste diferențe de păreri nici nu se pot înlătura prin dispute. Ce-i drept, fiecare frate trebuie să fie pregătit să ajute și să slujească cu cuvântul, dacă este rugat de frați și surori sinceri; există și tot felul de ocazii pentru slujire și mărturie comune. Dar pentru o muncă de durată în comun, de exemplu, într-o lucrare de misiune, își găsește totuși întrebuintărea cuvântul: „Pot să mergă împreună doi, fără să se fi învoit?” (Amos 3,3) Cuvântul lui Dumnezeu ne învață de aceea, ca adevărul recunoscut să nu fie sacrificat și ca dragostea frățească să nu fie lezată: „*să ținem adevărul în dragoste*” (Efeseni 4,15). Acesta este un cuvânt deosebit de important și de serios. „*Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!*” (Apocalipsa 3,11) Ce vrea să spună Cuvântul cu acest „*ce ai*”? Cu siguranță aceasta: ce pozezi privind: siguranța harului, relația personală cu Domnul, întemeierea în Cuvântul divin, reprezentarea biblică a Adunării lui Isus, poziția limpede față de lume, puterea mărturiei, nădejdea vie în apropiata revenire a Domnului – *acestea păstrează-le!* Nu face concesii în ceea ce privește adevărul recunoscut – dar păstrează-l *în dragoste față de frați!* Îndată ce unitatea Duhului este primejduită prin contraste ale învățaturii sau ale căii, dar dorim să ne dăm silința s-o păstrăm în legătura păcii, prin aceea că păstrăm adevărul în dragoste, prima necesitate este: o *smerenie* adevărată, plecată în țărână înaintea Domnului prezent. Dacă eu într-adevăr îl respect pe celălalt mai mult decât pe mine, atunci voi fi ferit de o comportare arogantă. Dacă în fratele care merge pe o altă cale eu recunosc un om iubit și iertat al Domnului meu, pot să păstrez în dragoste adevărul recunoscut, fără ceartă, fără enervare, fără glas ridicat, foarte liniștit, foarte simplu și totuși foarte ferm. Petru îndeamnă: „Și toți încingeți-vă cu smerenie unii față de alții, pentru că «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți»” (1 Petru 5,5). Ajungem așa de ușor, pe baza presupusei noastre cunoștințe sau a confirmării noastre, să ne înălțăm peste alți credincioși. Pavel îndeamnă: „Pentru că, prin harul care mi-a fost dat, spun fiecăruia care este între voi să nu aibă gânduri înalte, peste ceea ce trebuie să gândească, ci să gândească așa ca să fie cumpătat, după cum Dumnezeu a împărțit fiecăruia o măsură de credință” (Romani 12,3).

Doi frați, care s-au cunoscut aproximativ în urmă cu 14 ani, erau de părere total opusă în privința căii bisericești sau liber-bisericești. Dar ei aveau între ei o încredere reciprocă. Într-o zi, unul dintre ei a făcut următoarea propunere: Să nu discutăm contradictoriu! Să ne iubim și acela care îi va arăta mai multă dragoste celuilalt, să aibă dreptate. Această propunere a fost acceptată. Fiecare dintre cei doi a rămas pe calea sa. Dar n-a existat nici ceartă, nici înstrăinare; dimpotrivă, dragostea și încrederea au crescut.

Toți credincioșii sunt chemați să *crească în chipul lui Isus*. (2 Corinteni 3,18) Hristos este Capul, din care „tot trupul, bine încheșat și legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își

primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste” (Efeseni 4,16). Cu cât observăm mai mult timp aceste cuvinte prețioase, cu atât mai importante devin acestea pentru timpul prezent. Dacă pretutindeni creștinii care cred în Biblie se străduiesc pentru partea lor, să crească și să-și primească vitalitatea de la Cap, păziți în dragoste față de toți frații și față de toate surorile, atunci Domnul va fi proslăvit. Lumea va primi o mărturie despre unitatea credinței noastre chiar și atunci când credincioșii nu vor fi în stare să umble în cunoștință unitară și în reprezentare unitară a adevărului biblic. Se va arăta, de asemenea, atât prin slujba verbală, cât și prin cea scrisă, câte o „încheietură” prin care Dumnezeu dăruiește alor Săi daruri spre zidirea trupului.

Dacă ne gândim cât de multe și de mari binecuvântări a dat și dă Domnul întregii Sale Adunări, fără să țină seamă de denumirile omenești și de pozițiile speciale, prin unii dintre slujitorii Săi binecuvântați, atunci înțelegem acest cuvânt: Astăzi este la fel ca în zilele apostolilor.

Nici un copil sincer al lui Dumnezeu nu poate să meargă pe căi, să participe la lucrări sau să se supună la ceremonii care stau în contradicție cu propria cunoștință despre Cuvântul lui Dumnezeu și voia divină. Dar aceasta nu exclude că noi, copiii scumpi ai lui Dumnezeu, care stăm, slujim și ajutăm pe o altă temelie de cunoaștere, să-i primim în casa noastră ca oaspeți dragi. Astfel putem sluji unor frați sinceri și chiar să avem de la ei câștig, înviorare și bucurie. Putem, de asemenea, să sprijinim cu darurile noastre câte o lucrare bună pe care o fac aceia pentru Domnul. Câți copii scumpi ai lui Dumnezeu n-au nevoie astăzi de înviorare și mângâiere! Inima și casa fiecărui copil adevărat al lui Dumnezeu ar trebui să stea deschisă, după voia Domnului, tuturor celor care străbat lumea aceasta rea ca martori ai adevărului și ai harului. Cu cât se întâmplă aceasta mai mult, cu atât mai mult vor fi împlinite Cuvântul și voia Domnului: „ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17,21).

Aceasta este dorința prealăudatului nostru Domn. Ea nu trebuie să fie împlinită prin aceea că facem concesii în detrimentul adevărului recunoscut, ci numai prin aceea, că *păstrăm adevărul în dragoste*. Din cuvântul „în dragoste” face parte și aceasta, să căutăm și să folosim ocaziile față de copiii lui Dumnezeu, ca să le dăm dovezi de dragoste și compasiune, de exemplu, în boală, nevoie și doliu.

Cele de mai sus primesc o clarificare vie de îndată ce ne imaginăm că toți mărturisitorii lui Isus ar fi amenințați cu moartea într-o prigoană grea. În clipa aceasta, toți credincioșii s-ar ști legați ca frați și surori, și potrivit acestui lucru ar garanta unii pentru alții. Această prigoană nu are loc momentan; Domnul nu-i permite vrăjmașului. Dar cu toate acestea, toți suntem amenințați de acest vrăjmaș plin de ură, care, dacă ar putea, ar stinge total mărturia credinței. Toți sunt în primejdie, toți au nevoie de păzire și de ajutor divin. „Suntem păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuire” (1 Petru 1,5). Să nu neglijăm și să nu lezăm dragostea frățească în timpul acesta serios!

5. Responsabilitatea personală a credinciosului⁴

Orice om este o ființă personală, care există în sine. El nu poate să transfere nimănui personalitatea sa, nici s-o împartă cu altul. El este responsabil pentru sine însuși, după cum este scris: „Astfel deci fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu” (Romani 14,12). Această personalitate își are începutul la nașterea naturală, își continuă

---

⁴ Copie din revista lunară, „Botschafter des Heils in Christo”. Editor: R. Brockhaus, Elberfeld.

drumul până la moarte cu o responsabilitate permanent inerentă, și ajunge în veșnicie, existând indestructibil pentru sine.

La aceasta nu schimbă nimic nici nașterea din nou. Chiar dacă prin dezbrăcarea de „omul vechi” și „îmbrăcarea cu omul nou” mi se transformă starea, totuși, personalitatea mea nu va fi înlăturată de tot. „Eul”, care înainte aparținea lumii, care slujea păcatului, și care mai târziu a fost condus să cunoască harul lui Dumnezeu și dragostea lui Hristos, pentru a umbla apoi prin lumea aceasta în „înnoirea vieții”, - acest „eu” se va înfățișa cândva în fața scaunului de judecată al lui Hristos, iar în amintirea timpului petrecut aici pentru Domnul, va înțelege și va savura veșnic prezentul minunat de odinioară, viitor.

Tocmai de aceea, credinciosul nu constă – așa cum suntem înclinați să presupunem - din două personalități oarecum succesive, din „omul vechi” total păcătos și din „omul nou” total fără păcat. Dacă acesta ar fi cazul, atunci, deoarece „omul nostru vechi” este răstignit cu Hristos și prin urmare este mort, iar „omul nou” nu poate deloc să păcătuiască, ar putea să nu mai fie deloc vorba despre păcate de care am avea să ne curăța. Nu, aici nu sunt două persoane în cel credincios, dintre care unul este păcătos, iar celălalt este fără păcat, ci el posedă într-o personalitate responsabilă două naturi diferite: una, născută din carne, este carne; cealaltă, născută din Duh, este duh.

„Omul vechi” – o expresie care apare de trei ori în Cuvânt: Romani 6,6; Efeseni 4,22; Coloseni 3,9 – mă caracterizează în starea mea trecută, în poziția primului Adam, a păcătosului responsabil, care și-a găsit judecata și sfârșitul în moartea lui Hristos pe cruce. Se spune „omul vechi” pentru că el aparține trecutului și pentru că responsabilitatea inerentă a păcătosului a trecut, după planul lui Dumnezeu. „Cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi. Și toate acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos” (2 Corinteni 5,17-18). Acestei stări i s-a pus capăt prin crucea lui Hristos, cu toate că eu, de fapt, am murit numai prin credință. În realitate, eul meu trăiește în același trup, în același loc în care am trăit înainte, slujind păcatului, și unde încă există mereu luptă și păcat. Dar acum înțeleg prin credință că sunt făcut una cu Hristos și văd în moartea Sa moartea mea, ca păcătos responsabil. Eu cunosc valoarea pe care moartea lui Hristos o are pentru mine înaintea lui Dumnezeu și de aceea am nu numai pace cu Dumnezeu, ci în același timp și puterea morală și biruința pe care mi le poate da starea de a fi una cu Hristos în moartea Sa. „Am fost răstignit cu Hristos” le scrie apostolul galatenilor; „și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc eu acum în carne, trăiesc prin credință” (Galateni 2,20). Dacă păcatul se apropie de mine, atunci îl întâmpin cu cuvântul: „Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în el?” Doar știu că omul meu vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca să nu mai slujesc păcatului (Romani 6,2.6). Dacă păcătuiesc totuși, n-am voie să pun aceasta în socoteala „omului vechi”, ci trebuie cu toată seriozitatea și toată sinceritatea să-mi atribui vina mie însumi, mie, „eului” responsabil și s-o mărturisesc. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate (1 Ioan 1,9). Nu avem nevoie să păcătuim, „pentru că v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește în cunoștință, după chipul Celui care l-a creat” (Coloseni 3,9-10).

Dar ce este „omul nou”?

„Omul nou” este aceea pentru care suntem făcuți în Hristos, este Hristos, ca trăind în noi într-o viață pe care noi o trăim în credința în Fiul lui Dumnezeu. Hristos nu ne-a răscumpărat numai din starea veche și din consecințele ei, moartea și judecata, noi am devenit în El și o creație nouă, astfel încât suntem capabili să ne bucurăm de slava lui Dumnezeu și să intrăm în ea. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are, potrivit cu Ioan 3,36, viața veșnică. Acesta este harul minunat pe care Dumnezeu îl dă astăzi fiecărui păcătos care crede. „Darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Rom.6.23).

În posesiunea acestei vieți, al cărei Dătător este Dumnezeu, și care ni se dă în Hristos Cel înviat și glorificat, credinciosul este de acum înainte „o creație nouă” (2 Corinteni 5,17) și

trebuie, după ce s-a îmbrăcat cu „omul nou”, „creat după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia adevărului” (Efeseni 4,24), să umble nu numai după criteriul unui om îndreptățit și împăcat al creației vechi, ci după modelul lui Hristos, Capul *noii* creații.

Una cu Hristos în moartea Sa și în învierea Sa, sunt, pe de o parte, eliberat de responsabilitatea mea de mai înainte ca păcătos, dar pe de altă parte, așezat aici jos ca răscumpărat, îndreptățit și însuflețit sub noua responsabilitate serioasă, „ca să vestesc virtuțile Celui care m-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2,9). Puterea pentru a face aceasta o găsim în înțelegerea credincioasă a celor două adevăruri prețioase, tocmai tratate. Ca „mort cu Hristos” pot să-mi omor mădularele care sunt pe pământ; cu alte cuvinte: eu pot să scriu sentința de moarte pe tot ce este incompatibil cu crucea și moartea lui Hristos și care este motivul pentru care vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării și astfel să-l lepăd practic. Și „înviat cu Hristos”, ca un om a cărui viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, pot să meditez la ce este sus; ca un „ales al lui Dumnezeu” sunt în stare să manifest minunatele însușiri ale omului nou și, corespunzător noii mele responsabilități, pot să aduc în lumea aceasta rod pentru Dumnezeu, care să rămână.

Domnul a spus odinioară ucenicilor, și cu aceasta spune astăzi fiecăruia pe care după convertirea sa Dumnezeu îl mai lasă o vreme aici: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă și roada voastră să rămână” (Ioan 15,16). În ce măsură corespundem acestei responsabilități, aceasta se va descoperi în fața scaunului de judecată al lui Hristos și acolo ne vom găsi răsplata (vezi 2 Corinteni 5,10). Atunci Domnul „va scoate la lumină lucrurile ascunse ale întunericului și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va primi lauda de la Dumnezeu” (1 Corinteni 4,5). Dumnezeu, care cercetează răunchii și inimile, îi va da fiecăruia după faptele sale (Apocalipsa 2,23⁵). Domnul încă ne mai strigă pe ultima pagină a Bibliei astfel: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui” (Apocalipsa 22,12).

Cât de mare este harul care ne atribuie nouă lucrarea pe care o produce el în noi și încă vrea să ne-o răsplătească în mod deosebit, în timp ce toate cele în care noi am greșit în responsabilitatea noastră, El va face ca ele să apară ca iertate și șterse. Cu toate acestea nu trebuie să uităm că Cuvântul vorbește în diferite locuri despre această răsplată ca despre ceva ce Domnul nu le va dăruia alor Săi din milă și har (în afară că totul se bazează pe har), ci ca o răsplătire pentru loialitatea lor de aici de jos.

Astfel le vorbește Pavel credincioșilor din Corint, ca să-i îndemne la o credincioșie mai mare față de Dumnezeu și la o despărțire mai hotărâtă de lume, despre o cunună nepieritoare (în contrast cu cununa pieritoare de lauri care se obține la alergări) și îi încurajează să alerge, ca să poată s-o obțină (1 Corinteni 9,24-25). Și mai târziu, când era pe punctul să părăsească acest pământ, locul muncii sale devotate pentru Hristos, el spune că i s-a pus înainte cununa dreptății, pe care i-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept; și nu numai lui, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Lui, tuturor celor care vor umbla în mod credincios, ca și el, potrivit măsurii de har dată lor (2 Timotei 4,8).

Chiar Pavel îi numește „cununa sa” pe credincioșii din Filipi, pe care i-a condus după voia lui Dumnezeu la cunoștința Sa, iar pe tesaloniceni îi numește „cununa laudei înaintea Domnului nostru Isus, la venirea Sa” (1 Tesaloniceni 2,19).

Petru îi amintește pe cei mai bătrâni, care în zilele sale au păstorit turma lui Dumnezeu, nu constrânși, ci de bunăvoie; nu pentru câștig rușinos, ci cu dragă inimă; nu ca domnind peste

---

⁵ Observație: Este o chestiune sfântă, minunată, dar și extrem de serioasă, că trebuie să ne arătăm în fața scaunului de judecată al lui Hristos. Acolo, cei loiali vor avea parte de cununi, dar cei neloiali, neascultători, își pot pierde cununile (2 Timotei 2,5; Apocalipsa 3,11). Câte unul va fi salvat anevoie, ca prin foc (1 Corinteni 3,15). Alții, la sosirea Domnului, vor pierde ce au dobândit prin muncă și de aceea vor fi făcuți de rușine (2 Ioan 8). În fața acestei situații serioase, când vorbește despre scaunul de judecată al lui Hristos, Pavel spune: „Cunoscând deci frica de Domnul” (2 Corinteni 5,11).

cei dați lor, ci fiind modele pentru turmă. Apoi adaugă: „Și când se va arăta Mai-marele-Păstor, veți primi cununa, care nu se veștejește, a gloriei” (1 Petru 5,2-4).

În Iacov 1,12 citim că omului care rabdă ispita îi va fi dată cununa vieții. Aceași făgăduință o conține mesajul Domnului Isus către adunarea din Smirna, care a îndurat necazuri mari. „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2,10), evident, o răsplată deosebită pentru o credincioșie confirmată până la moarte.

Numai în pelerinajul nostru din lumea aceasta putem să aducem rod pentru Dumnezeu, care rămâne, și putem să obținem cununi pentru veșnicie. Deci, când ni se spune: „Cine seamănă cu zgârcenie va și secera cu zgârcenie; cine seamănă cu binecuvântări va și secera cu binecuvântări” (2 Corinteni 9,6) și când suntem preveniți cu privire la aceasta în Proverbe 20,4, ca să nu fim astfel de oameni, care „nu ară din cauza iernii; la seceriș vor cerși și nu vor avea nimic”, - cât de zelos ar trebui să răscumpărăm atunci timpul prezent, orele grăbite, „ca să ne strângem pentru viitor o temelie bună”!

Totuși, să nu fim înțeleș greșit! Niciodată n-ar trebui ca perspectiva referitoare la răsplată să constituie motivul pentru devotamentul nostru și pentru ostenele noastre! Cu aceasta am răsturna cu totul relația cu Dumnezeu și Tatăl nostru; căci năzuința după o răsplată este egoism și prin urmare, păcat. Atunci cădem în aceeași greșală ca Iacov și Ioan când au năzuit la un loc bun în Împărăție. „Cununile”, răsplata, ne sunt puse în fața ochilor numai ca să ne învioreze în greutatea de pe cale. Dragostea trebuie să fie impulsul, nu răsplata.

Așa a fost la Domnul, „care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea”. Așa a fost și la Moise: El socotea batjocura pentru Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea la răsplătire.” (Evrei 11). Gândul la răsplătire l-a încurajat și l-a făcut să persevereze; dar motivul care l-a mânat a fost grija pentru frații săi. Numai în felul acesta vorbește Scriptura despre o răsplătire deosebită și astfel este ea un mare har.

Totul este har și privit dintr-un punct de vedere, nu este nici o deosebire. Începând din clipa în care am crezut, avem toți viața veșnică (Ioan 5,24), toți suntem chemați la aceeași bucurie și slavă viitoare și toți suntem predestinați să fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu. Numele Său va fi pe toate frunțile (Apocalipsa 22,4). El Se va bucura de ceea ce a făcut din noi toți; noi vom fi pentru toată veșnicia: desfătarea Sa, frații Săi, trupul Său, soția Sa, împreună-moștenitori ai tronului Său și părtași slavei Sale. Slava viitoare ne va fi descoperită tuturor (Romani 8,18); fiecare în parte va fi un purtător, un vas al acesteia, dar va constitui și un component necesar al plinătății Aceluia care umple totul în toți. Sus nu va fi nimeni care nu se va bucura de o fericire desăvârșită, completă. Cu toate acestea putem să spunem că măsura desfătării va fi diferită și că unul va purta mai multe cununi pe capul său decât altul. Da, credincioșia noastră pe cale pentru Domnul îi aduce deja aici câte unuia o răsplată deosebită. Cine n-a gustat deja dulceața acestei răsplătiri în ceasurile liniștite, ascunse, „singur cu Domnul”, când El S-a descoperit personal inimii care bătea numai pentru El. Acest „a fi singur cu Domnul”, când ne simțim una cu El, Cel lepădat aici, când împărtășim suferințele Sale, se transformă într-o desfătare cu atât mai înaltă și mai dulce, cu cât am umblat mai credincios și cu cât am învățat să-L cunoaștem mai bine pe calea noastră.

Această afecțiune personală a Domnului, această cordialitate profundă a părtașiei, pe care fiecare a savurat-o deja pentru sine aici jos și de care nu are parte fiecare în același fel sau cu aceeași tărie, se va arăta și sus fiecăruia într-un fel personal, încât nici un altul nu se va putea amesteca în această bucurie. În șirul bucuriilor și a splendorilor comunicate în Apocalipsa 2 și 3 (citim despre pomul vieții, despre cununa vieții, despre luceafărul de dimineață, despre umblatul în haine albe prin spațiile minunate ale cerului, cu Isus, despre stâlpii templului lui Dumnezeu, despre șederea pe tronul Domnului) găsim și făgăduința: „Învingătorului îi voi da din mana cea ascunsă și-i voi da o piatră albă și pe piatră, un nume nou scris, pe care nimeni nu-l știe, decât cel care-l primește” (Apocalipsa 2,17).

Israel a trebuit să adune zilnic mana pentru hrana sa în călătoria sa prin pustie. Mai târziu, după porunca DOMNULUI, a fost umplut un urciur de aur cu aceasta și a fost păstrat astfel ascuns, închis, înaintea lui Dumnezeu, ca în țara Canaan, copiii lui Israel să poată să-și amintească mereu care fusese hrana lor în pustie. Tot așa primește credinciosul și sus, individual, din această „mană ascunsă”, ca amintire de mana care l-a înviorat în călătoria vieții, ca amintire de ceea ce a fost pentru el Domnul aici, ca om smerit și suferind. Și această desfătare veșnică a părtașiei cu Dumnezeu în încântarea Sa pentru Cel cândva smerit, dar acum Hristosul șezând la dreapta Sa, această desfătare personală pentru mana ascunsă va fi cu atât mai mare, cu cât ne-am hrănit mai mult cu El în viața noastră pământească, cu cât ne-am făcut mai mult una cu El în smerenia Sa și în suferințele Sale din partea oamenilor. Este aceasta o răsplată minunată pentru credințioșia noastră slabă? Oricât de plăcută ar fi bucuria comună a credincioșilor, vrem totuși ca deja aici, în bucuriile și suferințele călătoriei prin pustie, să existe o părtașie cu Isus, o preocupare cu El, o dependență a inimii de El și de aprobarea Sa, care sunt absolut personale, la care nu poate lua parte un altul. Și ceea ce aici este numai nedesăvârșit și în parte, va fi atunci desăvârșit.

Astfel va primi atunci fiecare învingător o „piatră albă” ca semna al favorii Sale. „Piatra albă” înseamnă la darea voturilor în adunările electorale din lumea antică, semnul tainic, ascuns al aprobării. - Și această „piatră albă” poartă un nume pe care dragostea Sa, inima Sa mi-l dă mie, ucenicul nevrednic, un nume pe care nu-l cunoaște nimeni în afară de El, decât eu.

La aceasta se mai adaugă apoi că eu, care odinioară am slujit păcatului, voi purta atunci chipul Său, voi fi asemenea Lui, atât potrivit ființei mele interioare, cât și trupului meu. „Vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este”. Ce imbold sunt toate acestea pentru o umblare credincioasă aici jos, făcând abstracție de răsplata care îmi face semne! Ce perspectivă: El, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine, în afecțiunea Sa personală, ascunsă, a inimii Sale, El se va îndrepta spre mine, da, - și ca să vorbim în limbajul Cântării Cântărilor – El „mă va săruta cu sărutările gurii Lui”.

6. Din întuneric la lumină

(Anexat la relatările anterioare sub același titlu, ultima este din 1913)

XVIII

Un veteran din războaiele de eliberare

K. von E. a notat în al 84-lea an al său, în A., următorul salut de despărțire pentru membri familiei sale:⁶

Născut în urmă cu 83 de ani în Weimar, botezat de Herder, am crescut sub ochii lui Goethe și ai lui Schiller, împreună cu fiii lor. Teatrul din Weimar, în care capodoperele celor doi mari poeți au și fost reprezentate magistral sub conducerea lor, a înlocuit biserica pentru mine și pentru nenumărați oameni, cultul geniului a înlocuit creștinismul. Eu am rămas în creștinism un păgân botezat, fără nici o instruire. Ca atare, am ajuns la Berlin pentru desăvârșirea educației mele, dar numai pentru a fi confirmat în necredință acolo unde domnea raționalismul cel mai banal, fără să cunosc vreun cuvânt din Sfânta Scriptură. Aici am trăit intrarea lui Napoleon și cei șapte ani de ocară, care au venit peste Prusia după bătălia de la Jena. Am mers, înregistrat de Fichte, la universitatea nou înființată. Atunci a fost emis apelul

---

⁶ În cele ce urmează sunt efectuate câteva schimbări și modificări stilistice neesențiale față de original, pentru o înțelegere mai ușoară. Este omisă, de asemenea, numai încheierea cu privire la familie.

împăratului nostru, profund umilit, către poporul său, pentru eliberarea de sub jugul francez. Poporul s-a sculat ca un singur om și jertfele au fost aduse în mod voluntar pentru patrie. A fost un timp mare, minunat.

Am urmat chemarea împăratului și am plecat la luptă ca vânător voluntar, pentru eliberarea patriei, dar încă mai zăceam în legăturile necredinței și ale păcatului.

Pe atunci, acum 65 de ani, eram împreună cu acel E., care la 15 ani salvase singurul stindard prusac din bătălia nefericită de la Jena. Eram în retragere de la bătăliile pierdute de la Lützen și Bautzen. Credeam că totul este pierdut. Atunci s-a alăturat Austria alianței și acum credeam că victoria nu ne poate lipsi. În loc de aceasta am fost bătuți cu desăvârșire la Dresda, iar în Boemia ne amenința distrugerea. Atunci Dumnezeu a făcut ca în clipa decisivă un corp de armată prusacă, bătută și derutată, a trebuit să ajungă în spatele dușmanului beat de victorie și am avut parte de biruința absolută. În ea se înșirau victoriile de la Großbeeren, de la Katzbach, de la Dennewitz; în bătălia popoarelor, de la Leipzig, care a durat trei zile, împăratul francez a fost pus pe fugă, noi l-am urmărit peste Rin și am intrat în Paris după mai multe înfrângeri, care ne-au mai lovit și în Franța.

Cele mai mari nevoi și lipsuri pe care le-am avut ca soldat de rând în anii de război 1813/1814 nu m-au condus la Dumnezeu. La Paris am devenit ofițer și am intrat ca atare încă o dată acolo în 1815, ca după aceea să rămân acolo trei ani la armata de ocupație din Sedan. Numai cu durere și rușine adâncă pot să privesc în urmă la perioada aceasta și la păcatele mele din ea. Apoi m-a condus harul lui Dumnezeu, care a mers după cel răătăcit și pierdut, înapoi în patrie, la Rin. Acolo am cunoscut-o și am învățat s-o iubesc pe viitoarea mea soție. Totul era împotriva relației noastre. Acest necaz a putut să facă ce n-au putut celelalte necazuri: el m-a învățat să mă rog Dumnezeului necunoscut mie. Rugăciunea m-a condus la Sfânta Scriptură necunoscută mie și *în ea am învățat să-L cunosc pe Mântuitorul meu* și am învățat să cred în El ca în singurul Fiu al lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat în Berlin, unde începuse o mare trezire pentru credință între ofițerii tineri, care veniseră cu mine din războaiele de eliberare.

Cu emoție adâncă mă gândesc în urmă la această perioadă frumoasă a dragostei dintâi pentru Mântuitorul nostru și la vremea legământului nostru de credință. Noi găsiserăm perla minunată și ne simțeam extrem de bogați cu ea.

Când prin harul lui Dumnezeu am avut parte de bunul cel mai mare, au trebuit să dispară după voia lui Dumnezeu chiar și piedicile care se împotriviseră relației mele cu iubita mea timp de cinci ani, dar care au fost pentru mine foarte binecuvântați. Am devenit guvernator al prințului Adalbert al Prusiei, amiralul nostru de mai târziu. În timpul celor zece ani de relație mi s-au născut patru copii dragălași în castelul împărătesc din Berlin. După plecarea acasă a răposatului meu tată, era de datoria mea să iau în primire moșiile încărcate cu cele mai grele obligații, fără nici un fel de mijloace materiale și odată cu ele o grea povară de griji. În următorii 45 de ani am experimentat prea des slăbiciunea credinței mele în încercările și în călăuzirile foarte întunecoase ale lui Dumnezeu. Dar, lăudat fie Dumnezeu! am aflat și ajutorul Său și mângâierea din Cuvântul Său: (Psalmul 119,92): „Dacă n-ar fi fost legea Ta desfătarea mea, aș fi pierit în necazul meu”.

Acum stau la mormintele a trei dintre copii și a devotatei lor mame, ca unul care așteaptă chemarea lui Dumnezeu. Speranțele mele pământești sunt îngropate, chiar și acelea pe care le-am avut pentru patria noastră, eu, un veteran care a luptat pentru patrie, ca tânăr, cu împăratul nostru viteaz în Franța, și care a trăit să vadă în seara vieții că Imperiul German a fost iarăși redresat sub acest împărat al Hohenzollern-ilor. Căci, vai! cum stau lucrurile acum în Imperiul German! Păgânism modern potențat, nelegiuire obraznică, decădere în masă de la creștinism; materialismul și socialismul au luat în stăpânire poporul german, câștigul și plăcerea sunt idoli cărora li se închină majoritatea. Dublul atac criminal oribil asupra împăratului nostru (atentatele de la Hödel și Nobiling) a aruncat o lumină înfiorătoare asupra acestor stări și asupra prăpastiei lângă care stă poporul nostru.

Iubitele mele rude, în asemenea situații vă las în urmă, eu, cel care va pleca în curând, și aici se apropie de voi întrebarea serioasă: cu care arme veți rămâne în picioare în luptele care vă așteaptă? Cum veți birui în ele în primejdiile de care sunteți înconjurați? Mulți dintre voi au luptat onorabil pentru patria germană și sunt decorați cu ordine, dar aceste lupte, aceste distincții nu apără față de primejdiile păcatului din noi și față de ispitele vicelanului și puternicului vrăjmaș al sufletului nostru. Aceasta a experimentat-o veteranul de 83 de ani chiar prea mult. Numai adevărata credință vie în Mântuitorul păcătoșilor, numai rugăciunea către El și rămânerea la Cuvântul Său ne pot salva și menține; cu acestea biruim chiar și în înfrângeri, așa cum Domnul și Mântuitorul nostru a biruit pentru noi la cruce, murind și aparent învins. El îi ajută pentru biruința veșnică și pentru intrarea în Împărăția Sa cerească și pe toți aceia care, conștienți de slăbiciunea și de păcătoșenia lor, I se predau Lui sincer și cu totul și care vor să-I aparțină Lui în lumea aceasta, care zace în cel rău.

Nr. 7 Cum rămânem vioi ca în tinerețe?

(„Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui”, anul XVII, nr.2)

Un ziar parizian s-a adresat de curând unui număr de medici vârstnici, cu întrebarea: „Ce putem face dacă vrem să atingem o vârstă înaintată în prospețimea tinereții?”

Unele dintre aceste răspunsuri sunt comunicate aici textual:

1. De la un medic de 74 de ani: „Secretul tinereții mele? Este foarte simplu. În fiecare dimineață un pahar de apă proaspătă, cu o bucată de zahăr și o felie de pâine. La prânz, la ora unu, un mic dejun zdravăn, cald. Ouă, un cotlet de miel, cartofi, fructe, brânză, o ceașcă de cafea neagră. La șapte și jumătate seara, un prânz ușor. Zilnic o plimbare de cel puțin patru kilometri. Sunt vânător și mai mărșăluiesc și astăzi când vânez, 16, 18, de multe ori chiar 20 de kilometri. Foarte important: nu fumez și nici n-am fumat vreodată. Fumătorul îmbătrânește repede. Aceasta este sigur. Nici un fel de băuturi spirtoase. Șapte ore de somn.”

2. Un profesor scrie: „Am aproape 80 de ani și pe lângă aceasta sunt vioi, sănătos și vesel. Cum am reușit lucrul acesta? Înainte de toate, ca lucrător intelectual, îmi protejez creierul de suprasolicitare. Beau moderat cafea, rareori ceai. Savurez foarte cumpătat băuturi spirtoase. Mă plimb zilnic cel puțin trei ore.”

3. Un alt profesor s-a exprimat în felul următor: „Un proverb spune: „Dacă ai depășit al șazecilea an de viață, atunci ai șansa să faci o sută de ani.” Acum am 92 de ani – deci nu departe de o sută. Mă simt foarte bine, numai că din când în când mă deranjează picioarele. Cum am reușit aceasta, de a deveni un moșneag tânăr? Am avut întotdeauna o constituție robustă, dar cu toate acestea n-am exagerat niciodată, ci am păstrat măsura. Să păstrezi măsura. Acesta este secretul.”

Toți acești medici învățați și experimentați se găsesc în situația de a trăi cu totul după dorințele lor, să mănânce și să bea tot ce le place. Ei și-au descris vigoarea trupească a modului de viață și alimentația și sigur că unele dintre sfaturile lor sunt bazate pe experiență, sunt folositoare. Dar că viața și sănătatea sunt daruri ale lui Dumnezeu, acest adevăr nu le-a încolțit acestor medici deștepți în lunga lor viață. Ei își laudă sfaturile în legătură cu mâncatul, băutul și cu a nu fuma, a nu bea cafea, dar pentru ei este valabil cuvântul: „N-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și care are toate căile tale” (Daniel 5,23).

Mareșalul Blücher, la 73 de ani și-a condus cavaleria la atac în bătălia de la Ligny; a căzut și a zăcut sub cal în timp ce grupurile de călăreți treceau peste el. Acest erou nu s-a îngrijit și nu s-a menajat, dar în ciuda tuturor eforturilor, a lipsurilor și a primejdiilor a fost până la sfârșitul lui, la 77 de ani, un bătrân vioi. Tot așa și împăratul Wilhelm I, a plecat la război la 73 de ani și în zilele marilor bătălii și biruințe și-a îndeplinit înalta lui datorie fără mâncare și băutură – n-a rămas el vioi până la cei 92 de ani ai săi? Se vede că există și alte căi pentru a

rămâne la bătrânețe cu prospețimea tinereții, decât sfaturile acelor medici. Dacă aceștia ar avea dreptate, ce s-ar face atunci cei săraci și cei care până la adânci bătrâneți trebuie să-și câștige pâinea cu muncă grea? Câțiva prieteni au fost de curând la un miner credincios, de 95 de ani, care și-a câștigat pâinea cu mâinile lui, cu muncă dură, până la o vârstă înaintată. Atunci bătrânul s-a rugat și a mulțumit și a spus: Tată, Îți mulțumesc că în timpul lungii mele vieți Tu mi-ai dat mereu cafea și pâine! Acest bărbat a fost mai înțelept decât acei medici parizieni.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune alte mijloace și căi pentru a rămâne vioi și tineri, decât înțelepciunea omenească. Este scris: „Cel drept înverzește ca palmierul și crește ca cedrul din Liban. Cei sădiți în casa Domnului vor înflori în curțile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi, ca să arate că Domnul este drept, El, stânca mea, în care nu este nedreptate” (Psalmul 92,12-15).

Să relatăm în acest loc despre un bărbat care a rămas total apt de muncă până la cei 92 de ani ai săi. A fost Georg Müller, din Bristol, bărbatul care fusese învrednicit prin credință să poarte de grijă și să educe mai bine de 10 000 de copii orfani, cu toate că nu avea nici o avere și n-a cerut bani nici unui om. El a plecat acasă în anul 1898. Acest bărbat n-a fost de felul lui puternic trupește. În anii mai tineri a trebuit de multe ori, câteodată luni în șir, să se retragă în liniște din cauza bolii; în anul 1837 chiar s-a temut că o persistentă durere de cap va atrage după sine o întunecare a minții. Dar cu toată munca și osteneala, trupul lui s-a întărit, așa că în lunga lui viață a scos-o la capăt cu un volum de muncă sub care câte un bărbat cu o tărie de fier ar fi fost doborât. Mulți i-au prorocit o moarte timpurie sau o boală îndelungată. Dar acești profeți s-au înșelat. Acest creștin a fost adesea în lunga lui viață expus căldurii în țările sudice și frigului în zonele polare. În multe sale călătorii în țările îndepărtate a existat o permanentă alternare de climă și mod de viață. La 92 de ani, în ciuda efortului uriaș a putut să spună: „Sunt în stare să muncesc în fiecare zi, toată ziua și cu atâta ușurință ca oricând de 70 de ani încoace.” Acestei puteri nediminuate până la cele mai adânci bătrâneți, Georg Müller îi atribuie trei cauze: 1. Că el s-a deprins să aibă o conștiință nevătămată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor; 2. Dragostei pentru Cuvântul lui Dumnezeu și permanentei forțe de întinerire pe care acesta o exercita asupra întregii sale ființe; 3. Fericirii profunde pe care el a simțit-o în Dumnezeu și în Cuvântul Său, care l-a ferit de orice teamă și griji nefolositoare în munca lui. Într-adevăr, această rețetă sună altfel decât sfaturile acelor medici parizieni. Aceste izvoare curg pentru toți, pentru săraci și pentru bogați, numai dacă ei știu că viața lor este adăpostită în harul lui Dumnezeu.

Curg aceste izvoare ale tinereții și ale puterii și pentru tine? Permite să-ți fie arătate, căci harul lui Dumnezeu vrea să te cheme la ele. Poate ți-ai urmat drumul până astăzi fără să-L cunoști pe Dumnezeu. În zilele de nevoi și de greutate ai fost îngrijorat, ai fost deprimat, ai vrut să te ajuți singur, dar n-ai găsit calea de ieșire pentru că nu-L cunoșteai pe Acela despre care este scris: „aruncând asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5,7). Dar ceea ce te desparte propriu-zis de Dumnezeu nu este grija ta, ci *păcatul tău!* Privește în sus la crucea de pe Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu a purtat judecata pentru vina ta. Mâinile lui sunt întinse spre tine. El vrea să-ți ia ceea ce te desparte de Dumnezeu. Dacă Îi aduci povara păcatelor tale, El te înalță ca pe un copil iubit până la inima de Tată a lui Dumnezeu. Atunci îți va fi deschisă poarta pentru a intra în părtășia cu Dumnezeu. Atunci vei putea să primești din izvoarele dumnezeiești putere și prospețime în ostenele și în greutățile acestei vieți și să afli ceea ce cuprinde cuvântul: „Toate izvoarele mele sunt în Tine!” (Psalmul 87,7).

Și Biblia ne spune despre bărbați care în toate luptele și lipsurile călătoriei prin pustie au rămas absolut proaspeți. Despre Moise, omul lui Dumnezeu, care avea 80 de ani când a fost chemat să scoată pe Israel din Egipt, în încheiere este scris: „Moise era în vârstă de o sută douăzeci de ani când a murit; vederea nu-i slăbise, puterea nu-i scăzuse” (Deuteronom 34,7). Moise n-a dormit în fiecare noapte șapte ore într-un pat bun, n-a savurat regulat la prânz, la

ora unu și seara la ora opt o mâncare caldă; și nici n-a făcut zilnic plimbări plăcute, repartizate după timp. Acolo au existat multe zile de călătorie prin pustia arzătoare și multe nopți de rugăciune fierbinte, multe ore de încercări grave, dureroase – dar Moise a fost un *om al credinței*, care a mers pe drumul lui greu, sprijinit pe Dumnezeuul atotputernic. El a avut privilegiul de nespus, ca Dumnezeu să vorbească cu el „cum vorbește un om cu prietenul lui” (Exod 33,11). Iată ce izvor de vitalitate: *părtășia cu Dumnezeu*” – Un altul este Caleb, care i-a spus lui Iosua la cucerirea țării făgăduite: „Acum, iată că Domnul m-a ținut în viață, cum a spus. Sunt patruzeci și cinci de ani de când Domnul vorbea astfel lui Moise, când Israel umbla prin pustie; și acum, iată că sunt în vârstă de optzeci și cinci de ani. Și astăzi sunt tot așa de tare ca în ziua când Moise m-a trimis; am tot atâta putere cât aveam atunci, fie pentru luptă, fie pentru a intra și a ieși” (Iosua 14,10-11). Ce model minunat al unui bărbat, care a ținut tare de făgăduințele lui Dumnezeu timp de 45 de ani, prin toate luptele, crezând. Astfel a rămas biruitor și tare.

Ai tu o nădejde care te ține în picioare în lupte și în greutăți, în lipsuri sau în eșecuri? *Ai tu o nădejde care nu vestejește și nu se sfărâmă?* Asemenea nădejde are numai creștinul credincios. Nu lucrul acesta este hotărâtor: dacă vei avea douăzeci, patruzeci, șazeci sau optzeci de ani. Chiar dacă ai avea o sută de ani, viața ta s-a dus în zbor iute ca un vis. Dar aceasta este hotărâtor: ca tu să știi în orice clipă: harul lui Dumnezeu mi-a dat viața veșnică! Trupul meu poate să îmbătrânească sau să moară, mie îmi rămâne patria veșnică și moștenirea mea în casa Tatălui.

Nr. 8 Timpul e grav, timpul e scurt

Psalmul 90,12 – 1 Corinteni 7, 29-31 – 1 Corinteni 15,58.

Timpu-i serios – cere oameni care
Să aibă un hotărât „nu” și „da”;
Nu merge, ca-n lupta generală, mare,
Ca luptător nehotărât a sta.
Fii decis! Dă-te lumii în prădare -
De nu vrei, treci la Isus, de partea Sa.
Doar unuia dă-i toată străduința,
Gândurile, dorințele, voința.

Timpu-i serios – să mărturisim tare
Adevărul deplin, liberi, deschis!
Să spunem pe nume în lumea mare,
Care ni-i baza nădejzii, precis,
Să ardem toți cu zel sfânt în lucrare,
Pentru Dumnezeu, curat, loial, decis!
Să nu mai taci laș, ci cu bucurie,
Pentru cauză Lui să dai mărturie.

Timpul e scurt – sunt încă mulți cei care
După salvare, lumină tânjesc,
Din al păcatului lanț vor scăpare,
Viața, pacea, puterea le lipsesc.
Du-i repede în barca de salvare,
Pe cei ce-afară se mai prăpădesc!
Când vine ceasul, plecăm cu bucurie;

Timpul e scurt – s-avem credincioșie.

Timpul e scurt – curând o să expire;
Domnu-n slavă poporul-Și va chema.
Pentru cei ce n-au găsit mântuire,
Timpul fericit de har se va-ncheia.
Să ne întrecem harnici în lucrare,
Vine noaptea, când lucru-i încheiat;
În Domnul să fim tari, în puterea-I mare,
Un bun ostaș, un bărbat devotat.

Nr. 9 În jos⁷ (Pentru credincioși)

De îndată ce credinciosul încetează să mai fie veghetor, de îndată ce neglijează părtășia cu Isus Hristos. „la care a fost chemat prin credinciosul Dumnezeu” (1 Corinteni 1,9), el merge în jos. Nu dintr-odată, dar încet-încet.

Regresul în viața spirituală începe cu ațipirea și lenea în legătură cu lucrurile divine. Se alunecă treptat din apropierea protectoare și însuflețitoare a Domnului, în influența care întinează a lumii. Dar un pas în ce este rău, dacă rămâne neîndreptat, îl atrage în mod inevitabil și pe celălalt după sine, iar sfârșitul este evident infidelitatea sau chiar tăgăduirea Numelui lui Isus.

Așa a fost la Solomon. Începutul perioadei domniei sale a fost așa de minunat, încât este un prototip al binecuvântărilor Împărăției de o mie de ani. Relația sa de dependență profundă de DOMNUL se arată deja în rugăciunea sa, când DOMNUL i-a apărut la Gabaon într-un vis de noapte. „Eu sunt”, spune el, „un copil mic, nu știu nici să ies, nici să intru. ... Deci dă robului Tău o inima care înțelege, ca să judece pe poporul Tău, ca să deosebească între bine și rău” (1 Împărați 3,7 și 9). Într-o asemenea recunoaștere trează, plină de viață a slăbiciunii sale, cu o „inimă înțeleaptă și care înțelege” (v. 12), care voia să procedeze numai după înțelepciunea și voia lui Dumnezeu, și-a început Solomon guvernarea. Pacea și măreția l-au înconjurat. Dar cât de repede a pălit această strălucire! Cât de repede a dispărut smerenia sa și gândul pentru deosebirea dintre bine și rău! Comoditatea și trândăvia au pus stăpânire pe el, îndepărtarea dintre el și Dumnezeu a devenit tot mai mare, inima s-a îndreptat spre lume, iar drumul său, așa de plăcut lui Dumnezeu la început, a sfârșit în mijlocul idolilor și al femeilor străine.

O asemenea alunecare în jos se face, cum spuneam, treptat. Putem recunoaște trei trepte care duc în jos de la bucuria în Domnul și până la dezonorarea Numelui Său: somnolența, neglițarea părtășiei și spiritul lumesc. În Luca 22, unde ni se comunică lepădarea lui Petru, găsim acești trei pași în jos, arătați într-o oarecare măsură.

La început (v. 45; vezi și Marcu 14,37) Domnul trebuie să-i spună lui Petru: „Simone, dormi?” Apoi, în v. 54 se spune: „Petru, de departe, L-a urmat”. Și curând după aceea (v. 55 și Marcu 14,54): „Ședea cu slujitorii (dușmanii) și se încălzea la foc”. Cu aceasta venise clipa potrivită. Ispita s-a apropiat de el și Petru, omul ca piatra, care a putut să spună sincer: „Doamne, știi că Te iubesc!” – a fost învins și s-a lepădat de Domnul său.

---

⁷ Ambele articole următoare: „În jos” și „În sus”, sunt copiate din revista lunară „Botschafter des Heils in Christo”, Editor: R. Brockhaus, Elberfeld.

Somnolența este deci primul pas pe panta înclinată, iar primejdia de a cădea în somnolență, de a deveni delăsător și leneș în devotament este foarte aproape și-l îndeamnă pe fiecare să fie cu ochii în patru. Nu numai fecioarele nehibzuite, nu, și cele înțelepte au fost somnoroase și au adormit; chiar și ucenicii pe Muntele cel sfânt au fost îngreunați de somn.

Nici mersul la adunare, nici slujba de păstor a fraților, nici citirea Cuvântului lui Dumnezeu nu ne apără de primejdia de a adormi. Așa de puțin cum prezența lui Pavel în camera de sus din Troa a putut să evite ca tânărul Eutih să fie biruit de somn (Faptele Apostolilor 20,9), tot așa de puțin ne apără ascultarea Cuvântului din gura celor mai sinceri slujitori de somnolența în sine. Atât de puțin cât a putut slujba de păstor al lui Petru să-i țină pe credincioși treji și vioi, astfel încât a fost necesar „să vă trezesc prin aducere-aminte” (2 Petru 1,12), tot atât de puțin ajunge slujba frățească din zilele noastre ca să ne păzească în fiecare caz de adormire. Și dacă apoi mai citim că credincioșii care au nevoie de „trezire prin aducere-aminte” „știu aceste lucruri” pe care apostolul se străduiește să li le amintească, și că ei sunt „întărți în adevărul pe care îl aveți”, atunci înțelegem că nici știutul adevărului în sine nu este o apărare față de trândăvie și somnolență.

Putem să ne adunăm cu credincioșii pentru studiul Cuvântului, putem să ascultăm acest Cuvânt propovăduit cu vioiciune și putere și pe lângă aceasta chiar să simțim cât de minunat și de potrivit este pentru noi, putem să citim personal Biblia cu zel și să ne adunăm o grămadă de cunoștințe din Scriptură – dar dacă neglijăm să aplicăm cele auzite sau să aplicăm cuvântul citit la propria inimă, să le lăsăm să aibă efect asupra conștiinței și să le evidențiem în umblare, atunci mai devreme sau mai târziu se instalează inevitabil trândăvia și somnolența. Și nici nu poate lipsi, căci în sensul concret al cuvântului, „Leneșul nu frige ce a vânat”, cum se spune în Proverbe 12,27. Este prea leneș pentru aceasta; și dacă unul într-adevăr aleargă după un vânat, nu-și dă osteneala să-l frigă (oricum ar fi tradus cuvântul ebraic) și să-l pregătească pentru mâncat; adică neglijăm să întrebuițăm spre folosul nostru adevărul auzit sau citit, să medităm la el, să procedăm conform lui, să ni-l însușim practic. Și tocmai de aceasta este nevoie, dacă Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să dea naștere în noi la viață și rod. „Un animal, curat după lege”, remarcă un alt scriitor, „nu numai că mănâncă mâncarea, ci o și rumegă din nou; o imagine despre felul cum, aceea care este hrana sufletului nostru, trebuie digerată cu grijă pentru înnoirea puterii noastre spirituale într-o umblare corespunzătoare”.

De somnolență și de slăbirea în devotamentul pentru Domnul vom fi cuprinși și dacă omitem să întrebuițăm tot zelul ca să adăugăm la credința noastră virtutea (energia spirituală), așa cum îi îndeamnă Petru pe credincioși (2 Petru 1,5). Atunci descoperim subit dificultăți pe calea noastră, care n-au existat în trecut, și observăm primejdii care nu ne-au interesat mai înainte. „Leneșul nu va ara din cauza iernii”; și din cauză că „un leu este în mijlocul străzilor”, el consideră că este mai indicat să rămână acasă (Proverbe 20,4; 26,13). Indiferența pentru binele sufletului nostru crește; noi semănăm cu omul somnoros care vede tot ce se petrece în jurul său, dar care nu are suficientă energie ca să se adune pe sine pentru activitate. Pe lângă aceasta, poate avem dorința sinceră să umblăm spre onoarea Domnului și să urmăm poruncile Sale; dar ne lipsește puterea și bucuria să ducem o asemenea viață și să facem voia Sa. „Sufletul leneșului dorește și n-are nimic” – „Mâinile leneșului refuză să lucreze” (Proverbe 13,4; 21,25).

Dacă gândurile mele nu merg mai sus decât: „știu că sunt mântuit”, dacă mă mulțumesc cu conștiința de a cunoaște exact calea pe care trebuie să meargă credinciosul, dacă doar mă zidesc în Cuvânt și nu mă las judecat și stimulat de Acesta, atunci va trebui să-mi adreseze Domnul și mie, pe drept, întrebarea plină de reproș: „Simone, dormi?”

În vraja somnolenței și a comodității părăsim pe nesimțite calea înțelepciunii divine, care este pentru noi totuși numai bucurie și grație, și-l urmăm de acum pe Domnul nostru de la distanță. Dar Dumnezeu vrea acum să ne sfătuiască cu ochiul Său pe cale, prin pustie (Psalmul 32,8), întocmai cum pe vremuri stâlpul de nor și stâlpul de foc i-au călăuzit pe copiii lui Israel. Dar acest ochi nu pot să-l înțeleg decât dacă sunt atent la el, și nu pot să fiu atent la

el decât dacă rămân în apropierea lui Dumnezeu. Dacă sunt prea la distanță ca să pot să privesc la El cu inima simplă, atunci sunt „nestatornic în toate căile mele”, nu numai în unele –fii atent! – ci în toate.

Și mai departe: Dacă-L urmăm de departe pe Domnul nostru, noi, toate oile lui Isus Hristos, care cunoaștem glasul Său, atunci nu auzim chemarea Domnului nostru dintre feluritele glasuri care răsună spre noi din lume, și ne rătăcim și ne poticnim pe cale. Numai în apropierea Sa găsim armele cu care putem să respingem atacurile viclene ale vrăjmașului și învățăm să folosim bine armătura care ne-a fost destinată de Dumnezeu; numai în apropierea Sa pătrunde cuvântul Său de mângâiere în urechea noastră, că „Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume” (1 Ioan 4,4). Numai în apropierea Sa avem puterea să ne păstrăm curați de orice murdărire din partea lumii și numai în părtășia cu El putem să ne eliberăm de toate lucrurile pământești care caută neîncetat să-L scoată din sufletul nostru și care vor să ne împiedice să devenim tot mai mult una cu El în lepădarea Sa.

Dacă-L urmăm pe Domnul nostru de la distanță, atunci viața divină din noi pierde din energie și este slăbită prin spiritul acestei vremi, prin spiritul monden, căruia inima noastră i se deschide cu atâta plăcere. Nu capcanele grosolane, aducătoare de rușine ale lui satan sunt cele de care suntem doborâți la început, ci poate lucruri care par cu totul nevinovate, dar care conțin nu mai puțin o otrăvă care acționează lent, care ne obișnuiește tot mai mult cu atmosfera acestei lumi. Câte unul este atras de lucruri care în sine nu sunt rele, dar care totuși îl rețin de la înaintarea pe calea spre slavă.

Există multe aici jos care ne sunt permise pentru desfătare, numai să nu-L uităm dincolo de dar pe Dătător! Dumnezeu îi dăruiește unuia case, câmpuri, bogății de tot felul; el poate să apuce și să folosească liniștit tot ce este așezat în domeniul său, conștient că totul Îi aparține Lui, Tatălui, și că el este peste ele administratorul responsabil – dar inima nu are voie să fie cucerită de ele, căci inima lui aparține neîmpărțită Domnului. El chiar se poate bucura de frumusețile naturii, să se ocupe de artă și de știință, dar, iarăși, el are voie s-o facă numai în măsura în care părtășia cu Domnul nu suferă din cauza aceasta. Dacă ea suferă din această cauză, atunci îi va merge ca lui Adam, care, cum a remarcat un frate, „a folosit rău în sine pomii buni din grădina Eden, când s-a ascuns de Dumnezeu în spatele lor.

Să nu uităm că de influențele în voia cărora ne lăsăm depinde nesfârșit de mult pentru viața noastră spirituală și că prin îndeletnicirea activă cu lucrurile vizibile, care nu sunt rele în sine, la sfârșit totuși putem să căpătăm iarăși plăcere pentru „cele vechi” și atunci uităm că „cele noi” sunt mult mai bune. Și dacă se instalează această transformare, atunci nu mai este foarte departe până la umblarea în sfatul celor răi, până la statul pe calea păcătoșilor, până la șezutul în mijlocul lor, până la încălzitul la focul lor. S-o spunem spre avertizarea noastră, a tuturor; căci dacă aceasta este situația cu noi, suntem în mare primejdie să ne supunem primei ispite care ne iese în cale și să-L renegăm pe Domnul credincios.

Să-L renegăm pe Domnul? Da, de câte ori nu ne-o fi privit deja Domnul nostru trist, ca odinioară pe Petru, fără ca noi să fi luat seama! Poate că L-am renegat numai printr-o acțiune ne semnificativă, printr-un cuvânt sau chiar numai prin tăcerea noastră, sau printr-o ocazie neglijată de a mărturisi pentru El. Noi ne rușinăm să-L mărturisim, pe El, care ne-a iubit totuși atât și Și-a dat viața pentru noi. O astfel de infidelitate își are întotdeauna începutul în trândăvia spirituală și în somnolență. De aceea: „Deșteaptă-te, tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine” (Efeseni 5,14). Fie ca harul Domnului nostru Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și comuniunea Sfântului Duh – așa cum le dorea Pavel odinioară Corintenilor (2 Corinteni 13,14) – să fie și cu tine și cu mine, ca să fim urmași sinceri și urmașe sincere ai lui Isus și să nu-L urmăm de departe, leneși și somnoroși, și să alunecăm astfel încet în jos, pe drumul lunecos al lumii, în mijlocul vrăjmașilor Domnului nostru și la focul lor care încălzește!

Nr. 10 În sus (Pentru credincioși)

Mai sus am discutat despre cum somnolența, neglijarea părtășiei și spiritul monden îl fac pe creștin să alunece încet-încet *în jos* pe calea credinței sale. Acum vrem să ne ocupăm puțin cu ceea ce îl menține pe credincios pe cale și-l conduce *în sus*. Calea noastră merge în sus, în sus spre locurile preaînalte, veșnice, care au devenit proprietatea noastră. Multe modalități sunt laudate pentru atingerea acestei ținte înalte. Dumnezeu ne-a dat numai una și acesta este *neclintita privire în sus, spre Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, acolo unde este El acum.*

Câtă vreme n-am recunoscut mântuirea în Hristos, câtă vreme păcatul și teama de judecată au zăcut pe conștiința noastră, am fost cu totul incapabili să-L privim pe Domnul Isus care se află în slavă, la dreapta lui Dumnezeu, și să ne bucurăm de El. Până când Goliat n-a fost învins, Ionatan n-a putut să se gândească la nimic altceva, decât cum ar putea el, cu poporul său, să fie eliberați de acest dușman groaznic; abia după biruința lui David asupra lui Goliat a fost liber să se preocupe cu eliberatorul. La fel este și cu păcătosul. El trebuie să aibă certitudinea iertării păcatelor sale, siguranța înfrângerii puternicului său vrăjmaș, a diavolului, dacă trebuie să-L privească pe Biruitor în slavă și să-și îndrepte pașii spre El. Cât timp lipsește această conștientizare, el se teme și va spune tremurând împreună cu Israel în fața muntelui Sinai: „Să nu vorbească Dumnezeu cu mine” (Exod 20,19) sau cum au încercat Adam și Eva să se ascundă dinaintea feței DOMNULUI (Geneza 3,8).

Dar de îndată ce omul este mântuit și curățit prin sângele lui Hristos de toate păcatele, slava nu-i mai provoacă nici o spaimă; că doar Îl vede acolo pe Cel care a fost făcut păcat pentru el. Tocmai în prezența Sa în slavă vede el dovada despre ștergerea completă a păcatelor sale și dovada despre răscumpărarea săvârșită; căci după ce „(Hristos) prin Sine Însuși a făcut curățirea păcatelor, a șezut la dreapta Măririi în locurile preaînalte” (Evrei 1,3). Și cu cât credinciosul privește acum mai mult la El, care este desfătarea Tatălui, împlinirea planurilor Sale veșnice și în același timp partea prețioasă a credinciosului, cu atât mai bine înțelege desăvârșirea lucrării lui Hristos și propria sa acceptare în El. Cu atât mai mult Îl ia în stăpânire pe Isus, ca pe darul nespus de mare al lui Dumnezeu, în care sunt cuprinse toate celelalte daruri prețioase. El învață a-L cunoaște ca pe înțelepciunea sa, care l-a condus de pe drumurile nebuniei, pe calea păcii și a luminii cerești, ca pe dreptatea sa în ochii unui Dumnezeu sfânt, ca pe sfințirea sa, care străbate umblarea sa practică și ca pe răscumpărarea sa, prin care el, eliberat de puterea morții, poate intra sus în casa Tatălui. (vezi 1 Corinteni 1,30.)

Să privim neclintit la El, care a devenit totul pentru noi, să fim legați tot mai intim cu El, singurul Izvor de putere, aceasta este taina pentru a merge înainte ca străini și călători aici jos, pe calea care duce în sus, spre slavă. Numai atunci putem în umblarea noastră să adăugăm credinței noastre toate lucrurile plăcute pe care le enumeră Petru, impulsionându-ne: virtutea sau energia spirituală, cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia, dragostea de frați, iubirea (2 Petru 1,6-7).

Dacă avem toate „aceste lucruri” și sunt din abundență, atunci mergem înainte cu o conștiință bună și creștem în cunoștința privilegiilor și a binecuvântărilor noastre. Noi întărim atunci chemarea și alegerea noastră – de la sine înțeles că nu în inima lui Dumnezeu, ci în inimile noastre și în inimile fraților noștri. Cum se petrece aceasta ne arată 1 Tesaloniceni 1,3-4, unde citim în privința credincioșilor din Tesalonic: „știind, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră”. Lucrarea credinței lor, osteneala dragostei și răbdarea speranței lor i-au dat apostolului convingerea incontestabilă că ei erau aleși ai lui Dumnezeu.

Atunci, de asemenea, ni se va oferi intrarea în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Acesta este rodul prețios al unei umblări sincere. Intrarea va fi oferită tuturor credincioșilor, dar nu fiecăruia abundantă. Există intrare îmbelșugată și

intrare sărăcăcioasă. Este o deosebire dacă eu păstrez nădejdea în privința credincioșiei lui Dumnezeu, că voi fi și eu mântuit, sau dacă eu văd în fața mea larg deschisă ușa care oferă intrarea în slava Împărăției. Este o deosebire dacă eu sunt mântuit „dar ca prin foc”⁸ sau dacă trec dincolo plin de bucurie și pot să aud cuvintele de întâmpinare: „Bine, rob bun și credincios; ... intră în bucuria stăpânului tău!”

Să adăugăm credinței noastre virtutea sau hotărârea spirituală, aceasta n-o putem face numai pe baza convertirii noastre. Conștientizarea iertării păcatului nostru încă nu ne dă această energie, această hotărâre în sine. Într-adevăr, credința în Hristos ne aduce o mântuire completă, o pace deplină, dar putere pentru umblare găsim numai în legătura strânsă, practică, cu locul pe care-l avem în Hristos, cu partea pe care o posedăm în El. Puterea proprie, energia firii vechi ne duc înapoi, în loc de înainte. Oricât de mult am vrea să ne străduim să „umblăm în Duh și nicidecum să nu împlinim pofta cărnii”, iar și iar aflăm că fiecare încercare făcută în propria putere eșuează. Totuși, ce spune Pavel? „Când sunt slab, atunci sunt puternic” (2 Corinteni 12,10). Aceasta sună cu totul absurd, dar nu este în nici un caz așa. Dacă îmi cunosc și-mi simt slăbiciunea, atunci mă agăț de Hristos și prin puterea Sa devin biruitor peste lume, păcat și diavol. Să luăm totuși seama: nu prin puterea lui Hristos și prin puterea mea înving eu, ci puterea Sa se desăvârșește în slăbiciunea mea. Numai în sentimentul propriei slăbiciuni pot să înving; atunci sunt puternic, puternic în Altul, nu în mine însumi. Această putere curge spre mine dacă ochiul meu este ațintit tare spre El. Ilie, puțin înainte să se suie la cer într-un vârtej de vânt, a fost rugat de Elisei pentru o măsură dublă din duhul său; el a spus: „Greu lucru ai cerut; dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa îți va fi; iar dacă nu, nu va fi.” (2 Împărați 2,10.) Cu cât mai exclusiv stă Domnul în fața sufletului meu, cu atât mai mult va fi El ajutorul meu, cu atât mai mult va putea puterea Sa să fie eficace în mine. Când Ștefan s-a uitat neclintit spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu. Ah, numai de ne-am uita neclintit la El în mijlocul necazurilor și al slăbiciunilor acestei lumi, numai de-am vrea să ne facem dependenți doar de puterea și de ajutorul Său! Ce experiențe prețioase am face! Aceasta ar da realitate întregii noastre vieți de creștini și ne-ar da putere și hotărâre. Piedicile ar dispărea, sufletul ar fi înălțat peste toate influențele omenești și ar fi strămutat în domeniul unei puteri care poate totul. „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4,13).

Pentru a adăuga cunoștința la virtute, adică să putem adăuga înțelegerea la gândurile divine asupra căii de urmat, este iarăși nevoie de îndemnul: În sus! Cu cât privesc mai mult lucrurile dumnezeiești, cu atât mai mult nu numai că le voi prețui, ci voi fi și promovat chiar în cunoașterea lui Dumnezeu și aceasta se va arăta în toată atitudinea mea. În această cunoștință voi și crește tot mai mult, căci „DOMNUL nu va îngădui să flămânzească sufletul celui drept, dar respinge lăcomia celor răi” (Proverb 10,3) și „sufletul celor harnici va fi săturat” (Proverbe 13,4).

Capitolul 9 al Proverbelor ne prezintă cele două mari influențe puternice cărora le suntem expuși aici jos și putem să ne cercetăm bine sub care dintre cele două stăm pe cale. Una este „înțelepciunea”, înțelepciunea de la Dumnezeu, și anume, Hristos (1 Corinteni 1,24), iar cealaltă este „nebunia”, „femeia nebună” care incită și seduce lumea. Ambele, înțelepciunea și nebunia, oferă ceva care trebuie să desfete și să sature inima omului. Înțelepciunea spune: „Veniți, mâncați din pâinea mea și beți din vinul pe care l-am amestecat” (v. 5). Femeia nebună spune trecătorilor: „Abateți-vă încoace! ... Dulci sunt apele furate și pâinea mâncată pe furiș este plăcută!” (v. 15-17). Deci, ambele promit inimii omului hrană și înviore. Dar în timp ce nebunia recomandă fără restricții ceea ce place dorințelor cărnii, aceea la care omul nu are nici un drept, dar pe care și-l ia ca să-și satisfacă eul desfrânat, înțelepciunea adaugă două feluri de oferte: o învoială și o invitație. Ea spune: „Lăsați nebunia și trăiți; și mergeți pe

---

⁸ 1 Corinteni 3,15.

calea înțelepciunii!” (V. 6). Într-un mod asemănător ne îndeamnă Cuvântul de multe ori, de exemplu: „Încetați să faceți rău! - Întăriți-vă să faceți bine” (Isaia 1,16-17), sau: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat - și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos.” (Romani 6,11). Este trăsătura de caracter a înțelepciunii divine, care se repetă mereu, că ea invită întâi la despărțirea de ce este rău și apoi ne prezintă calea nouă, necunoscută lumii.

Ce bine că există o cale a înțelepciunii, o cale a lui Dumnezeu, pe care „cel înțelept și omul drept” (v. 9) pot să înainteze și să crească. Dar ca început al acestei căi, înțelepciunea notează în v. 10 „*temerea de DOMNUL*”; sau cum se spune în Proverbe 15,33: „Temerea de DOMNUL este îndrumarea înțelepciunii”. Deci, ce să facem? Să ne hrănim cu pâinea și cu vinul pe care ni le oferă înțelepciunea. „Teme-te de DOMNUL toată ziua” (Proverbe 23,17) și vom crește în cunoașterea lui Dumnezeu, care ne face să vedem nulitatea în tot ce este vizibil.

Înfrânarea, la care suntem îndemnați mai departe, nu înseamnă reținere de la mâncare și băutură. Cuvântul grecesc folosit aici pentru aceasta se lasă tradus la fel de bine cu „stăpânire de sine”. Să ne ținem permanent în frâu, să nu facem loc dorințelor firii, aceasta este ceea ce îl caracterizează pe credincios, care umblă în cunoștința lui Dumnezeu. El se stăpânește singur, „eul” rău cu toată năzuința sa păcătoasă este ținut în frâu. În privirea cu respect în sus, la Isus, în care S-a revelat Dumnezeu, credinciosul poate totul în Cel care-l întărește. Această înfrânare sau stăpânire de sine este deci un rod al sfințirii practice, pe care o produce harul lui Dumnezeu în cel credincios.⁹ El nu este nestăpânit, nu este iritat, capricios sau mândru, ci manifestă liniștea și fericirea unei inimi care se odihnește în Dumnezeu. Câte un credincios pare să creadă că este suficient să știe: păcatele mele sunt iertate, nu mai ajung la judecată. Dar mântuirea nu are legătură numai cu viitorul, ea este ceva absolut prezent, care trebuie să se manifeste în toată atitudinea mea. Ea nu m-a răscumpărat numai din păcat, vină și pedeapsă, ci m-a eliberat la fel de complet de puterea lor. Și acest a fi eliberat de „eu” și de dorințele sale este cu totul altceva decât stăpânirea de sine a unui stoic, care nu știe nimic despre înfrânarea despre care vorbește Petru aici. Aceasta este un rod al credinței, aceea este un eveniment de putere a voinței omenești și de filozofie omenească.

Cu greu există ceva la care suntem îndemnați mai mult decât la răbdare, la perseverență. Perseverența din 2 Petru 1 firește că este de un alt fel decât ceea ce este înăscut în câte un om sau cu care s-a obișnuit vreun om printr-o voință fermă. Este perseverența pe care o găsim în toată desăvârșirea Sa la Domnul și Mântuitorul nostru, atât pe drumul Său până la cruce, cât și în poziția Sa de acum la tronul Tatălui. Cu aceeași perseverență cu care El L-a așteptat pe DOMNUL când „Și-a dat spatele celor care-L băteau și obrazii celor care-I smulgeau barba, nu Și-a ascuns fața de batjocură și de scuipare” (Isaia 50,6), cu care El a purtat totul de dragul bucuriei care îi stătea înaintea, El mai așteaptă și astăzi până va veni ziua slavei și toți vrăjmașii Săi vor fi puși așternut picioarelor Sale. Să așteptăm răbdători în supunerea sub voia lui Dumnezeu – nu să ne străduim să ieșim din încercările drumului pe care ne conduce Dumnezeu – să lăsăm liniștiți să treacă peste noi toată nedreptatea și toată răutatea oamenilor – nu să ne pretindem dreptul, ci să-l lăsăm în voia Aceluia care judecă drept – să așteptăm răbdători timpul când Dumnezeu Își va îndeplini făgăduințele pentru noi – toate acestea sunt drumul pe care l-a parcurs Isus, acesta este jugul pe care l-a purtat, răbdarea care L-a caracterizat. În istoria lui David găsim câteva trăsături ale acestei răbdări a lui Hristos. Cu toate că a fost unsul DOMNULUI, tronul său nu a fost înălțat atâta timp cât a domnit Saul. El a fost urât, prigonit. El a purtat cu răbdare necazul și respingerea și n-a făcut nimic ca să-și combată vrăjmașii. El a așteptat cu perseverență vremea când Dumnezeu îi va da ce a promis.

---

⁹ Observația editorului: Această stăpânire de sine este un efect de putere al Duhului Sfânt. Aflăm aceasta în măsura în care Duhul Sfânt stăpânește duhul, sufletul, trupul nostru, întreaga noastră persoană. Noi pierdem acest efect de putere dacă Îl întristăm pe Duhul Sfânt (vezi Efeseni 4,30).

Iubite cititor credincios! Se arată și în viața ta ceva din această *răbdare* binecuvântată? Este contrariul nerăbdării eului nostru, al neprieteniei și al iritabilității caracterului nostru firesc, al neliniștii și al nestatorniciei omului acestei lumi.

„După cum puterea Sa divină ne-a dat toate cele privitoare la viață și evlavie, prin cunoștința Celui care ne-a chemat prin glorie și virtute”, tot așa suntem și noi făcuți capabili să adăugăm evlavia la răbdare. Să trăim în părtășie cu Dumnezeu, să ne odihnim în El și să căutăm în toate lucrurile glorificarea Sa, aceasta este *evlavia* care trebuie să se manifeste în umblarea noastră. Ea nu poate fi găsită decât acolo unde sufletul caută cu perseverență lumina prezenței lui Dumnezeu. În mijlocul lucrurilor vizibile, care ne împiedică așa de ușor, evlavia ne ține gândul ferm orientat în sus. Asociată cu mulțumirea, ea „este un mare câștig.” (1 Timotei 6,6). Ce serios este pentru zilele noastre îndemnul: „Mulțumiți-vă cu ce aveți acum” (Evrei 13,5) sau „Dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne acoperim, ne va fi de ajuns” (1 Timotei 6,8). Ah, de-am vrea, în loc să gonim după bogățiile acestei lumi, să năzuim numai spre aceea prin care Dumnezeu este arătat și glorificat în noi, în fața lumii!

O viață evlavioasă necesită, cum spuneam, o ședere în apropierea Domnului, în lumina lui Dumnezeu. Dar este totuși imposibil să fii aproape de Hristos, fără să fii plin de dragoste față de toți care sunt ai Săi. Astfel se aprinde de la sine dragostea frățească în inimile noastre.

„La evlavie (adăugați) dragostea frățească”. În alte locuri, Cuvântul ne îndeamnă: „Stăruieți în dragostea frățească!” și: „Mai înainte de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții” (Evrei 13,1; 1 Petru 4,8). Puțin înainte de suferința și de moartea Sa, Domnul le-a zis ucenicilor Săi: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13,34) și în 1 Ioan 4,11, dragostea lui Dumnezeu ne este prezentată ca motiv pentru dragostea frățească: „Preaiubiților, dacă Dumnezeu ne-a iubit astfel, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții”. Criteriul pentru dragostea noastră este deci dragostea lui Dumnezeu și dragostea lui Hristos: „Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați” (1 Ioan 3,16). Cu cât inimile noastre înțeleg mai mult această dragoste și învață s-o savureze, cu atât mai bogat se va dezvolta dragostea noastră pentru frații noștri și se va dovedi practic activă în tot ce este bun. Totodată, aceasta este calea spre propria noastră binecuvântare, spre asigurarea sufletului nostru înaintea lui Dumnezeu, cum se spune în 1 Ioan 3,19: „Prin aceea (deoarece îi iubim pe frați în faptă și în adevăr) vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui”. Atunci vom avea îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu și ne vom lăsa călăuziți în dragostea frățească de dragoste, de dragostea divină.

Astfel ajungem la ultima perlă prețioasă din acest șirag incomparabil: „La dragostea frățească (adăugați) iubirea”. Dragostea este „legătura desăvârșirii” (Coloseni 3,14). Dumnezeu este dragoste; dragostea este natura Sa. Cu cât învățăm mai mult despre El, cu atât mai puțin va fi influențată dragostea noastră de simpatiile personale, de însușirile atractive ale fratelui sau ale surorii; atunci îi iubim pe toți credincioșii, îi iubim pentru că Îi aparțin lui Hristos, pentru că sunt copii ai lui Dumnezeu. Dacă această dragoste este activă, atunci Dumnezeu Își va avea locul în toate relațiile noastre. Această dragoste ni s-a descoperit în mod minunat. Ea ne-a atins când noi încă eram morți în păcatele noastre, deoarece ea L-a dat pe singurul Fiul, ca noi să trăim prin El, prin Hristos, care a făcut ispășire pentru păcatele noastre (1 Ioan 4,9-10). În El, care acum este înălțat la dreapta lui Dumnezeu, avem viața, dreptatea și acceptarea la Dumnezeu. Cercul acestei dragoste este închis. El ajunge de la tronul lui Dumnezeu, din cer până jos pe pământ, unde noi zăceam în mizerie și ne-a înălțat în Cel înviat și ne-a așezat la dreapta Măririi în locurile preaînalte.

Și această dragoste trebuie s-o arătăm. Dar cum este posibil lucrul acesta? Prin aceea că stăm mult în prezența Dumnezeului dragostei, că ne scufundăm în dragostea care ne-a fost adusă așa de aproape în Hristos, și apoi, umpluți și străbătuți de ea, o practicăm în faptă și adevăr.

Deci, dacă vrei să-L proslăvești pe Dumnezeu, iubitul meu cititor, atunci lasă-ți atitudinea să fie o neîntreruptă revelație a lucrurilor care reprezintă viața și evlavia. Unul singur, firește, „Căpetenia și Desăvârșitorul credinței” (Evrei 12,2), le-a reprezentat într-o măsură desăvârșită. Dar El vrea să le dea naștere și în noi. De aceea trebuie privit la El, iubitul meu co-pelerin! Ținta de sus trebuie avută ferm în vedere! Încinge-ți coapsele caracterului și nu-ți lăsa haina târâtă prin mocirla drumului! Dacă trebuie să te plângi de progrese neînsemnate, de lipsă în toate lucrurile prețioase pe care le-am studiat, atunci nu te opri la aceasta, ci spune-o Domnului și îndreaptă-ți privirea în sus. Folosește-ți tot zelul! Să nu rămâi în urmă pe drum! Folosește zelul ca să intri în odihna care este pregătită sus poporului lui Dumnezeu. „Pentru că acestea, existând și prisosind în voi, vă fac să nu fiți nici leneși, nici neroditori”.

Dar repet: numai în permanenta privire în sus spre El, în slavă, câștigăm puterea necesară pentru alergare, numai astfel învățăm să cunoaștem celelalte părți prețioase, în timp ce scoatem din izvorul care ne este deschis în El. Numai astfel poate să ia Duhul Sfânt din lucrurile lui Hristos și să ni le împărtășească, numai așa poate să ne descopere Persoana lui Hristos și să ne formeze sufletele după al Său. Năzuința după comorile acestei lumi încetează atunci, pentru că vedem în Hristos bogății de negrăit ca fiind ale noastre; nu mai dorim bucuriile lumii, pentru că savurăm plinătatea bucuriilor înaintea feței lui Dumnezeu. Fericțiți în părtășia cu Domnul nostru, devenim în fața lumii o „scrisoare a lui Hristos” ușor de citit. Privindu-L în slavă, cu fața descoperită, vom fi transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă (2 Corinteni 3,18), pentru ca în curând, când Îl vom vedea așa cum este, să purtăm acest chip și în trupul nostru. „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi-născut dintre mai mulți frați” (Romani 8,29).

Ce făgăduințe minunate se vor împlini pentru noi! De aceea: „*În sus! În Sus!*” să fie lozinca noastră atâta timp cât pășim prin nisipul pustiei.

Nr. 11 Lumea minciunii

- I. Satan, mincinosul și tatăl minciunii
- II. Legea fundamentală a împărăției lui satan: în împărăția mea trebuie să se mintă
- III. Fata morgana. Fericirea obținută prin minciună
- IV. Înșelăciunea religiozității, fără viață dumnezeiască¹⁰

I. Satan, mincinosul și tatăl minciunii

*El de la început a fost ucigaș și n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr.
Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii”*
(Ioan 8,44)

Satan este în toate contrariul lui Hristos. Isus este Împăratul adevărului (Ioan 18,37), Domnul vieții (Faptele Apostolilor 3,15), lumina lumii (Ioan 8,12). Satan este „tatăl minciunii”, „el de la început a fost ucigaș” (Ioan 8,44), cel care face inima și viața pustii,

---

¹⁰ Continuarea urmează mai jos:

- V. Minciuna despre umorul bun
- VI. Minciuna despre aur
- VII. Minciuna despre voluptate
- VIII. Minciuna de la paturile de boală și de moarte
- IX. Minciuna de la sicrie și morminte
- X. Trezirea celor înșelați

goale și întunecoase (Geneza 1,2). Isus îi cheamă pe oameni la: pace, bucurie, nădejde și slavă veșnică, - satan îi aduce în: vină, suferință, deznădejde, pierzare veșnică.

Această personalitate puternică trebuie s-o recunoaștem în realitatea ei satanică. Ce înseamnă „tatăl minciunii”? Aceasta înseamnă: satan este născocitorul minciunii, marele escroc în școala căruia toți oamenii înșelători și trișori și-au învățat meseria. De aceea ar fi o mare eroare să acceptăm că satan și-ar arăta neacoperite grozăvia ființei sale și gravitatea țințelor sale. El face tot ce este posibil să-și învâluie răutatea cu aparența a ce este nobil și bun, să acopere blestemul cu aparența binecuvântării și a prosperității. El se străduiește să-i convingă pe oameni că la el, în împărăția sa, se găsește demnitatea umană, idealul. El a inventat pentru oameni un sistem miraculos sub numele de progres cultural, civilizație, dezvoltare, în care el oferă oamenilor tot ce pare demn de năzuit în vreun domeniu al vieții și promite succes. Fiecare găsește ce corespunde înclinației sale din domeniile: religios, politic, social sau științific. În interiorul acestui edificiu extraordinar, pe care l-a ridicat dumnezeul veacului acestuia pe pământul stăpânit de el, pentru un singur lucru *nu este loc*: adevărul și mărturia despre mântuirea prin sângele lui Isus a păcătoșilor pierduți. Pentru această mărturie divină și pentru mărturisitorii ei nu face loc și cale decât atotputernicia lui Dumnezeu.

Satan se ascunde de ochii oamenilor ca să-i înșele cu atât mai sigur. El îi minte: ce nu poți să vezi, să auzi, să pipăi, să simți – aceea nu există, - deci nu există nici satan. Câți oameni deștepți nu susțin cu certitudine arogantă: „Nu există un diavol în persoană. Să crezi așa ceva înseamnă beznă de Ev Mediu.” Ei se cred extrem de deștepți – dar în treaba aceasta ei sunt niște nebuni înșelați, cum a spus-o unul dintre cele mai mari spirite ale națiunii germane (Goethe): Pe diavol nu-l simte poporul niciodată, chiar dacă ar fi să-l ia de guler. Nu numai că satan există, dar el este și un domnitor atât de puternic, încât a îndrăznit să se răscoale împotriva Dumnezeului atotputernic, împotriva propriului său Creator, și este capabil să I se împotrivescă. Toți oamenii sunt născuți sub stăpânirea sa în felul acesta, încât Domnul spune explicit că ei trebuie să se întoarcă „de sub puterea satanei la Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 26,18). Este un adevăr precis, limpede, biblic, că omul stă din fire sub puterea lui satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu. Și cine este satan? Un domnitor al îngerilor, căzut, de o putere și o autoritate așa de uimitoare, încât nimeni altcineva nu putea să vină ca să distrugă lucrările lui satan, decât Însuși Fiul lui Dumnezeu. Ce nebunie când un om crede că nu trebuie să se teamă de satan! În realitate, satan a luat locul lui Dumnezeu pe tărâmul puterii sale. El a devenit „*dumnezeul veacului acestuia*” în ziua când omul, în căderea în păcat, s-a pus în slujba sa și I-a întors spatele lui Dumnezeu.

Satan poartă și numele de „domnul puterii văzduhului” (Efeseni 2,1-3). Acest titlu remarcabil sugerează că omul care trăiește pe pământ este înconjurat de puteri spirituale nevăzute, care stau sub forța stăpânitoare a lui satan. Această atmosferă a spiritului veacului vrea să facă fără efect toate influențele adevărului divin. Puterea banalității îl înșală pe om; ea îl face indiferent față de seriozitatea veșniciei. Omul firesc s-a născut în această atmosferă, influențele ei corespund înclinațiilor sale. Pentru el este incomod să simtă prezența Dumnezeului sfânt. Când un om a scăpat prin harul lui Dumnezeu de „domnul puterii văzduhului”, abia atunci își dă seama de aceste influențe care-l trag înapoi, în îndepărtarea de Dumnezeu, și vor să-l împiedice să-L mărturisească, în mijlocul lumii stăpânite de satan, pe Isus, pe Mântuitorul, pe Biruitorul lui satan. Un om născut din nou cunoaște această forță nevăzută care încearcă să acționeze asupra sa prin: romane, discuții, ziare, tablouri, din buletinul bursei, prin puterea banului, prin oglindă, prin îmbrăcăminte și prin o mie de alte lucruri; el știe că există locuri și instituții: teatru, circ, șantan, în care „dumnezeul veacului acestuia” și „domnul puterii văzduhului” îl face să-i simtă puterea așa de tare, încât acolo orice mărturie despre Dumnezeu și veșnicie pare exclusă.

Întregul aparat extraordinar al împărăției acestei lumi, pe care omul o străbate în viața sa pământească, este aranjat pentru un scop precis și este deservit pentru acest scop de maestrul oricărei înșelăciuni. Care este acest scop, această țintă?

1. Seriozitatea veșniciei, blestemul păcatului, poverile conștiinței trebuie să pară lucruri indiferente, secundare sau ca năluciri, de care un om rațional trebuie să se scuture.

2. Dragostea lui Dumnezeu, care a venit pe pământ în Hristos, care S-a jertfit pe cruce pentru noi, cei vinovați, ca să ne deschidă poarta harului, trebuie să apară ca tradiție învechită, ca o învățătură religioasă moștenită, care nu poate să stea în picioare în fața testului istoriei și al rațiunii.

3. Prezența personală a Dumnezeului atotputernic, adevărul Bibliei, ascultarea rugăciunilor credinței trebuie să apară ca o născocire religioasă, care stă în contradicție cu adevărata instruire. Oamenii trebuie să ajungă la convingerea că nu există o realitate a lucrurilor veșnice și o siguranță asupra lor. Întregul creștinism al Bibliei trebuie să apară ca o fantezie religioasă, ca o tendință exagerată, care îi face incapabili pe oameni să înfăptuiască în viața practică ceva solid.

4. Martorii chemați ai adevărului divin, adevărații creștini, care Îl cunosc și Îl mărturisesc pe Isus, Domnul și Mântuitorul lor, trebuie să fie lipsiți de putere și de bucurie. Satan pune totul la contribuție ca să-i ademenească pe aceștia la infidelitate prin înșelăciunea banului, a onoarei, a prieteniei cu lumea sau să-i aducă la cădere prin păcate evidente, să le apese inimile prin conștientizarea vinei sau să-i sperie prin greutăți, amenințări omenești, să-i facă inapți pentru mărturie prin teama de oameni sau prin spiritul îngrijorării.

De cât har, lumină și veghere au nevoie copiii lui Dumnezeu, ca să fie martori biruitori aici, în domeniul autorității marelui lor vrăjmaș! Numai atotputernicia lui Dumnezeu poate să-i păzească în credincioșie și să-i poarte fără poticnire la ținta slavei (Iuda 24-25).

Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ „ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3,8). Dintre aceste lucrări ale lui satan face parte înainte de toate marea înșelăciune a lucrurilor vizibile și trecătoare, prin care sunt orbiți ochii oamenilor, ca să considere ce este trecător drept real și ce este veșnic drept neînsemnat - și această înșelăciune reușește.

Pavel spune: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4,3-4). Aici se răspunde la întrebarea: Cum este posibil ca dragostea lui Dumnezeu să vină în Persoană pe pământ ca să-i mântuiască pe păcătoși, ca Mielul lui Dumnezeu să se jertfească pe cruce ca să ridice păcatul lumii (Ioan 1,29) și totuși cete de oameni se duc la pierzare pentru totdeauna?

Răspunsul este: dumnezeul și stăpânul acestei lumi le orbește gândul cu lucrurile trecătoare, cu aur, cu onoare, cu distracție, cu voluptate - și ei se lasă orbiți. „Și aceasta este judecata: că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3,19). Cum Adam și Eva au nesocotit odinioară în Paradis bogățiile de negrăit ale purtării de grijă a lui Dumnezeu, când satan le-a arătat fructul interzis în iluminatul său amăgitor – tot așa trec și astăzi oamenii pe lângă dragostea mântuitoare, orbiți în inima și în ochii lor și înșelați de ceea ce le arată stăpânul acestei lumi. Satan a încercat această înșelăciune chiar și cu Domnul Însuși (vezi Luca 4,5-8) – dar a fost biruit. Dar cu mulțimea oamenilor nu este la fel. Ei trec indiferenți sau ostili pe lângă crucea de la Golgota, deoarece pentru ei răsună zadarnic chemarea dragostei mântuitoare, zadarnic sunt întinse spre ei brațele lui Isus. Acești oameni înșelați stau sub cuvântul: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.) *O mântuire așa de mare!* Domnul slavei a venit din ceruri, S-a împovărat cu păcatul lumii, S-a așezat în judecata lui Dumnezeu pe locul celui vinovat, a suferit pedeapsa noastră, a înfăptuit ispășirea, până când a putut să strige: *S-a sfârșit!* Larg deschisă este poarta harului și calea spre slava eternă pentru fiecare credincios. Dar oamenii înșelați trec pe alături ca și când acolo nu s-ar fi petrecut nimic care merită atenție. Câtă viclenie și forță amăgitoare ale lui satan se descoperă aici! Numai prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu strălucește lumina adevărului și a veșniciei

așa de vie în ochii, inimile și conștiințele oamenilor, încât înșelăciunea orbitoare a lui satan este înfrântă.

II. Legea fundamentală a împărăției lui satan: în împărăția mea trebuie să se mintă

*„Pentru că ne-am făcut din minciună locul nostru de scăpare
și ne-am ascuns sub neadevăr”.*

(Isaia 28,15)

Un ziar american foarte citit a adresat acum câțiva ani unui număr de bărbați prestigioși ai țării lor următoarea întrebare: Ce s-ar întâmpla dacă odată, printr-o forță supranaturală oarecare sau printr-un eveniment elementar, oamenii n-ar mai spune sau n-ar mai înfăptui nici o minciună timp de 24 de ore? La această întrebare au răspuns oameni de stat foarte influenți, oameni de afaceri, profesori, milionari, cu puține excepții în felul acesta: Cele 24 de ore presupuse fără minciună ar fi o nenorocire națională. Da, primarul unuia dintre orașele importante ale Americii de Nord s-a exprimat așa, că evenimentul presupus ar reprezenta o nenorocire mai mare decât un cutremur puternic de pământ și că ar avea consecințe încă mult mai distrugătoare decât acesta.

Există realitatea că atât în viața de afaceri și cea politică, cât și în viața socială și cea de familie se minte nemărginit. Se minte în parlamente, în sălile de judecată, în ziare, la baluri, în discursurile festive și la morminte. Suntem în general așa de obișnuiți să ne lăsăm mințiți, de la leagăn până la mormânt, fie din politețe, fie din considerație, fie din teama de oameni, încât cu greu am mai putea suporta viața, dacă ar trebui să auzim și să vedem din toate părțile numai adevăr. Această realitate este uneori confirmată surprinzător. Un domn mai în vârstă, în poziția cea mai însemnată, era de mai mult timp grav bolnav de rinichi; prietenii săi vedeau că se apropie sfârșitul. Unul dintre cunoscuții săi l-a întrebat dacă n-ar vrea să-i ceară profesorului curant, care s-a exprimat așa de plin de speranță asupra stării sale, să-i spună fără scrupule tot adevărul. Dar bolnavul a răspuns că ar vrea mai bine să nu facă aceasta. El a preferat să fie amăgit prin speranțe înșelătoare.

Satan, tatăl minciunii, îi minte pe oameni cu lucrurile cele mai neverosimile și ele îi sunt crezute, de exemplu: creația a luat naștere prin ea însăși – viața omenească este guvernată de întâmplarea oarbă. Dintre marile minciuni care stăpânesc universul este și aceasta: cu adevărul nu trebuie s-o iei chiar exact, căci fără minciună nu poate nimeni să răzbată în lume. El spune aceasta fiecărui bărbat tânăr care intră în meserie, care merge la ucenicie într-o afacere, fiecărui recrut și marinar care trebuie să fie angajat. Este principiul respectat în lume: fără minciună nu merge în viață. Se minte cu cuvântul buzelor, al scrisorilor, al telegramelor, cu expresia feței, cu privirile, cu aparența și esența. Există nenumărate minciuni: de nevoie, de afaceri, de reclame și de politețe; există minciuni de vânzători, minciuni de cerșetori, minciuni de bursă. Aceasta o știe oricine și oricine o consideră de la sine înțeles.

În unul dintre marile noastre ziare germane era un articol lung despre împărăția minciunii, în care trăim aici pe pământ. În această expunere, minciuna nu numai că a fost prezentată ca inevitabilă și practică de toți oamenii, ci chiar ca acel element care ar face viața frumoasă și suportabilă. Acest scriitor, care a glorificat minciuna, a izbucnit în exclamația: Cum am putea, de fapt, să ne descurcăm fără minciună, minciuna care dă mângâiere, care trezește speranțe, care împacă și face minuni, în această lume abominabilă a lipsei de fantezie? Acolo viața a fost prezentată așa, că ai fi crezut că minciuna este propriu-zis adevărata persoană autorizată, iar dorința de a fi adevărat în toate lucrurile, ar fi distructivă, nebună, ba chiar reprobabilă. Căci să minți conștient sau inconștient, să-i minți pe alții sau să te minți pe tine însuși, să minți din milostivire sau din josnicie, să minți pentru că ești în necaz sau pentru că nu vrei să-i bagi pe alții în necaz, să minți de bucurie pentru evenimente fictive, sau din lingușire, sau din politețe – autorul trece toate acestea în socoteala produselor demne de recunoștință din marele

imperiu al minciunii. Prin ce lentile de ochelari, colorate satanic, îi privește bărbatul acesta pe oameni și viața!

Dar ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? – „Vai de cei care numesc răul bine și binele rău, care spun că întunericul este lumină și lumina întuneric, care dau amărăciune în loc de dulceață și dulceața în loc de amărăciune!” (Isaia 5,20.)

Dacă am vrea să scriem o istorie a minciunii, ea ar începe cu aceea, că satan a fost primul mincinos, când i-a ademenit pe Adam și pe Eva la neascultare față de Dumnezeu.

În această istorie a minciunii, dacă ar fi adevărată, am citi că toți oamenii sunt din fire capabili de minciună și înclinați spre ea. Dar în afară de aceasta au existat în toate timpurile printre bogați și săraci, printre bărbați și femei, maeștri deosebiți ai minciunii. Un mincinos renumit a fost, de exemplu, diplomatul francez, prințul Talleyrand, care a inventat vorba: „Cuvintele există pentru a se ascunde gândurile în spatele lor.” Cele mai grave minciuni sunt cele care, sub masca explicației și a științei, se ating de Cuvântul lui Dumnezeu și atacă Persoana divină a Domnului Isus ca să-L facă om. Treaba cu a face lumina întuneric și întunericul lumină este astăzi practică cu zel deosebit în cărți și ziare, pe tribuna oratorilor și pe scaunele profesorilor, chiar pe amvoane și în sălile de judecată. De câte ori nu este făcut adevărul - minciună și minciuna - adevăr!

Odată a stat un acuzat în fața tribunalului, a Căruia nevinovăție era desăvârșită, a Căruia neprihănire era fără pată. Era Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos. El, Cel sfânt și Cel curat, le-a mărturisit oamenilor despre dragostea lui Dumnezeu și despre pierzarea păcătoșilor vinovați în mijlocul acestei lumi pierdute. El îi chema pe păcătoși la pocăință, îi mângâia pe cei descurajați. Din Persoana Sa sfântă au curs râuri de binecuvântare și de dragoste divină, dar a fost condamnat la moartea plină de ocară pe cruce, ca înșelător, ca hulitor, ca răzvrătitor. Pentru El n-a existat nici un apărător. Împotriva Sa a fost declanșată toată înșelăciunea nedreptății. Astfel a fost Fiul lui Dumnezeu, *adevărul în Persoană, răstignit în lumea minciunii*. Dar Isus n-a rămas pe cruce, n-a rămas în mormânt; El a înviat și stă în mijlocul acestui torent de oameni, în mijlocul acestei lumi a minciunii, ca marele Biruitor al lui satan, al păcatului, al morții și al lumii, și le strigă oamenilor: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu”.

Teoretic spun mulți oameni: nu este decent să minți. Dar dacă punem întrebarea: Este uneori de folos să mințim? atunci marea majoritate spun: firește că în multe cazuri este folositor. Iată-l pe dragonul N., care își obține permanent concediu prin trișare – el își are întotdeauna motivele sale așa încât îi sunt crezute. Ba a murit mătușa, ba va fi confirmat un frate sau vărul are nuntă; iată-l, acum este din nou acasă deja de patru zile.

Este doctorul Y., un străin; el a născocit niște pastile cu totul fără valoare. Dar el știe să le recomande cu anunțuri extraordinare; el a format în toate marile orașe germane un cerc de oameni, care întrebau în toate farmaciile despre renumitele pastile – pe el abia dacă îl costa cutia 10 pfenigi, dar o vindea cu 75 de pfenigi – el este astăzi un om bogat. N-a fost lucrul acesta folositor, că a știut să trișeze lumea așa de bine?

Iată-l pe bărbatul din fața justiției; el este acuzat de incendiere și chiar este vinovat – dar s-a scos cu minciuna; el are câțiva prieteni care au jurat că în ziua aceea a fost în altă parte și a fost achitat din lipsă de dovezi.

Astfel ai putea să treci prin viață și să enumeri o mie de cazuri în care oamenii își ating ținta prin minciuni. Dar când întrebi dacă a fost de folos, atunci răspunsul adevărului este *NU!* Toți acești oameni au fost, prin minciunile lor, legați tot mai adânc în cursele lui satan, tatăl minciunii; el îi duce pe calea pierzării, tot mai departe de Dumnezeu, tot mai adânc în împietrirea conștiinței și pe lângă aceasta tot mai aproape de ziua mării socoteli înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu. Acolo îl vor privi oamenii pe Judecătorul sfânt, care i-a avertizat deja aici pe pământ: „Vă spun că în ziua judecății oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi condamnat” (Matei 12,36-37).

Ce-i drept, de multe ori arată așa, ca și când ar fi imposibil să spui adevărul. Așa de multe greutăți și primejdii par să amenințe, încât de teamă, pentru a scăpa de toate, omul se hotărăște să spună mai bine o minciună.

„Ne faceți nefericiți pe mine și pe soțul meu, dacă declarați adevărul!” așa l-a implorat soția unui plutonier pe un soldat tânăr. El s-a lăsat împins la o declarație falsă, a întărit-o cu un sperjur – mai târziu l-a silit conștiința să mărturisească sperjurul; a fost condamnat la pedeapsă lungă privativă de libertate.

Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? „Un martor fals nu va fi considerat nevinovat și cine rostește minciuna va pieri” (Proverbe 19,9). Conștiințele oamenilor sunt așa de derutate, încât mulți consideră de datoria lor să-și scape camarazii, prietenii, rudele de judecată sau de orice altceva prin minciună. Dar chiar dacă ai putea să-ți salvezi tatăl de o moarte sigură cu o minciună – să *nu minți!* Dumnezeu are zece mii de alte căi ca să-ți salveze tatăl.

Mulți oameni au pentru minciună o conștiință tocită. Din copilărie au mințit la câte o ocazie, unde părea folositor, și au aflat: „Oricine trăiește în păcat este rob al păcatului” (Ioan 8,34.). Astfel ajung în lanțul păcatului, încât mint fără să se gândească unde și când se potrivește. Așa se face că majoritatea oamenilor nici nu-și mai privesc minciunile ca păcat. Ei spun cu convingere: Nu știu să fi făcut ceva rău. La contra-întrebarea: puteți să vă numărați minciunile? ei încep să râdă. „Minciuni? Na, în fond, toți oamenii mint; doar nu este grav.” După părerea acestor oameni, noțiunea de păcat începe abia cu furatul. Dar gândește Dumnezeu la fel? Nu, El spune despre mincinoși că nu vor intra în slava cerească.

Este o întrebare importantă și bună: Mai ai tu o conștiință care te pedepsește când ai mințit? Ai tu dorința, simți nevoia să nu spui niciodată un cuvânt neadevărat, să fii *onest* în tot? Să nu spui că aceasta nu se poate! Să fii onest este singurul lucru pe care poți să-l faci și pe care îl cere Dumnezeu de la tine; este singura condiție preliminară pentru păcătosul care caută pacea cu Dumnezeu, ca el să fie cinstit înaintea lui Dumnezeu. Există oameni care sunt așa de mincinoși, încât pare fără speranță să-i vedem vreodată eliberați din blestemul minciunii. Îți zici: Cu dragoste cordială îi vei birui și vei câștiga atâta încredere, încât vor spune adevărul. Dar observi curând că a fost zadarnic; ei se prefac și mint, nu te poți apropia de ei. Dragostea mamei, bătăile tatălui, avertizările învățătorului, rușinea în fața colegilor – totul este zadarnic. Dar chiar dacă un om ar fi așa de legat în minciuni, încât să-i curgă minciunile de pe buze ca apa și s-ar putea decide să pășească odată cu sinceritate în fața Dumnezeului sfânt, prezent, ca să-și mărturisească înaintea Lui păcatele și să cheme harul Său – atunci *Domnul* l-ar ajuta să iasă, l-ar elibera. „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,36). Isus îi va da unui asemenea om puterea să devină apoi adevărat și în fața oamenilor. Există o singură cale binecuvântată: calea adevărului.

Un director de închisoare relatează: Acum mai mulți ani m-a vizitat un bărbat în haine bune; era unul dintre foștii noștri deținuți, pe care l-am recunoscut cu greu. El a povestit: „Imediat după sosirea mea în B., m-am dus în una dintre marile firme și am întrebat dacă pot primi un post. Am fost condus la șef și i-am pus în față certificatele, pe care le-a cercetat cu grijă. Imediat a venit întrebarea de temut: „Unde ați fost în ultimii trei ani?” Îmi bătea inima când am răspuns: „În penitenciarul din Z.” „Pentru ce ați fost pedepsit?” „Pentru înșelăciune.” „Cum puteți îndrăzni s-o spuneți atât de deschis, în timp ce solicitați de la mine un post?” „Predicatorul mi-a pus pe inimă să spun întotdeauna adevărul, iar eu i-am promis aceasta.” „Atunci”, a fost răspunsul, „i-ați promis aceluia om și că de atunci înainte veți fi sincer și cinstit în meseria dumneavoastră?” Când am răspuns afirmativ la aceasta, domnul mi-a întins mâna și a spus: „Pentru că ați ținut această promisiune și ați spus adevărul, vreau să vă cred că o veți ține și pe cealaltă.” Ceea ce o sută de alți oameni au reușit abia după săptămâni întregi de căutare – eu am găsit la primul drum, pentru că am dat cinste adevărului.”

Ce experiență frumoasă despre credințioșia lui Dumnezeu a făcut acest bărbat! Acel om de afaceri a acționat potrivit gândurilor lui Dumnezeu: el a primit în har un bărbat care nu a putut

să-i aducă nimic, decât mărturia vinei sale și o inimă sinceră. Cine vine așa la Dumnezeu, va fi primit. Isus caută păcătoși pierduți, vinovați, care Îi spun sincer lui Dumnezeu: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva Ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul Tău” (Luca 15,21). Când Isus vindecă o viață de blestemul păcatului, atunci El dăruiește unui asemenea om și o conștiință nouă, care-l pedepsește la fiecare neadevăr, la fiecare aparență falsă. Cine trăiește în relație cu Dumnezeu, nu poate umbla în minciună.

În această lume a minciunii, chiar și creștinii sinceri ajung adesea în ispită grea, să spună un neadevăr sau, tăcând, să participe la una. Dar dacă sunt fideli, află după aceea că Domnul merge cu cei onești. Este scris: „Jertfa celor răi este o urâciune înaintea Domnului, dar rugăciunea celor drepti Îi este plăcută” (Proverbe 15,8).

În ce constă onoarea unui bărbat? În aceea, că oamenii care au de-a face cu el sunt convinși că *el nu poate minți*. Aceasta este o însușire care îi dă înapoi omului care o posedă, o parte din chipul lui Dumnezeu, după care a fost creat omul odinioară. Căci despre Dumnezeu este scris: „Este imposibil ca Dumnezeu să mintă!” (Evrei 6,18). De aceea demnitatea unui om sincer cu adevărat, respectul pe care el îl smulge inconștient de la fiecare este așa de mare. Toată lumea știe că nu există mulți oameni de felul acesta. *Faci și tu parte dintre acești puțini?*

Un grenadier, din unul dintre regimentele berlineze de gardă, și-a trăit întoarcerea din lume la Dumnezeu, de la întuneric la lumină, deja înaintea perioadei de soldăție. Așa că a venit în regimentul său ca un mărturisitor al lui Isus. Firește că pentru el a fost o pierdere dureroasă că în odaia de cazarmă, pe care o împărțea cu zece soldați, nu putea fi aproape niciodată singur. Într-o zi, toată lumea a fost detașată la trageri, grupele au fost împărțite, poruncile pentru pornire au fost date. S-a întâmplat ca prietenul nostru, care trebuia să plece cu grupa a treia, a rămas singur în odaia de cazarmă, deoarece colegii săi de cameră plecaseră cu prima și a doua grupă. În sfârșit, singur! Acum poți să vorbești liniștit și nederanjat cu Domnul tău. S-a dus într-un colț, unde își avea lada în spatele paturilor de cazarmă. A îngenuncheat acolo. În timp ce se ruga, un sergent a deschis ușa. A sărit îndată în picioare. „Ce ai făcut, S.?” a întrebat sergentul. „O, am vrut să prind ceva aici, în spatele lăzii”, a răspuns prietenul S. Sergentul, neîntrebând mai departe ce a căutat S. în spatele lăzii, a părăsit iarăși curând camera. Dar cum s-a simțit prietenul nostru? În lăuntru său se spunea permanent: Ai mințit. Te-ai rușinat cu Domnul tău, L-ai tăgăduit!

Aceste acuzații interioare au devenit așa de puternice, încât aproape că nu mai putea suporta. Sergentul care venise în odaie și-l găsisse pe S. la rugăciune, era cel care conducea grupa a treia la locul de trageri. Prietenul S. a hotărât pe drumul într-acolo, ca după sosirea la locul de trageri să-i mărturisească sergentului că-l mințise. După ce grupa tocmai ajunsese la suportul pentru țintă și puștile fuseseră montate, S. s-a dus imediat la sergent și i-a spus: „Trebuie să-i raportez domnului sergent că adineauri l-am mințit; n-am vrut să prind nimic în spatele lăzii, ci eram la rugăciune.” „Ah, nu m-am gândit!” a exclamat sergentul tare, iar apoi, întorcându-se spre toți subofițerii și soldații prezenți la suportul pentru țintă, a spus: „Ei, priviți-l pe acest flăcău, ce a făcut!” S. a devenit subiectul batjocurii și al râsetelor generale. Dar lui nu i-a păsat prea mult; era bucuros că-și mărturisise păcatul și că inima sa putea să guste din nou pacea lui Dumnezeu.

Când sergentul venea mai târziu în camera în care era S. și întreba de una sau de alta, și se îndoia apoi dacă este adevărat ce i se spusese, amenința: „Spuneți-mi numai adevărul, altfel îl întreb pe S., care nu poate să mintă.”

Ce-i drept, S. mințise, totuși n-a putut să suporte să trăiască mai departe sub povara unei minciuni. De aceea spunea sergentul: S. nu poate să mintă.

Că la creștinii adevărați orice minciună trebuie să fie total exclusă, și în afacere, și în birou, majoritatea oamenilor nu vor s-o creadă. Un negustor tânăr, de exemplu, a declarat că este imposibil să existe o firmă sau o fabrică în care să nu se mintă cu vorba sau în scrisoare. Și totuși există asemenea negustori – mulțumim Domnului pentru aceasta! – care își țin curată

afacerea și biroul de orice neadevăr, de dragul onoarei Domnului Isus Căruia Îi slujesc și de dragul credinței pe care o mărturisesc.

Dumnezeu este *un Dumnezeu al adevărului*. Împărăția Sa este Împărăția adevărului; acolo este exclusă orice minciună. Cuvântul lui Dumnezeu nu face nici o deosebire între minciunile de nevoie, de politețe și alte minciuni sau între minciuni mari și mici. El cunoaște numai două lucruri: *minciună* sau *adevăr*.

Satan, dumnezeul veacului acestuia, și-a organizat împărăția astfel, încât le bagă oamenilor în cap părerea: aici fiecare trebuie să mintă! El cere minciuna ca pe un tribut. Dar cine vrea să vină la Dumnezeu, trebuie să rupă cu minciuna. Despre Împărăția lui Dumnezeu este scris că „oricine iubește și înfăptuiește minciuna este afară” (Apocalipsa 22,15). Atunci, unde vor fi mincinoșii în veșnicie? „Toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21,8). „DOMNUL Dumnezeu este adevăr” (Ieremia 10,10), Isus este adevărul în Persoană (Ioan 14,6), Duhul Sfânt este Duhul adevărului (Ioan 16,13). Cine vrea să vină la acest Dumnezeu sfânt și să stea de partea Sa, să fie mântuit și binecuvântat pentru timp și veșnicie, pentru acela începutul reînnoirii vieții este *sinceritatea!* Un astfel de om poate să stea, în puterea dată de Dumnezeu, în mijlocul unei lumi a minciunii cu conștiința limpede: *Nu am nevoie să mint, nu am voie și nu pot să mint!* Într-adevăr, satan spune: Trebuie să minți! Și el aduce împrejurări și situații în care pare că ar triumfa. Dar binecuvântat este omul care se încrede în Domnul în hotărârea de a fi adevărat.

III. Fata morgana. Fericirea obținută prin minciună

*„Și orice au dorit ochii mei nu le-am refuzat, nu mi-am oprit inima de la nici o bucurie;
pentru că inima mea s-a bucurat de toată truda mea
și aceasta mi-a fost partea din toată truda mea.
Apoi am privit la toate lucrările pe care mâinile mele
le-au lucrat și la truda cu care m-am trudit ca să le fac; și, iată,
totul era deșertăciune și goană după vânt și nu am avut nici un folos sub soare”*
(Eclesiastul 2,10-11)

Cât de minate sunt pildele adevărilor veșnice pe care Dumnezeu le-a așezat în creație! În pustiul nesfârșit de nisip al Africii, Sahara, ca și în Asia, în stepile pietroase ale Arabiei și ale Persiei, există întinderi până la călătorii de câte 20 de zile, în care nu se găsește apă deloc. Atât băștinașii arabi și triburile de beduini care străbat pe cai aceste pustii sub soarele pârjolitor, cât și călătorii și caravanele care le parcurg pe cămile, își încarcă necesarul de apă în burdufuri pe cămile. Dar nu întotdeauna ajunge această provizie. Apoi, după ce este băut ultimul burduf de apă, ei își continuă drumul cu limba arsă de sete și cu ochii arzând, prin nesfârșitul pustiu dogoritor.

Nisipul și pietrele reflectă îndoit arșița soarelui care dogorește de sus.

Dar iată! Ce bucurie neașteptată! La orizont se înalță păduri mărețe, orașe înfloritoare, câmpuri care râd, cu lacuri și râuri. Inima și gândul deja beau din acele ape răcoroase. Ce speranță, să găsești înviorare în umbra pădurii după o oră scurtă de marș! Înainte! Animalele sunt mânașe, capetele se înalță, ochii se ațintesc asupra țintei apropiate.

Dar ce se petrece acolo? Imaginea amăgitoare dispare deodată, acele lacuri luminoase, orașul alb cu turnurile și palatele impunătoare, totul se transformă în nimic, ochii văd în locul speranței care a zburat, numai nisip și jar, ca în jurul propriilor picioare.

Atunci se oprește convoiul; capetele se pleacă; chiar dacă din ochii inflamați nu mai poate să curgă nici o lacrimă, de pe toate fețele vorbește totuși jalea după speranța înșelătoare. Aceasta este *fata morgana*, acel miraj amăgitor căruia deja mulți călători prin pustiul i-au căzut victime. *Fata morgana*, o imagine a acelor speranțe și planuri amăgitoare după care gonește omul care caută fericirea și pacea în pustiul acestei vieți, o pildă a acelor dezamăgiri care străbat viața omenească sub înfățișări înmiite.

Omul se zbate pentru fericire; el năzuiește și tinde după ceva ce nu posedă. Dar toți cei care în zbaterea și în năzuința lor Îl uită pe Dumnezeu și își caută ținta și paradisul în lucrurile trecătoare, sunt înșelați.

Boala și moartea, eșecul și dușmănia, înșelăciunea și împrejurările potrivnice aduc la cădere speranțele celor mai mulți; minoritatea își atinge ținta dorințelor, dar, orice ar obține, ei nu găsesc nici fericirea, nici pacea.

Cuvântul lui Dumnezeu recunoaște într-adevăr speranțele pământești și năzuința pământească: „Plugarul trebuie să are cu speranță; și cel care treieră grâu, în speranța că va avea parte” (1 Corinteni 9,10). N-am fost noi toți crescuți cu multă osteneală și grijă de părinții noștri, în speranță? Nu-și seamănă fiecare semănător sămânța în speranța recoltei? Nu se dă fiecare luptă în speranța victoriei?

Dar cât de mulți fii ai speranței nu s-au făcut mari ca să devină nenorocirea și durerea părinților! Cum s-a bucurat tatăl, cum au strălucit ochii mamei când a pornit în lume fiul iubit! – A fost fata morgana; el s-a întors pătat și stricat. Câți soldați n-au plecat bucuroși de biruință în lupta serioasă a armelor, dar când a venit seara, partea lor devenise o înfrângere.

Și mai departe: câte lucruri după care gonesc oamenii, deoarece cred că găsesc fericirea în ele, nu le aduc povară și suferință!

Unul dintre cele mai mari posturi din imperiul englez este cel al păzitorului marelui sigiliu; acest cel mai înalt funcționar este în același timp lord-cancelar al Angliei. Un bărbat foarte talentat, distins, pe nume North, a aspirat mulți ani cu zel după acest loc. El și-a atins ținta; a venit ceasul în care regele George al III-lea a ridicat cutia care conținea marele sigiliu al statului, ca să-l așeze în mâinile lui North. Regele a spus: „Iată, lordul meu, luați-l! Veți vedea că vă va fi destul de greu.” Acest cuvânt a fost profetic, pentru că North a declarat puțin înainte de moartea sa (1792), că el, de când a avut parte de acest cel mai înalt loc de onoare, n-a mai avut nici o oră de liniște și de mulțumire.

Țintele ambiției sunt amăgitoare; ele aduc o viață plină de dezamăgire și greutate și leagă inima așa de puternic de pământ, încât nu rămân nici un loc, nici un timp, nici o putere pentru a aspira după ceea ce cununa care are strălucire veșnică. Domnul vrea binele alor Săi când le spune: „Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți cu cei smeriți!”

Unul dintre cei mai mari eroi de război a fost lordul Clive, întemeietorul stăpânirii britanice în India. El făcea parte dintre oamenii care păreau predestinați din copilărie, prin îndrăzneală și aptitudine soldățească, să devină un mare războinic. Era încă tânăr când a plecat în Indiile de Est. Acolo a obținut la început un loc în cancelaria Companiei Indiilor de Est (pe atunci, posesia și guvernarea Indiilor Britanice era în mâinile unei mari societăți comerciale, Compania Indiilor de Est).

În timpul acesta, Clive voia să-și ia viața din cauza unor neplăceri neînsemnate. Caracterul său îndărătnic, mândru, l-a mânat să-și arunce viața la picioarele oamenilor și ale lui Dumnezeu. De două ori a ridicat pistolul și l-a îndreptat spre frunte, dar de fiecare dată acesta a dat rateu. Curând după aceea a intrat un prieten în cameră; Clive l-a rugat să descarce același pistol afară, pe fereastră – acum a pornit imediat. Prin aceasta, Clive n-a fost plin de mulțumire față de îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu, ci numai de trufie arogantă. „Acum văd”, a exclamat el, „că sunt păstrat pentru lucruri mari” - și nu s-a înșelat. Acum a schimbat pana cu spada și cu toate că nu se bucurase niciodată de o instruire adevărată în conducerea trupelor, a desfășurat totuși de la început un talent războinic extraordinar. Deja ca tânăr ofițer a cucerit cu o mână de oameni o cetate dușmană și i-a bătut cu forțe armate neînsemnate pe dușmanii superiori numeric. La 27 de ani a obținut de la Compania Indiilor de Est o spadă de onoare împodobită cu diamante.

La 30 de ani era primul comandant suprem al armatei englezilor, a salvat cu o armată de 1900 de soldați proprietățile englezilor de la nababul din Bengal, care le înconjură cu 50 000 de soldați și o artilerie numeroasă. Cea mai mare faptă a sa de arme, prin care a întemeiat

puterea Indiilor de Est, a fost bătălia de la Plassy, unde Clive, cu 1000 de europeni, 2000 de soldați indieni și opt tunuri a bătut definitiv o armată de 60 000 de soldați cu 53 de tunuri.

De trei ori a fost plasat în clipe grele în fruntea puterii indiene și de trei ori a condus cauza Angliei la victorie. Toată istoria sa este un șir neîntrerupt de triumfuri, dar conștiința sa a trebuit să tacă dacă vreo viclenie sau vreo faptă violentă au promis avantaj. Marele istoric, Macaulay, descrie caracterul lui Clive după cum urmează: „De îndată ce se vedea în fața unui intrigant indian, devenea și el unul și se înjosea la minciună, la amabilitate ipocrită, ba chiar la falsificarea de documente și manuscrise. Cu toate mijloacele și cu toată energia a aspirat spre ținta sa și și-a atins-o.” Încărcat cu onoruri, glorie și comori, în vârstă de nici 50 de ani, s-a întors în Anglia. Era încă în floarea vieții și voia acum să-și savureze bogățiile uriașe, dar acești ani pe care îi așteptase cu bucurie, au fost plini de necaz și mâhnire. El a fost acuzat în Camera Comunelor din cauza unor ilegalități. Numai cu greu a reușit să-și anuleze condamnarea. Nerecunoștința cu care a fost discreditat public în ciuda marilor sale merite, i-au rănit mândria. Tot trecutul său părea pătat de felurite nedreptăți, care a fost făcut cunoscut public. Sănătatea sa a început să se clatine și a avut de îndurat multe dureri. Gloria sa războinică o urmărise ca pe ținta cea mai înaltă a vieții sale, dar a găsit că gonise după o imagine înșelătoare – atunci a pus mâna pe pistol și și-a încheiat viața.

Nu este aceasta o istorie uimitoare? Un om tânăr este păzit de sinucidere printr-o minune ușor de recunoscut, Dumnezeu l-a condus cu succes uimitor, cu o ocrotire vizibil așternută asupra vieții sale, pe o cale lungă, strălucitoare - și după ce acest bărbat le-a trăit pe toate, s-a prăbușit totuși, în descurajarea sa, în adâncurile întunecate ale sinuciderii. Toate succesele sale pământești n-au putut nici să-i facă inima fericită, nici să-i păzească sufletul. Toată strălucirea și gloria vieții sale s-au dovedit a fi o iluzie.

Și un creștin adevărat poate să fie un mare strateg, un amiral încercat, un om de stat plin de succes sau un mare negustor. Un astfel de creștin ia cu mulțumire și bucurie, smerit, succesele sale din mâna lui Dumnezeu. Da, bunătatea lui Dumnezeu poate să așeze pe calea copiilor lui Dumnezeu onoruri și succese, care sunt mult mai presus decât toate gândurile; ei pot să se bucure cu adâncă mulțumire de fiecare binecuvântare pe care le-o dă Dumnezeu pe pământ. Dar cine gonește fără Dumnezeu după succese pământești, deoarece își caută în ele fericirea vieții și ținta vieții, acela nu va găsi decât dezamăgiri dureroase. El vede după aceea, privind înapoi: Viața mea a fost ratată. El se poate bucura pentru o clipă de triumful său, dar vai! curând vine ceasul în care vede că și-a construit fericirea pământească pe o temelie amăgitoare. Așa le-a mers tuturor și așa le va merge mereu tuturor celor care caută în lumea aceasta satisfacție fără Dumnezeu. Speranțele lor se dovedesc mai devreme sau mai târziu ca deșarte și amăgitoare. Numai cine își pune viața în mâna atotputernică a harului lui Dumnezeu, cine a găsit pace prin privirea credinței la crucea de pe Golgota, numai acela merge pe drum sigur ca un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu. Inima sa găsește odihnă la inima lui Isus, aici găsește el fericirea indestructibilă, veșnică.

~~~~~

Acum câțeva vreme – așa povestea un prieten – am întâlnit în trenul urban din Berlin un bărbat tânăr care îmi solicitase de multe ori ajutorul. M-am bucurat să-l văd așa de bine îmbrăcat și m-am informat ce meserie are acum. Avea la el o cutie de vioară și a arătat spre ea și a spus: „Am un post bun ca violonist.” L-am privit uimit, deoarece știam că n-are nici urmă de talent muzical și până atunci nu cântase niciodată la vreun instrument. La declarația mea uimită că sunt mirat că a devenit muzicant, a răspuns zâmbind: „O, de fapt, nici nu știu să cânt; nu cunosc nici o notă. Sunt un cântăreț fals.” Nu știam ce să înțeleg de aici; dar curând mi-a lămurit enigma. El cânta pe o vioară veche, cu arcușul uns cu săpun. Firește că aceasta nu scotea nici un sunet, dar orchestra arăta mai numeroasă cu un om, iar capelmaistrul primea mai mulți bani pentru că avea un număr mai mare de muzicanți. Stând între ceilalți muzicanți,

omul făcea seară de seară impresia unui violonist capabil, căci învățase să mânuiască arcul cu dibăcie actoricească; dar dacă ceilalți ar fi tăcut și el ar fi trebuit să cânte mai departe, atunci înșelăciunea ar fi devenit evidentă, el n-ar fi putut să scoată nici un sunet din vioară și cu atât mai puțin să cânte un solo.

Această înșelăciune, cu care acest capelmaistru a păcălit publicul cu violonistul lui fals, pare, omenește privită, o ispravă aproape nevinovată. Dar există un alt capelmaistru, care știe mai bine să-și păcălească publicul. Este stăpânul acestei lumi, satan, care a angajat mulți oameni ca să-i cânte publicului înșelătoria că ei ar fi devenit fericiți prin plăcerea lumii și prin posesia de bunuri și onoruri trecătoare. Dar și acești oameni sunt „violoniști falși” – dacă zgomotul lumii din jurul lor amuțește, iese la lumina zilei că ei nu sunt drept ceea ce s-au dat. Dacă ar fi fericiți toți oamenii care se prefac că sunt fericiți, n-ar arăta așa de dezolant în lumea aceasta.

În discuțiile despre problemele zilei și sub firnisul general de politețe socială, sub impresia așa de multe veselii, a atâtor glume, starea oamenilor care ne înconjoară apare într-o lumină falsă. Realitatea este aceasta: că în majoritatea inimilor arată întunecos, gol și pustiu. Biblia descrie aceasta cu cuvintele: „Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12). Cât de tare înșeală acest firnis, știu unii copii, care îi aud pe tata și pe mama atât de des vorbind neprietenos unul cu altul, ba chiar sarcastic; abia a intrat un vizitator dintre rude sau din cercul de cunoștințe, și totul în casă pare să fie fericire și pace. Trăim în lumea minciunii, unde adevărul nu are drept domestic – el își face apariția numai din când în când ca musafir nepoftit. Aceasta este așa de neîndoielnic, încât deja romanii păgâni aveau proverbul: „Mundus vult decipi”, adică: lumea vrea să fie înșelată.

Intrăm în sala de operație a spitalului din St., în anul 1900. Medicul îndrumător intră, toți ascultă dispozițiile sale, bolnavii grav se încredințează docili mâinilor sale. Cu ce liniște și siguranță demne de admirat mântuiește el bisturiul; multe operații dificile reușesc. Bolnavii îl laudă ca pe salvatorul lor; pacienții vin de departe ca să-l caute pe renumitul doctor. La mărimea cabinetului, averea sa crește repede. El locuiește într-o vilă modernă din apropierea spitalului; alături de el este o soție devotată care vrea să-i împodobească viața plină de muncă. Când este văzut trecând prin oraș în trăsură sa elegantă, dacă observăm în familii cum toți se supun necondiționat dispozițiilor sale – oare nu este fericit acest doctor sigur, inteligent, admirat? Ah, nu! Ca să-și mențină în putere nervii istoviți a folosit zilnic de multe ori injecția de morfină. Această otrăvă, care pe moment face ochii să strălucească, gândurile - tari, mâna - sigură, făptura – elastică, i-a distrus de mult în taină vitalitatea, i-a subminat sănătatea. Deodată, când n-a bănuțat nimeni, bărbatul aparent așa de viguros s-a prăbușit și a murit după câteva săptămâni, de otrăvire cu morfină. El, ca medic inteligent, a văzut aceasta de mult, cu îngrijorare, apropiindu-se; cât de nenorocit se simțea acasă – dar în afară făcea pe fericitul și sănătosul.

Un alt tablou: Intrăm în casa unui director de bancă dintr-un oraș din sudul Germaniei. Ce frumos este mobilată această casă! La parter, strălucitoarele încăperi de primire, cu tablouri în ulei, mari, prețioase, și sufrageria confortabilă cu vedere în grădina mare. Sus, camerele pentru copii, cu guvernanta lor, și dormitoarele pentru părinți. Nu este lipsă de nimic, căci bogăția este mai mare decât fastul extern al casei.

Și totuși, lipsește ceea ce face inimile fericite: pacea, nădejdea. Zilele zboară și îi poartă pe locuitorii casei în întâmpinarea unui ceva necunoscut, a viitorului întunecos. Copiii nu simt aceasta, dar părinții o simt bine.

În această casă a fost un copil al lui Dumnezeu, care cunoștea adevărata fericire; guvernanta copiilor. Aceasta a auzit într-o seară discuția din camera alăturată a stăpânului casei cu soția sa, cum el suspina plângând: „O, știu că voi muri; curând, curând! Nu vreau să mor, dar voi muri. Ce groaznic!”

Bărbatul era sănătos de tot, nu-i lipsea nimic, afacerile îi mergeau bine, putea să călătorească și să întreprindă ce voia. Era absolut indiferent cât costa. Și totuși așa de

nefericit, fiecare oră singuratică, liniștită, i se părea insuportabilă. Zadarnic călătoreau pentru câteva săptămâni la Wiesbaden sau în Elveția. Asemenea oameni pot călători până la cele mai îndepărtate margini ale pământului, și tot nu se întorc mai fericiți acasă decât au plecat. Pentru bolile trupului există tot felul de leacuri și cure de băi, dar pentru fericirea bolnavă nu există decât o cură: să se întoarcă la Isus și să accepte din mâna Sa o viață nouă, o viață care a scăpat de sub puterea morții.

Este un lucru rău să intri în orchestra stăpânului acestei lumi ca violonist fals. Dumnezeu îi avertizează pe oameni și îi cheamă la Isus, care vrea să le facă viața fericită cu adevărat. Acolo nu mai avem nevoie să *părem fericiți* fără să fim. Acolo putem să ne spunem cinstit lacrimile, durerile, grijile și poverile, da, trebuie s-o facem dacă vrem să devenim liberi de vină, păcat și grijă. Atunci vedem că aici pe pământ, în mijlocul atâtor dureri și dezamăgiri, pe are viața i le aduce omului, putem să *fim așa de fericiți* la inima lui Isus, încât putem să cântăm cântări de bucurie și de mulțumire, ca un copil voios.

Acum 2500 de ani guverna în Asia Mică regele Lydiei, Cresus, în capitala Sardes. El era un domnitor războinic, a cărui oștire bine școlită era excelentă înainte de toate prin lăncierii săi călare. El și-a extins imperiul spre vest până la coasta mării bogate în insule, iar spre est până la granița Persiei; prin dezvoltarea industriei și a exploatării miniere, în mod deosebit prin exploatarea nou-descoperitelor câmpuri de nisip aurifer, el a adunat bogății uriașe. Războaiele sale victorioase, comorile sale, epoca de înflorire a țării sale păreau să unească în mâna sa toată fericirea pământului. La curtea sa a venit Solon, renumitul legiuitor al Atenei, care trecea drept cel mai înțelept om al timpului său. Cresus l-a condus pe Solon prin toate vistieriile sale; apoi l-a întrebat cine ar fi cel mai fericit dintre oameni. Cresus se gândea că el însuși ar fi cel mai fericit, dar Solon i-a răspuns: „Ești foarte bogat, un stăpân peste multe popoare; dar nu te pot numi fericit înainte să aflu dacă ți-ai încheiat viața fericit. Mulți care sunt enorm de bogați, nu sunt fericiți; mulți care nu posedă decât cele necesare, sunt mulțumiți. Dar la orice lucru trebuie să vedem sfârșitul, cum se termină.” Cresus l-a părăsit pe Solon; el l-a considerat neinteligent, pentru că nu prețuia și nu savura bunurile prezentului.

Solon încă nu plecase de mult timp, când fiul iubit al regelui, un tânăr plin de speranțe, a murit la vânatoare. Câțiva ani mai târziu, Cresus a fost bătut în lupta cu perșii; Sardes, capitala lui, a fost cucerită de dușmani, el însuși a fost condamnat la moarte pe rug. Stătea pe grămada de lemne, legat cu lanțuri de fier; flăcările deja se înălțau. Atunci Cresus, amintindu-și de vorba lui Solon, a izbucnit în strigătul dureros: „O, Solon, Solon!” Acest strigăt l-a uimit pe regele persan, Cyrus, care a pus să se ceară explicație despre acesta. Când Cyrus a aflat ce răspunsese Solon odinioară, inima sa a fost mișcată de îndurare; el a pus să fie salvat Cresus de pe rugul care ardea și i-a dăruit viața.

Ce repede s-a dus visul de fericire pe care credea Cresus că-l posedă. El a fost cu atât mai nefericit, cu cât fusese mai bogat și mai puternic înainte.

A existat un om pe pământ, care a savurat până la sfârșitul său tot ce-și doresc inimile oamenilor. Acesta a fost Solomon, împăratul de la Ierusalim. El avea: înțelepciune, putere, bogăție și onoare, lauda oamenilor, toată pofta ochilor, toate lucrurile importante ale acestei vieți. Despre el a auzit împărăteasa din Seba (Sheba, o cetate în Arabia). Ea a venit cu un alai mare de servitori, cu cămile care duceau pietre prețioase, aur și mirodenii; căci ea dorea să verifice înțelepciunea lui Solomon și să vadă comorile sale. Când Solomon i-a răspuns cu înțelepciune extraordinară la toate enigmele și întrebările și când ea i-a văzut comorile, și mâncarea pentru masa sa, și servirea făcută de slujitorii săi, și bogăția hainelor, și darurile pe care i le-a dat Solomon, și jertfele pe care I le aducea lui Dumnezeu, atunci a izbucnit în exclamația: –„Dar n-am crezut acele cuvinte până când am venit și le-am văzut cu ochii mei; și, iată, nici jumătate nu mi s-a spus: tu întreci în înțelepciune și bunăstare faima despre care am auzit. Ferice de oamenii tăi, ferice de acești slujitori ai tăi, care stau neîncetat înaintea ta și ascultă înțelepciunea ta!” (1 Împărați 10,7-8). Aici pare că în sfârșit s-ar fi găsit un om pe pământ, care a posedat fericirea lumii. Dar acest împărat, Solomon, a scris o carte despre

lucrurile trecătoare și despre fericirea pământească sub titlul „Eclesiastul”. El spune acolo: „Deșertăciunea deșertăciunilor, zice Eclesiastul, deșertăciunea deșertăciunilor! Totul este deșertăciune! ... Am vorbit cu inima mea, zicând: «Iată, am ajuns mare și am dobândit înțelepciune mai mult decât toți cei care au fost înainte de mine peste Ierusalim și inima mea a văzut multă înțelepciune și cunoștință; ... am aflat că aceasta de asemenea este goană după vânt. Pentru că în multă înțelepciune este și mult necaz; și cel care înmulțește cunoștința înmulțește durerea»” (Eclesiastul 1,2.16.17.18). „Am zis în inima mea: «Vino acum să te încerc cu bucurie: deci bucură-te de plăcere!» Dar, iată, aceasta de asemenea este deșertăciune! ... „Mi-am făcut lucruri mari: mi-am construit case, mi-am plantat vii. Mi-am făcut grădini și parcuri și am plantat pomi în ele, de orice fel de rod. Mi-am făcut iazuri de apă, să ud cu ele pădurea unde cresc arborii. Am dobândit robi și roabe și am avut robi născuți în casa mea; am avut de asemenea mari averi de cirezi și turme, mai mult decât toți cei care au fost înainte de mine în Ierusalim. Mi-am adunat argint și aur și comori ca de împărați și de provincii; mi-am adus cântăreți și cântărețe și desfătărilor fiilor oamenilor: o soție și țiitoare. ... Și orice au dorit ochii mei nu le-am refuzat, nu mi-am oprit inima de la nici o bucurie; pentru că inima mea s-a bucurat de toată truda mea și aceasta mi-a fost partea din toată truda mea. Apoi am privit la toate lucrările pe care mâinile mele le-au lucrat și la truda cu care m-am trudit ca să le fac; și, iată, totul era deșertăciune și goană după vânt și nu am avut nici un folos sub soare” (Eclesiastul 2,1.4-8.10-11).

Solomon a spus aceste cuvinte la sfârșitul vieții sale, când a gustat din cupa poftelor carnale și pământești până la fund. Ademenit prin femeile sale păgâne, el s-a abătut de la DOMNUL, Dumnezeuul său, și și-a condus poporul la idolatrie. Nici belșugul bunătății lui Dumnezeu, nici toată înțelepciunea și cunoștința n-au putut să-l păzească; el a revelat ce este inima omului: nerecunoscătoare și rea, deplorabilă. El a știut totul, el însuși a scris lucruri adânci și impresionante despre blestemul păcatului; cu toate acestea a mers pe calea pierzării.

Acum privea înapoi spre o viață lungă și despre tot ce a realizat și a agonisit a trebuit să mărturisească: a fost deșertăciune, o goană după vânt! Și în privința lui Solomon a avut dreptate vorba lui Solon, că abia sfârșitul decide dacă un om a devenit fericit.

Tu, cel care citești aceasta, ai gonit și tu până acum după acea fericire care este deșertăciune? Ai gonit după vânt? Ascultă, Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit plin de îndurare în valea plângerii și a morții, ca să-ți deschidă ție calea spre fericirea adevărată, nepieritoare.

Toți copiii lui Dumnezeu care au fost pe pământ împăcați prin sângele Mielului, au recunoscut cu bucurie ca împărăteasa din Seba: „Nici jumătate nu mi s-a spus din cât am găsit la Isus în pace și bucurie, în mângâiere și fericire, în iertare și nădejde, în ascultarea rugăciunii și binecuvântare.”

Lumea este plină de oameni care gonesc după vânt. Ei umblă în mijlocul ruinelor fericirii pământești distruse a celor care au trăit înaintea lor și care trăiesc alături de ei. Dar ei nu învață nimic din aceasta. Ei consideră acesta ca fiind partea lor, să nu permită inimii lor nici o bucurie după care tânjește. Apoi, când privesc înapoi la viața pierdută trebuie să recunoască: *totul a fost deșertăciune!*

Harul lui Dumnezeu te cheamă la o fericire mai bună. Poate ai auzit deja de multe ori că în Isus este pace. Fă ca împărăteasa din Seba! Scoală-te, du-te acolo, verifică personal! Nu te mulțumi cu ce spun alții! Vino personal! Ce-i drept, nu poți aduce pietre prețioase, ci numai păcatele tale, dar Isus le acceptă de la tine. El îți dăruiește în locul lor: dreptate, nădejde și pace. Atunci vei găsi că tot ce ai primit pe pământ de la Dumnezeu: meserie și proprietate, cunoaștere și știință, câștigă o valoare dublă dacă este luat din mâna lui Isus și va fi pus în slujba lui Isus. Atunci vei găsi că un soare de nădejde veșnică va lumina zilele bune și grele ale vieții tale. Vei găsi că năzuința unui creștin nu este o prăbușire a deșertăciunilor acestui pământ, ci o fericită plecare acasă, pentru a privi slava măreață pe care el a crezut-o aici. Copiii lui Dumnezeu vor considera veșnic la Domnul: Nici jumătate n-am bănuț din ce a pregătit Isus pentru cei care Îl iubesc!

IV. Înșelăciunea religiozității, fără viață dumnezeiască

Știu lucrările tale – că ai numele că trăiești, și ești mort”

(Apocalipsa 3,1)

*„V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi,
care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică”*

(1 Ioan 5,13)

Este extrem de important să înțelegem că adevăratul creștinism nu este „o religie”, ci „*viață divină*”. Satan nu are nimic de obiectat împotriva religiei și a evlaviei; dimpotrivă, acestea fac parte dintre uneltele cu care lucrează el ca să-i înșele pe oameni pentru timp și veșnicie. Firește că orice desfrânat nelegiuit îi face lui satan servicii deosebite, dar n-avem voie să uităm că dintotdeauna uneltele sale cele mai de succes au fost oamenii religioși. Preoții cei mai de seamă, fariseii și cărturarii L-au adus pe cruce pe Fiul lui Dumnezeu, au prigonit și au împrăștiat Adunarea lui Isus. Părinții Inchiziției au fost numai oameni religioși, iar cel care i-a convocat să-și facă treaba sângeroasă în statele sale, regele Filip al II-lea al Spaniei, a fost unul dintre bărbații cei mai religioși care au trăit vreodată. Unde creștinii adevărați sunt prigoniți, vom găsi că aceasta se petrece de cele mai multe ori în numele religiei.

Diavolul nu are nimic împotriva ca oamenii să fie religioși – numai să rămână pe calea cea largă, care duce la veșnica pierzare. Multora dintre ei le spune: Da, este adevărat, trebuie să te convertești, dar nu te grăbi, reflectă temeinic; te poți converti apoi cândva, mai târziu.

Altor le spune: Este bine să fii evlavios – un om cumsecade ține la religia sa – dar tu încă nu trăiești acum în cer, ci picioarele tale umblă pe pământ. Așa că trebuie să vezi cum te descurci cu oamenii și împrejurările.

Noi toți suntem din fire păcătoși vinovați, rățăciți; trebuie să fim *mântuiți*. Nu ne ajută nici religia, nici evlavia, virtutea și pomenile. Numai *Isus, Fiul lui Dumnezeu*, ne poate da ce ne lipsește, aceea după care însetează sufletul nostru: lumina adevărului, pacea cu Dumnezeu și viața veșnică. Isus a venit, - El n-a fost un om născut în păcate, ci Fiul lui Dumnezeu, Domnul slavei, Creatorul tuturor lucrurilor. Mulți L-au numit întemeietor de religie – dar El nu este așa ceva. El n-a adus oamenilor o religie nouă, ci *a adus viața veșnică*. El a venit în lumea păcătoșilor vinovați „ca să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10). El a luat asupra Sa blestemul păcatului, povara vinei, El a răbdat pedeapsa noastră, El Și-a vărsat sângele sfânt pe altarul crucii ca Miel al lui Dumnezeu, ca oricine crede în El să găsească pacea cu Dumnezeu, siguranța harului și viața veșnică. Dar El n-a rămas în mormânt, *ci a înviat!* Noi mărturisim: *Hristos trăiește!* El este un Mântuitor prezent, El este un Mângâietor desăvârșit, minunat, atotputernic și un Prieten pentru oricine cheamă Numele Său sfânt, cerând har. Dar tocmai aceasta caută satan să împiedice când le spune oamenilor: ești suficient de religios!

Oamenii religioși vor să-și croiască prin evlavia lor un drum în Împărăția cerurilor. Când a venit la Isus un asemenea bărbat serios, evlavios, Nicodim, el a primit cuvântul: „Dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,3). Evlavia omenească nu ajunge, ea n-a ajuns nici în cazul lui Nicodim, nici în cazul fariseului Saul din Tars – ea nu ajunge nici pentru oamenii religioși din vremea noastră. –

De curând, un creștin vârstnic stătea la patul de boală al unui veteran septuagenar, de care era legat prietenește de multe decenii. Acest războinic bătrân, al cărui piept era împodobit cu decorații și distincții, a ținut întotdeauna mult la religia sa. Acum, când era în pragul veșniciei, foarte conștient de apropierea morții, prietenul bătrân, credincios, l-a întrebat: „Dacă trebuie să mori, ai o nădejde? – „O nădejde? Nu, n-am nici o nădejde.” – Atunci, vizitatorul i-a așezat în fața ochilor muniții săi de vină a păcatului, adunați din cea mai fragedă copilărie. Este adevărat? „Da”, a spus bătrânul, „este adevărat.” Atunci credinciosul a vorbit despre împăcarea care este în Hristos. El i-a arătat jertfa de la Golgota, brațele de har ale lui Isus,

întinse spre păcătoșii pierduți, sângele Fiului lui Dumnezeu curs pe cruce pentru ispășirea desăvârșită. „Crezi aceasta?” – „Da, cred.” – „Atunci cheamă harul și lasă-te în mâinile lui Isus!” – Atunci a venit răspunsul: „Nu știi să mă rog.” Ce stare tristă! La ce ajută atunci toată evlavia?! Podul nu ajunge nici măcar până la rugăciunea de credință de dincoace de moarte – cum să ajungă până dincolo, peste apele morții, până în slava lui Dumnezeu?

Un alt caz: Domnul N. s-a remarcat ca soldat viteaz în campania militară din 1870/1871 și a trăit mai târziu foarte respectat, în bunăstare. Prestigiul și bogăția sa au adus cu ele ca să fie frecventat de mulți musafiri. Dar pe lângă aceasta, afacerea sa extinsă îi aducea multă muncă și îndatorire. Fiecare zi avea un program mare pentru tot ce era necesar. Abia orele târzii de seară și de noapte ofereau timp pentru schimbul voluminos de scrisori. Firește că acolo nu era timp să se gândească la veșnice. Cu toate acestea, domnul N. era foarte religios. El era profund convins că un om fără religie este un om rău și că religia trebuia menținută pentru popor. Dar lui personal, religia sa nu-i dădea nici nădejde, nici fericire. Uneori nu se simțea bine – atunci era apăsător și trist și vedea totul în negru. Între timp, când după câteva zile se simțea mai bine, mergea cu dispoziție proaspătă la puhoiul său de treburi zilnice.

Subit a murit fiul său plin de speranțe. Ce dezamăgire adâncă pentru toată casa, ce tristețe de negrăit! Printre nenumăratele scrisori de condoleanțe era una care conținea în toată cordialitatea îndemnul: „Când Dumnezeu ne vorbește printr-un necaz așa de profund, atunci este timpul să întrebăm: Doamne, ce ai să-mi spui?” O vreme mai târziu, scriitorul acestei scrisori a venit în casa așa de adânc încercată – dar acolo nu mai era de remarcat nimic din tristețea și din zguduirea inimii. „Știi că nu sunt fericit”, a spus stăpânul casei. „În circumstanțele mele nu pot să trăiesc așa cum trăiesc creștinii credincioși. A avea într-adevăr pace și nădejde sigură, aceasta este numai partea câtorva aleși.” Zadarnic îi mărturisise musafirul său că harul și pacea lui Dumnezeu sunt pentru toți cei care vin cu vina păcatului lor la Isus, crezând, și că și el este chemat de Isus la o fericire indestructibilă.

Tocmai în acele zile au năvălit niște griji peste omul mândru. Dumnezeu vorbea pentru a doua oară. Adversari calomniatori i-au provocat supărări și umilințe, el a pierdut în orașul său prestigiul și influența. Ce griji și dureri! Ce dezamăgiri! Acum ar fi fost timpul să înțeleagă glasul harului și să caute fericirea indestructibilă. Dar nu s-a întâmplat nici de data aceasta. Viața veche a fost continuată – toate dorințele, planurile, speranțele au rămas pământești -, nici timp, nici loc pentru Isus! Astfel s-a îndreptat viața spre sfârșit. Ce repede au trecut anii de har – a fost o viață fără pace, în ciuda întregii religiozități. Văzut în lumină, la acest bărbat au avut întotdeauna mai multă valoare: lauda oamenilor, câștigul de bani și plăcerea vieții, decât harul lui Dumnezeu. Aici creștinismul rămâne o religie a capului; ea nu este temelia vieții, ci un ornament extern care se prăbușește odată cu casa, de îndată ce aceasta începe să se clatine. O asemenea viață poartă titlul: Religios, dar fără nădejde. –

Întrebarea nu este: dacă un om este religios, ci dacă are *viața din Dumnezeu*, dacă-L cunoaște pe Isus ca pe Mântuitorul său. Poți să fii religios și totuși să umbli pe calea cea largă, care duce la pierzare. Domnul chiar vorbește despre asemenea oameni, care fac lucrări mari în Numele Său, dar căroră a trebuit să le spună: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc!” Poți să-ți faci un nume în râvna de binefaceri și în lucrările creștine, și totuși să nu-l cunoști pe Isus. Isus, cunoscătorul de inimi, nu poate să aprecieze asemenea lucrări. O astfel de viață stă fără temelie pe teren nisipos. Când vremea rea a împrejurărilor grele, furtuna nenorocirii sau chiar apele morții lovesc în casă, va fi o prăbușire mare. La ce îl ajută pe un asemenea om că a auzit Cuvântul lui Dumnezeu, dacă nu s-a smerit sub Cuvânt? Aici este deosebirea dintre oamenii de lume religioși și creștinii adevărați. Primii ascultă cu plăcere cuvinte evlavioase; cei din urmă vor să trăiască potrivit Cuvântului, să-L înfăptuiască și să-L manifeste în viață. Numai cine se pleacă cu inima în fața Cuvântului de dragoste și de har al lui Isus, cine-L acceptă cu pocăință și credință, numai acela primește *viața divină*. Un astfel de om are altceva decât o religie moștenită, el are pace cu Dumnezeu și siguranța mântuirii veșnice prin sângele lui Isus.

Oamenii de lume religioși găsesc frumoasă o predică serioasă, dar de îndată ce observă că ei trebuie să-și schimbe viața, s-o rupă cu păcatul și lumea, resping aceasta hotărât. Ei iubesc cuvântul: „Nu trebuie să exagerăm cu evlavie.” De aceea îi caracterizează pe creștinii adevărați, sinceri, ca o „direcție severă”, de care ar trebui să se păzească.

Când într-o adunare scoțiană a murit bătrânul predicator, a venit în locul său un bărbat încă tânăr. De aceea, el a început într-un fel simplu și serios să clarifice și să pedepsească păcatele generației actuale. După ce s-a terminat serviciul divin, a venit la el un slujitor cărunt al bisericii și i-a spus pe un ton confidențial: „Tinere domn, dacă doriți să fiți iubit aici, atunci vă sfătuiesc să nu vorbiți despre păcatele ascultătorilor dumneavoastră. Predicați oricât despre păcatele lui Iacov și Isaac și a celor care au trăit acum două și trei mii de ani; aceasta le va plăcea oamenilor de aici, dar ei nu vor să audă nimic despre propriile lor păcate și de aceea vor evita predicile dumneavoastră.” Pentru tânărul predicator n-a contat să fie iubit de oameni, ci a dorit să-i fie plăcut Domnului său și să smulgă suflute din veșnica pierzare.

Atâta timp cât sunt sănătoși, oamenii care au numai o religie a capului nu se preocupă mult cu păcatele lor. Aceasta este incomod pentru ei, cuvântul „convertire” le este antipatic. Inima lor este hotărâtă să rămână în starea de până atunci. Ei vor, într-adevăr, să fie evlavioși, dar nu vor să se convertească. Aceasta se schimbă în mod obișnuit abia pe patul de boală sau în primejdie mare, când se apropie moartea. Atunci sunt pregătiți pentru orice și vor să aibă pace pentru inimă și siguranța deplină a harului, ceea ce caracterizau mai înainte mereu ca aroganță a „evlaviei”. Acum trebuie să fie reglementată îndelung amânata socoteală cu Dumnezeu. Trecutul pășește în fața ochilor, nu numai vinile mari ale anilor tinereții, ci și multe care au venit după aceea pe conștiință. Ca un zid întunecos de munte stau munții păcatului lor între plaiurile vieții veșnice și propriul pat de boală. Aici nu se poate trece dincolo. Numai sângele lui Isus poate să înlăture acești munți. Dar pe patul de boală, credința moartă, pe care omul a purtat-o în cap atâția ani, nu mai poate în marea majoritate a cazurilor să apuce harul. Ah, omul ar vrea numai de data aceasta să mai fie sănătos! Și dacă aceasta se întâmplă prin bunătatea lui Dumnezeu? Atunci majoritatea se întorc la vechea lor religie a capului. Astfel de oameni ascultă cu plăcere făgăduințele binecuvântării. Lor le-ar plăcea să-și așeze viața și casa sub binecuvântările Dumnezeului atotputernic. Dar ei nu doresc în nici un caz să renunțe la ceva din plăcerile lor pământești.

Există semne clare de deosebire prin care ne putem testa dacă suntem „un om de lume religios” sau „un creștin viu”.

Cine nu are viața dumnezeiască, acela poate să participe la orice fel de plăcere lumească sau constrângere morală. Cum povestea o doamnă în vârstă din vremea tinereții ei: „Mergeam regulat la balul de revelion, dar la fel de punctual la serviciul divin de Anul Nou.” Aici nu se simte nici o contradicție între ceea ce oferă lumea și ceea ce Îi place Domnului.

Un alt indicativ este acesta, dacă ne simțim mai mult atrași spre copiii sinceri ai lui Dumnezeu sau spre copiii lumii; și un al treilea semn este: dacă citim în Biblie cu bucurie sau pentru a îndeplini o datorie religioasă, dacă-L căutăm pe Domnul în rugăciune pentru că-L dorește inima sau pentru că respectăm îndatorirea să ne rugăm zilnic. Cât de necesar este să ne testăm dacă suntem religioși sau dacă avem viața adevărată: viața din Dumnezeu, înfierea lui Dumnezeu, creștinismul adevărat. Cine are numai o religie a capului, va pleca în veșnicie ca un om înșelat.

~~~~~

Unul dintre cele mai puternice și mai înalte poduri de pe pământ duce de la Dundee (Scoția), cu arcuri ample de 85 de metri, întinse peste latul braț marin al râului Tay; podul este lung de 3171 de metri, deci lung de aproape o jumătate de milă.¹¹ Podul de astăzi peste Tay

---

¹¹ DEX: Milă geografică (7420 m.) sau milă austriacă (7585,9 m.). (n.t.)

este al doilea, căci primul s-a prăbușit în noaptea de 28/29 decembrie, 1879. Pe atunci vuia un uragan îngrozitor pe coasta anglo-scoțiană, care a provocat podului înalt balansări puternice. Pe la miezul nopții se apropia trenul expres din Londra. Mecanicul a oprit o vreme în fața podului, în nedumerirea dacă poate îndrăzni să treacă trenul dincolo. Dar curând s-a decis s-o facă; el credea că acea construcție este destul de solidă ca să suporte furtuna. Dar când trenul a fost pe mijlocul podului, forța uraganului a prins suprafața lată a vagoanelor de tren astfel, încât trenul întreg, împreună cu podul s-au prăbușit în adânc. Toți cei care erau în tren au sperat că podul era sigur; s-au înșelat; ei toți și-au pierdut viața, atât mecanicul, cât și cei care i se încredințaseră.

La ce a ajutat că *au sperat* că vor ajunge neprimejduit peste pod?

Foarte mulți călători care doresc să meargă spre patria cerească, vor să folosească un pod amăgitor. Ei spun: „Am citit în acea carte sau am auzit la acel vorbitor, că ne putem baza că „bunul Dumnezeu” ne va accepta totuși, dacă n-am fost din calea-afară de răi – Dumnezeu este dragoste; și păcătoși suntem cu toții. Eu am fost întotdeauna religios; am fost educat religios deja de către părinți. Sper totuși!” Nu, prietene, trebuie să știi *dacă ești mântuit sau nu!* Pe mulți, mulți îi vedem prăbușindu-se în adânc cu acest pod „sper totuși”. – Lasă-te avertizat: nu te încrede în acest pod! – Încrede-te brațelor lui Isus, ale credinciosului Mântuitor; acolo ești sigur!

Este Isus al tău și tu al Său? Sunt toate petele păcatului spălate prin sângele lui Isus? Ești tu un copil împăcat al lui Dumnezeu? Majoritatea oamenilor, și printre ei mulți cu concepții nobile, amână această problemă până este prea târziu.

O fată tânără a fost doborâtă de o boală violentă. Viața ei era în mare primejdie și s-a considerat că este cel mai bine ca un slujitor devotat al lui Hristos să meargă și să vorbească cu ea. După câteva cuvinte prietenești, el a întrebat-o despre poziția ei față de Dumnezeu: „Cum va fi în viitor? Sunteți pregătită pentru întâlnirea cu Dumnezeu?” În timp ce se ridica în capul oaselor, a spus: „O, *sper!* Sper să ajung în cer, dacă mor!” – „Pe ce motiv se bazează speranța dumnevoastră?” a fost întrebată mai departe. La aceasta n-a știut să răspundă. Ea trăise fără Hristos și fără Dumnezeu și astfel îi era acum totul întunecos și nesigur. Ea nu și-a recunoscut cu adevărat nici păcatele, nici pe Mântuitorul ei. Speranța ei nu avea o bază; ea *nu avea un loc sigur de odihnă.*

Toți cei care spun despre mântuirea lor veșnică „*Sper!*”, se găsesc într-o situație spirituală primejdiosă, căci starea lor îi face incapabili să se convertească. Cum să se convertească cineva care speră că va fi mântuit într-o stare neconvertită? Și totuși, oamenii sunt departe de pace, departe de cunoștința harului și a înfierii. Experiența ne învață că acest „*Sper!*” se sparge și zboară ca un balon de săpun de îndată ce se apropie moartea. La mulți oameni care au spus așa de superficial în zilele sănătoase: „*Sper!*”, în ceasul morții se zbate să iasă afară din adâncul sufletului lor un alt cuvânt: „Vai mie! Sunt pierdut!”

Când la întrebarea: „dacă este pregătit să se întâlnească cu Dumnezeu” cineva trebuie să răspundă „*Sper!*” – cât valorează o asemenea speranță? Poate că el nu s-a preocupat niciodată serios cu veșnicia; el nu și-a dat niciodată seama de mărimea vinei păcatului său și de aceea n-a căutat niciodată mila lui Dumnezeu; și totuși speră că totul este bine cu el și el nu se teme de judecată? Va rezista această încredere, îl va ajuta în ceasul în care are nevoie cel mai mult de ea? Fie ca nimeni să nu se mulțumească cu o asemenea speranță fantomatică, care mângâie astăzi, într-adevăr, dar mâine piere în nimic! Toți avem nevoie de o nădejde care este neclintită și vie.

Această nădejde trebuie să fie întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, și nu pe sentimente: sentimentele se schimbă în funcție de cum ne simțim, sănătoși, proaspeți, binedispuși sau nenorociți. Starea se schimbă; există ore și zile când suntem conștienți de o neloialitate, de o omisiune; și prin aceasta zace o apăsare pe conștiință; dar vai de omul căruia i se scufundă

odată cu aceasta siguranța mântuirii! Nu, aceasta se bazează pe o temelie mai bună. „Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne pentru totdeauna” și orice nădejde care se bazează pe acesta, se va dovedi de neclintit. Cuvântul lui Dumnezeu îi numește pe toți oamenii așa cum sunt ei din fire: păcătoși vinovați, pierduți, căzuți sub judecată; El Îl așează în fața ochilor lor pe Isus, care a purtat pe cruce vina și pedeapsa tuturor acelor care I se încredințează Lui, crezând, ca Mântuitorului lor. Toți aceștia primesc prin credința în jertfa sa: viața veșnică. Numai cine a trăit aceasta știe sigur că *are* viața veșnică.

Într-o școală duminicală, învățătorul a vorbit despre cuvântul: „Cine va crede și va fi botezat, va fi mântuit” (Marcu 16,16). Atunci un băiețel a spus: „Învățătorule, credeți?” – „Da!” – „Și ați fost botezat?” – „Da.” – „Deci, atunci sunteți mântuit?” – Învățătorul a răspuns: „Sper!” – Băiatul l-a privit uimit și a spus: „Și nu știți aceasta?” – Învățătorul a răspuns: „Da, o știu!” – „Firește”, a spus băiatul, „doar o spune Cuvântul. Dacă Cuvântul nu este adevărat, atunci pur și simplu nu este adevărat, dar dacă este adevărat, atunci este adevărat și atunci nu are nimeni nevoie întâi să sper, atunci o știe.”

Acest băiețel avea un punct de vedere sănătos despre siguranța celor pe care le spune Dumnezeu. Fie ca mulți să se lase învățați de el!

Creștinul își pune mâna pe Cuvântul Dumnezeului veșnic și spune: „Este scris!” Și Duhul Sfânt dă mărturie duhului său, că el este copil și moștenitor al lui Dumnezeu. El nu mai spune: „Sper!”, căci nu vrea să-L facă mincinos pe Dumnezeu sau (vezi 1 Ioan 5,10); el spune „*Știu!*”

Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește: „Cine crede în Fiul are viața veșnică” (Ioan 3,36). Deci, credincioșii posedă viața veșnică deja pe pământ. – Aceștia sunt adevărații copii ai lui Dumnezeu, care sunt siguri de har și merg în pacea lui Dumnezeu pe drumul lor spre casa Tatălui. Toți cei care nu au această viață, sunt sub mânia lui Dumnezeu. Ei spun zadarnic: „Sper că voi fi mântuit!” Nu pot fi mântuiți, căci ei sunt neîmpăcați, ei nu sunt sub stropirea sângelui lui Isus, n-au ajuns sub har. „Cine *n-ascultă* de Fiul *nu va vedea viața*, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36).

Este voia sfântă a lui Dumnezeu ca cei credincioși să știe că posedă viața veșnică. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „V-am scris aceste lucruri *ca să știți* că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, *aveți* viața veșnică”.

(Va urma)

12. Priviri aruncate în viața spirituală a subofițerilor și a soldaților noștri credincioși (Continuare)

Scrisorile din care vor fi comunicate fragmente în cele ce urmează, provin din ultimii zece ani. Retrospectiva asupra acestei perioade lasă să se recunoască o creștere și o întărire lentă a mărturiei pentru Domnul și pentru credință, în armată și în flotă. Ca și între ofițeri, tot așa și între subofițeri și soldați, a ieșit în evidență tot mai limpede contrastul sfânt, dorit de Dumnezeu, dintre copiii lui Dumnezeu și copiii lumii. Ca în tot poporul nostru, tot așa trebuie în mod necesar și în armată și în flotă să iasă la lumina zilei ce este creștinismul adevărat.

Unde este o lumină, acolo ea trebuie să lumineze; unde este sare, acolo ea trebuie să săreze. Aceste efecte se arată pozitiv și negativ – pozitiv prin dragoste și credincioșie devotate, slujire supusă, altruistă, seriozitate și adevăr, prin mijlocirea credinței și mărturia credinței în umblare și în cuvânt. „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: bucurați-vă! Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri și pacea lui Dumnezeu, care întrec orice pricepere, vă va păzi inimile și

gândurile în Hristos Isus. Încolo, fraților, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice virtute și orice laudă, la aceasta să vă gândiți. Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine și ce ați văzut în mine, acestea să le faceți. Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi” (Filipeni 4,4-9). Aceste cuvinte trebuie să fie înfățișate și dovedite în fața ochilor lumii ca fapt și adevăr acolo unde este creștinism adevărat. Și unde ar exista un loc în care adevărul credinței noastre ar fi testat mai temeinic și mai fără rezerve, decât în viața soldățească, fie ea în trupă, fie pe corabie, fie în timpul serviciului sau în timpul liber? Aici iese inevitabil la iveală cine și ce este fiecare în parte. Aici și în sens negativ iese la lumină adevărul creștinismului, și anume, dacă un creștin face să devină realitate aceasta: eu nu pot să mint! Eu nu merg cu alții pe căile păcatului! Eu nu râd împreună cu ei privind lucrurile murdare! Eu nu-i înjur pe superiorii mei și nu mă plâng de ei! Eu evit pofta păcatului și a lumii! – Toate acestea se dovedesc în fapte, ele sunt trăite, costă luptă.

Ce imagine înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, când un copil al lui Dumnezeu merge liniștit pe drumul său, când răscumpără minutele ca să poată să vorbească în liniște cu Domnul său, oriunde s-ar găsi ocazia. Ce mărturie, dacă un ucenic al lui Isus își pleacă genunchii lângă patul său de cazarmă, sau își deschide Biblia, sau își rostește rugăciunea tăcută înaintea de masă. Este nevoie de mult har, de multă putere de sus pentru a trece cu succes probele zilnice de punere la încercare. Rivalitatea mediului dispus contrar nu se manifestă în nici un caz într-un mod rezervat, ci adesea cu asprime lipsită de scrupule. Putem spune că un credincios care și-a parcurs de-a lungul anilor perioada de serviciu cu devotament pentru împăratul său pământesc și pentru Domnul său ceresc, stă ca un creștin încercat. Ce fac ucenicii lui Isus în vestonul împăratului pentru Domnul atunci când depun mărturie printre camarazii lor despre harul mântuitor, când se străduiesc, rugându-se, să-l cheme pe unul și pe altul la Isus, să-i mângâie pe cei întristați și apăsăți, să-i avertizeze pe cei ușuratici – aceasta este scris în cărțile lui Dumnezeu.

De curând, un comandant de regiment, credincios, a participat la instrucția recruților. Subofițerul instruia despre camaraderie. Nemulțumit de mersul lecției, colonelul s-a adresat direct unui recrut cu întrebarea: „Ce este camaraderia?” Răspunsul dat imediat a fost: „*Domnule colonel, camaraderia este: iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși!*” Colonelul a întrebat mai departe: „Ați încercat aceasta în odaia dumneavoastră?” „Ordonăți, domnule colonel!” Acum, comandantul de regiment a ordonat ca fiecare dintre colegii de cameră ai acestui recrut să ridice mâna dreaptă, căruia acesta i-a făcut deja un serviciu din dragoste. Imediat au ridicat toți brațul. Ce confirmare și prezentare frumoase ale creștinismului adevărat! A fost o explicație pentru cuvântul: „Căci Împărăția lui Dumnezeu stă nu în cuvinte, ci în putere” (1 Corinteni 4,20).

Are o mică valoare practică să facem aprecieri dacă mărturia sinceră pentru Domnul și pentru credință este mai ușoară pentru un ofițer, sau pentru un marinar, sau pentru grenadier. Greutățile, opunerile sunt pentru fiecare copil al lui Dumnezeu total diferite. La toți este aceeași lume stăpânită de satan, care îi înconjoară, ba prietenoasă, ademenind și înfășurând, ba întunecată, amenințând și îngrozind; și la toți este același Domn minunat, care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi în suferința morții, în ocară și pe cruce, care le-a promis alor Săi: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,20). Dar cât de important este pentru mărturia Evangheliei în poporul nostru german, ca în armată și în flotă să recunoaștem creștinii credincioși ca bărbați devotați, încercați, fără teamă, ca soldați de prima clasă, ca astfel de martori ai lui Isus, care spre onoarea Domnului lor sunt și trăiesc ceea ce mărturisesc cu buzele!

~~~~~

1.

Autorul ambelor scrisori care urmează aici, din anii 1911 și 1912, făcea parte din echipajul aeronavei L. 1.

I. „Trebuie să vă comunic cu bucurie că și eu am găsit totul în Domnul. Eu a trebuit să trec printr-un timp greu până am obținut, în sfârșit, aceea după care tânjea deja de mult sufletul meu, și anume, pace și iertarea păcatelor mele. O, cât de fericit sunt să știu că Domnul Isus Și-a vărsat sângele sfânt, scump, și pentru mine. Este totuși ceva important să știi că ești un copil de Împărat și n-ai nevoie să umbli cu lumea. Îi sunt recunoscător Domnului că am putut să aflu aceasta pentru mine, că nu sunt nimic decât un păcătos iertat, care poate să ia totul din mâna Mântuitorului. Pentru un soldat este o situație grea să slujească devotat Împăratului său. Dar dacă suntem credincioși în lucrurile mici, Domnul face să ne reușească totul. Satan este întotdeauna treaz, ca să mă tragă iar înapoi, dar Mântuitorul meu minunat mă conduce peste tot, oriunde m-aș afla. Am obținut încrederea sigură că acolo unde mă așează Domnul meu, totul îmi slujește spre cel mai bine. O, ce fericit sunt să știu că mă număr printre cei care și-au spălat hainele în sângele Mielului și să fiu cândva la El în slavă și să cânt împreună cu toți cântarea nouă a Mielului, din veșnicie în veșnicie. Aleluia! Isus este Biruitorul.

II. ... În general nu găsesc suficiente cuvinte de mulțumire pentru minunata lucrare de răscumpărare a marelui nostru Domn și Mântuitor. O, cât de mare a devenit El pentru mine tocmai pentru că m-a iubit și m-a scos din viața aceasta mizerabilă, păcătoasă. Da, harul este suficient. Când mă gândesc că Isus mă iubește, atunci inima mea saltă de bucurie. Da, este o putere mare, minunată, în sângele Mielului. Cu toate că nici părinții, frații și surorile mele nu mă înțeleg și mă declară nebun, nu las ca aceasta să-mi strice cheful. Nu pot să fac altceva, decât să mă rog pentru ei. Căci mi-au interzis să le împărtășesc ceva din fericirea mea, pe care am găsit-o la Domnul. Eu să-i las în pace de tot, căci n-au nevoie de mine ca predicator al lor. Totuși, vreau să rămân cu Dumnezeu, căci El este Cetatea mea, Stânca mea, în care sper. Mâna Sa mă ține și nimeni nu mă va smulge din mâna Sa. Isus este biruitor peste toate.

~~~~~

2.

(Autorul scrisorii care urmează aici a căzut în luptă în sud-vestul Africii.)

Berseba, 14 octombrie, 1905,

... Scumpa dumneavoastră scrisoare am primit-o în 17 septembrie, în Bethanien. Eram așa de deprimat și de obosit după marele marș și căldura zilei, dar când am deschis și am citit scrisoarea, am fost ca nou-însuflețit. Aceste puncte pe care le-a citat dr. Torrey apar foarte des aici pentru un creștin care este singur. Și pentru a ne împotrivi lor, trebuie să ne retragem în liniște și singurătate și să cerem de la Domnul puterea Duhului Sfânt, să ne deschidem inima de tot și să luăm seama la ce ne spune Domnul. Dragă soră, de multe ori mi-a ascultat Domnul și mie rugăciunea, ce scrie în Marcu 11,24.¹² Astfel putem să mergem cu pași cutezători; oriunde se dorește, Domnul este și rămâne cu ai Săi. Așa am aflat de curând din nou marea putere a Dumnezeului nostru (fără voia Sa nu cade nici un fir de păr de pe cap).

Am călărit de la Berseba la stația de control, pentru a evita înțelegerea telefonică defectuoasă. Când am fost plecat de acolo de 30 de minute, am dat de o patrulă de hotențoți călare. Când m-a observat, s-a tras câțiva metri înapoi în tufiș. Deja pocneau împușcăturile, eu am sărit de pe cal și mi-am folosit și eu pușca; și după un schimb de câteva împușcături, dușmanul a dispărut peste deal.

Și ce am experimentat deja de multe ori în asemenea cazuri, gândurile vin mereu: Acum ești aproape de judecată; cum vei sta în picioare? și așa mai departe. Dar singura mângâiere

---

¹² „De aceea vă spun: Tot ce veți cere rugându-vă, credeți că ați primit, și veți avea” (Marcu 11,24)

este aceasta: Domnul îi cunoaște pe ai Săi și vede până în străfundul inimii. Ferice de cei care Îl iubesc pe Domnul! Dar și în acest caz Domnul a fost apărarea mea, că nu m-a nimerit nici un glonț, cu toate că glonțul a căzut chiar în fața mea.

Nu pot să-i mulțumesc îndeajuns Domnului meu, care m-a ajutat de atâtea ori în primejdii!

~~~~~

3.

Tsingtau, în data de...

Dragă prietenă maternă

Veți fi foarte mirată să primiți o scrisoare de aici, din China, scrisă de mâna unui marinar artilerist. Am auzit deja multe despre dumneavoastră, că i-ați ajutat pe mulți oameni să ajungă la pace și la credință. Și eu sunt unul dintre aceia care nu pot să găsească pace și doresc așa de mult să-L urmez pe Domnul. Am auzit deja de multe ori Cuvântul Său și am fost pregătit să-L urmez pe Domnul, dar de îndată ce am fost din nou în afara casei lui Dumnezeu, n-am mai avut curaj să cred ce am auzit despre Domnul. Am vrut de multe ori să-mi vărs inima înaintea camarazilor, dar n-am încredere în ei, așa că am luat calea spre dumneavoastră, ca să vă rog să mă sprijiniți și să mă ajutați. Doresc așa de mult să am pace, dar din nefericire îmi lipsește curajul și credința pentru Domnul, Mântuitorul nostru. Vă rog, ajutați-mă și rugați-vă pentru mine, ca să ajung în făgașul bun.

(Rugăciunea acestui bărbat a fost ascultată; el s-a convertit și a găsit pace.)

~~~~~

4.

La întrebarea dumneavoastră privind starea sufletului meu, pot să răspund cu bucurie că de 12 ani stau în legătură personală cu Mântuitorul meu. Chiar dacă în anii tineri încă nu avem o considerație asupra noastră înșine, așa cum o obținem mai târziu prin experiențe tulburi și prin educația Duhului Sfânt, eu pot totuși să mărturisesc înaintea feței Domnului: El m-a susținut și m-a condus. – Când a sosit scrisoarea dumneavoastră, a existat ceva deosebit. Eu a trebuit s-o iau personal de la birou și căpitanul tocmai era prezent. El mi-a pus diferite întrebări, printre altele și dacă îi permit să citească scrisoarea. După ce a citit-o, mi-a dat-o și a spus, dar pe un ton foarte prietenos, că el cunoaște aceste comunități și că nu este nimic de obiectat. Nimeni să nu mă împiedice în privința poziției credinței mele. Apoi, în câteva zile chestiunea a ajuns în companie și eu am putut să depun mărturie în fața tuturor. Îl rog pe Domnul s-o binecuvânteze și să croiască mai departe căi, ca să fiu o mărturie pentru El. În timpul acesta am simțit așa de bine apropierea Mântuitorului meu, în mod deosebit când am putut să mărturisesc despre El.

~~~~~

5.

Timpul îmi permite, în sfârșit, să vă răspund la scrisoare. Domnul mi-a dat putere pentru fiecare zi. Pot să vă scriu cu bucurie că sunt fericit în Domnul. Și aici, la soldați, mă simt fericit. Chiar dacă adesea este nebunie, am totuși siguranța: „Domnul este mereu cu mine.”

~~~~~

6.

Am primit scrisoarea dumneavoastră și vă transmit mulțumirea mea cordială pentru ea. Stau de partea iubitului meu Mântuitor, căci la El am găsit lumina și viața. Dar omul este slab și cade în multe ispite; în legătură cu aceasta nu pot să mă achit. Este greu în mod deosebit în militărie să fii singurul care-L cunoaște pe Isus. – L-am găsit pe Mântuitorul meu pe când aveam 17 ani și am putut să-I simt binecuvântarea în multe perioade tulburi. El merită să-L cinstim și să ne consumăm în slujba Sa.

~~~~~

7.

Deoarece am primit deja de mai mult timp de la dumneavoastră scrieri și scrisori, vreau înainte de toate să vă mulțumesc pentru toată osteneala pe care v-ați făcut-o cu mine și pentru dragostea pe care mi-ați arătat-o. M-a bucurat în mod deosebit că există oameni care se interesează de mântuirea sufletului acelora care în armată, în mijlocul unui mediu care are concepții complet diferite, nu se pot lăsa de Isus, și cu atât mai mult încă, pentru că o știu din proprie experiență, cât ne bucurăm să auzim sau să citim un cuvânt de îndemn sau din experiență. – Mă bucur să pot spune despre un ceas când am recunoscut în lumina lui Dumnezeu, că din tălpi până în creștet nu era nimic sănătos în mine, ci numai păcat și idolatrie. Dar atunci am putut să aflu și că Isus poate să mântuiască de vina păcatului și de puterea păcatului. Dar din nefericire, trebuie să mărturisesc și că n-am fost loial și L-am întristat adesea pe Mântuitorul meu, în mod deosebit în perioada armatei, prin necredință și egoism, astfel că El n-a putut să ajungă la dreptul Său. Aceasta m-a umplut deja de multe ori cu durere. Aș dori așa de mult să scap de definitiv de întreaga auto-slujire prin puterea harului Său, ca să stau la dispoziția Sa cu toată puterea și întreaga mea viață, căci El merită să-L cinstim și să ne consumăm în slujba Sa. Dar păcatele cărora încă le sunt supus îmi răpesc de multe ori siguranța mântuirii și bucuria de a păși la tronul harului, și odată cu acestea și bucuria în slujba pentru El. – Amintiți-vă de mine în rugăciune, ca din viața mea nereditoare de până acum, Isus să facă una aducătoare de rod spre lauda Numelui Său. – Scrierile misiunii pentru soldați sunt citite cu plăcere în odăi; câte un cuvânt, sunt sigur, tot își va aduce mai devreme sau mai târziu rodul, căci am observat de multe ori: camarazi de la care nu ne-am aștepta, meditează în orele liniștite la asemenea cuvinte și dau dreptate adevărului.

(Va urma)

Nr. 13 Eu una știu

„Eu una știu: că eram orb și acum văd”

(Ioan 9,25)

„Eu una știu!”, așa a spus
Un orb cândva la tribunal:
„Ochii-mi orbi priveau ca-n noapte,
Acum văd ca prin cristal.”

Da, eu una știu și-aceasta,
Sufletu-mi umple de dor,
Căci mi-au dat mâinile sfinte
Binecuvântarea lor.

M-am născut orb și-n pierzare,
În vina și păcatul greu;

Una știu: am vindecare,
Prin Mântuitorul meu.

Una știu: că la izvorul
Vieții m-a adus decis;
Apele-i limpezi, bogate,
Ochii orbi mi i-au deschis.

Doamne, prețuirea toată
Că-n lumină m-ai adus! -
Fă să nu mă las vreodată
De plăceri și lux sedus!

Lumea de-azi de-o vrea să știe
Și-ntrebat când am să fiu,
Voi depune mărturie
Vorba mea: „Eu una știu!”
J. Ch.

Nr. 14 Mâna atotputernică a lui Isus

*„A Ta este, DOAMNE, mărirea, puterea și măreția, strălucirea și slava,
căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău;
De la Tine vine bogăția și slava, Tu stăpânești peste toate lucrurile,
în mâna Ta este tăria și puterea
și mâna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile.”
(1 Cronici 29,11-12)
„Nimeni nu le va smulge din mâna Mea.
(Ioan10,28)*

Mâna tare-a lui Isus,
Ce pământul a cuprins,
De care-ascultă valurile-n spume,
Ce-i pot furtunii granițe impune,
Ferice de cel supus,
Mâinii tari a lui Isus,

Mâna străpunsă de cui
Mă ține la pieptul Lui,
De mă simt trist, ea nu mă lasă singur,
De mă poticnesc, mă apucă sigur.
De-mi tremură inima,
E-aproape, poate vindeca.

Doamne, mâna Ta dragă,
Ce rănilor îmi leagă,
Rezolvă-orice probleme, complicații,
Mi-e sprijin, mă poartă-n orice situații;
Ea poate totul oricând
Și nu greșește nicicând.

Mână tare-n tine doar,
Mă încred eu iar și iar;
Atotputernică, nu dai greș vreodată,
Tu mă aduci la ținta minunată!
Fericit și-adăposit
Se stă-n tine, odihnit!
H. v. R.

Nr. 15 Lumea minciunii (Continuare)

- V. Minciuna despre umorul bun
- VI. Minciuna despre aur
- VII. Minciuna despre plăcerile lumești și despre voluptate¹³

V. Minciuna despre umorul bun

*„Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.
Chiar în mijlocul râsului, inima poate fi mâhnită și bucuria poate sfârși prin necaz”*
(Proverbe 14,12-13)

Umorul bun – acesta este lucrul principal! De câte ori nu auzim această afirmație - și aproape niciodată nu este contrazisă această minciună satanică.

Este extrem de important să privim cu exactitate acest obiect de valoare din vistieria marelui înșelător, ca să nu fim înșelați.

Acum câțiva ani a murit o văduvă de 95 de ani. Ea a rămas în mod uimitor vioaie trupește și mintal; cu două zile înainte de moartea ei încă și-a mai îndeplinit obligațiile casnice, a citit și a cusut fără ochelari. Ea era cunoscută ca o femeie cu umor bun. Pe ultimul ei pat a fost fără teamă. Ea a spus: „Acum depinde de mine să-mi fac vizitele pe lumea cealaltă tuturor celor dragi mie, doi soți și șase copii, cărora le-am supraviețuit; cât se vor bucura!” Această vorbă plină de umor a fost atât de admirată, încât a fost publicată chiar și în ziar. Aici este evident că nici într-un caz nu toți oamenii neconvertiți sunt atacați de spaima morții. Nu, unii trec dincolo, în veșnicie, în totală orbire. Ei fac parte dintre cei despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Pentru că îi invidiam pe cei aroganți, văzând prosperitatea celor răi. Pentru că n-au tulburări până la moartea lor și trupul lor este sănătos” (Psalmul 73,3-4). Umorul bun a ajuns în acest caz până la moarte. Aceasta nu este deloc o raritate; vedem lucrul acesta chiar și la execuția celor mai josnici criminali, că ei merg în veșnicie cu un umor înfiorător – înseamnă aceasta că au o nădejde? Ah, nu!

Acum o altă imagine despre umorul bun: În toamna anului 1903, vila nou construită a bogatului domn X. a fost inaugurată cu o sărbătoare mare. Casa apărea în toată splendoarea în luciul luminii strălucitoare și era decorată cu multe figurine mici de diavoli; numai în sala de dans se puteau număra 500-600 din aceștia. Fiul cel mare al casei, un bărbat tânăr, de 25 de

---

¹³ Mai jos va urma ca încheiere:

VIII. Minciuna de la paturile de boală și de moarte

IX. Minciuna de la sicrie și de la morminte

X. Trezirea celor înșelați

ani, era el însuși îmbrăcat în diavol și îi întâmpina pe toți musafirii ca să-i conducă în „împărăția sa”.

Acea sărbătoare a diavolilor a avut un răsunet serios, căci același fiu, care l-a reprezentat pe satan, s-a îmbolnăvit puțin după aceea. A trebuit să fie operat în spital. În durerile sale de nespus le-a strigat mereu părinților săi, fraților și surorilor: „O, rugați-vă pentru mine!” Dar vai! acești oameni sărmani nu știau ce înseamnă să-L cheme pe Dumnezeu oricărui har, și nici nu știau ce înseamnă să se apropie de Isus, Mântuitorul păcătoșilor, cu vina unei vieți înstrăinate de Dumnezeu. Moartea l-a smuls în veșnicie pe tânărul bărbat. Încă nu se încheiase anul 1903, că aceleași familii și cunoștințe care participaseră cu câteva săptămâni mai înainte la strălucitoarea „sărbătoare a diavolilor”, stăteau în jurul sicriului la înmormântarea solemnă. Mulți au rostit între ei: „Aici a avut loc *judicata lui Dumnezeu!*”

Mulți oameni cred în orbirea lor, că pot să-l folosească - pe marele împotrivor al lui Dumnezeu - ca subiect al glumelor lor. Astfel, de exemplu, în anul 1906, în orașul Ulm a fost ținută o asemenea sărbătoare a diavolilor; cotidianul de acolo a crezut că este glumeț când a anunțat cu câteva zile înainte: „Diavolii, care vor fi luați cu un automobil elvețian direct din iad, au obținut un concediu de o zi de la „Lucifer”, la cererea urgentă, telegrafică și personală, a președintelui mării asociații a carnavalului.” Cu siguranță că satan s-a bucurat pentru asemenea glume, căci acestea au mereu ca ipoteză tăcută, că nu există un diavol adevărat, și că ce spune Biblia despre el sunt povești.

Acest idol, *umorul bun*, în onoarea căruia totul este permis, ține anual o sărbătoare deosebită; acesta este „carnavalul”. Nu facem acestei agitații nici o nedreptate dacă o caracterizăm, cu toate pregătirile sale vesele, ca fiind o mare sărbătoare satanică, la care se păcătuiește, se risipește, se batjocorește mai mult ca la orice altă ocazie.

Cât se păcătuiește într-un an în zilele carnavalului, privind fericirea familială, delapidarea de bani, ademenirea, călcarea jurământului de credință, privind sărmanele femei înșelate și copiii flămânzi, despre aceasta nu relatează ziarele nimic; dar este scris în cărțile lui Dumnezeu. Satan, dumnezeul veacului acestuia, care s-a așezat ca idol al „umorului bun” în fruntea cetelor sale înșelate, care râd, face afacerile sale cele mai bune în astfel de zile de nebunie generală. Dar nu le face numai aici, ci le face peste tot unde este uitată prezența lui Dumnezeu și seriozitatea veșniciei, ca să se savureze *plăcerea*. În sunetul muzicii, în râsete, glume și batjocuri, pare pentru moment că Dumnezeu sfânt nu este prezent. Dar așteaptă numai! După un timp scurt vei observa că lumea nevăzută, despre care îți mărturisește Biblia, este o realitate exact ca cea vizibilă în care umblă. Da, Împărăția nevăzută a lui Dumnezeu este ceea ce rămâne veșnic; această lume vizibilă este trecătoare. „Căci cele ce se văd sunt pentru un timp (trecătoare), pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4,17-18).

Câți nu se îmbată de plăcere și de distracție! Mii de oameni se comportă ca și când „distracția” ar face parte din pâinea zilnică; această concepție domină în multe locuri toată duminica. Cu urarea: „Amuzați-vă bine!” se merge la „distracție”. Acolo nu este lipsă de umor bun; dar ce trezire luni dimineața pentru mulți înșelați! Satan a transformat duminica, ziua de odihnă, într-o zi a umorului bun - n-a devenit ea cu adevărat o zi de voluptate? Nu se petrec duminica majoritatea fărădelegilor, delictelor, păcatelor? Și în zilele săptămânii? Teatre și expoziții imorale, care tocesc orice sentiment de rușine, slujesc în toate orașele germane mai mari ca să adoarmă seară de seară conștiința a sute de oameni cu plăcere grosolană, glume ordinare și dansuri nerușinate.

Și totuși, oamenii cu umorul și gluma seducătoare, mării comici care fac întreg teatrul să râdă, clovnii de la circ, sunt de multe ori oameni profund nefericiți, care au nevoie de mângâiere - dar vai! nimeni nu le vorbește despre mângâierea adevărată. Este valabil despre toți oamenii, chiar și despre cei veseli, care râd: „Căci, dintre oameni, cine cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu?” (1 Corinteni 2,11.) Într-adevăr, nici un om nu poate să spună despre altul ce este în el. Iată-l pe clovnul glumeț cum sare prin circ, aparent

cu cea mai nebunatică exuberanță! Poate că în ultima noapte a plâns lacrimi amare în pernă – dar nimeni nu observă aceasta la el.

Unul dintre cei mai mari poeți spanioli a fost Cervantes (1547-1617). El a fost un ofițer de o vitejie strălucitoare și a învățat să cunoască viața în toate privințele; la el, pe lângă marile sale talente, erau cunoscute până departe gluma sa potrivită, dispoziția sa plină de umor. Farsele, pe care le-a scris ca interludii ale marilor sale compoziții teatrale, abundau așa de tare de glume și haz, încât spectatorii nu se puteau opri din râs. Dar ce citim în biografia lui Cervantes? Acasă era învăluit în norii întunecoși ai melancoliei.

Marele autor francez de comedii a fost Molière, care în slujba regelui Ludovic al XIV-lea a fost în același timp: director de teatru, actor și autor (1622-1673). Veselia exuberantă a comediilor și a reprezentațiilor sale au fost sursa de distracție a curții și a tuturor cetățenilor din Paris. Cu toate acestea, pe acest bărbat apăsa o tristețe așa de adâncă, încât această presiune zăcea permanent pe viața sa casnică. Nici măcar marele succes n-a fost suficient ca să-i alunge melancolia. Sfârșitul a fost zguduitoare. Molière a fost dus muribund de pe scenă în locuința sa: o hemoragie pe gură i-a întrerupt spectacolul hazliu.

În urmă cu 80 de ani era în Londra cel mai renumit umorist al teatrului, Samuel Foote. Ministrul englez, Disraeli, povestește că a întâlnit odată într-o librărie un bărbat murdar, mizerabil, o imagine a disperării. Disraeli a întrebat despre acest om și a aflat că era același om care delecta în fiecare seară întreaga capitală cu umorul său.

Nimeni să nu creadă că oamenii cu umorul scilipitor sunt fericiți în inima lor. Ei toți sunt pe un drum greșit al vieții. Ei îi orbesc cu întrebuintarea spiritului și a umorului lor pe oamenii care râd. Ei s-au obișnuit să joace un rol prin locvacitatea lor hazlie; ei îl joacă mai departe și atunci când nu resimt lăuntric decât repulsie față de ei înșiși, față de toată această agitație. Cât de adevărat spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte. Chiar în mijlocul răsului, inima poate fi mâhnită și bucuria poate sfârși prin necaz”.

Dacă suntem atenți, găsim asemenea oameni cu umor spumos, care consideră ca scop al vieții să-i facă pe toți să râdă, în toate cercurile, atât în societatea distinsă, cât și în cazarmă, pe corabie, în fabrică, la birt. Ei sunt în același timp admirați și temuți, pentru că nimeni nu vrea să ajungă obiectul batjocurii lor. Unde spiritul lor domină anturajul sau casa, acolo nu este loc pentru seriozitatea veșniciei, pentru vreo mărturie despre harul și adevărul lui Dumnezeu. Aceste personalități stăpânesc aproape fără o vorbă peste oamenii de la masă și din casă. Ei sunt gură spartă și au mulțimea de partea lor. Dar ce găunoasă este o asemenea viață, ce nenorocit este după aceea sfârșitul, când un astfel de om ajunge în pragul veșniciei!

Ah, acești umoriști cu gluma spumoasă nu știu deloc ce este *bucuria adevărată*. Ea vine de la Dumnezeu. Ea este contrariul acelei exuberante amăgitoare. Ea nu are nimic de-a face cu umorul, nu este născută din veselie. *Ea este o roadă a Duhului Sfânt*, a vieții noi, pe care o primește fiecare creștin adevărat prin harul lui Dumnezeu. Calea la această bucurie duce întâi la înfrângerea smerită și la mărturisirea vinei înaintea Dumnezeului sfânt. Dacă este convinsă conștiința, dacă chemarea harului lasă lumina divină să strălucească într-o inimă care mai înainte era întunecată, atunci rezultă întâi o suferință adâncă, rezultă dureri și pocăință, lacrimi și mărturisire înaintea lui Dumnezeu. Apoi, când ochii devin văzători, ca să poată să-L recunoască pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, răstignit, înviat și prezent, atunci percepe inima vestea Evangheliei: „Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat *pentru noi*, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21). Acum păcătosul vinovat Îl privește pe marele său Garant și înțelege: „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre” (Isaia 53,5). Inima apucă iertarea desăvârșită, *bucuria adevărată* intră în ea. Câți n-am văzut deja, care au trăit aceasta, vărsând lacrimi de bucurie! I-am auzit strigând de bucurie și chiuind în sfânta, adâncă fericire a inimii, dăruită de Dumnezeu.

Deci, păcătosul iertat devine acum un martor al Mântuitorului său în locul în care l-a așezat Domnul său; el a găsit ceva mai bun decât râsul nebunilor. El înțelege cuvântul: „Plânsul își are timpul lui, și râsul își are timpul lui; bocitul își are timpul lui și jucatul își are timpul lui” (Eclesiastul 3,4). Oare ce înseamnă aceasta? Pentru copiii lumii, după un râs scurt urmează un plâns veșnic, dar pentru copiii lui Dumnezeu, din lacrimile pocăinței și din câte o suferință pământească urmează bucuria divină, veșnică.

Dar ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre umoriștii care râd? El spune: „Vai de voi care râdeți acum, pentru că vă veți întrista și veți plânge!” (Luca 6,25.)

Dintre comicii germani cunoscuți ai epocii moderne face parte domnul X.; i se spunea „un umorist popular iubit”. Astfel a apărut aproape în toate teatrele de varietăți germane, de curând (decembrie 1913) și în Mersburg.

De acolo („Frankfurter Zeitung” și „Hamburger Nachrichten”) anunțau că duminică seara, X. a făcut publicul numeros să râdă nebunește cu umorul său impunător. Aplauze furtunoase, persistente, au cerut comicului, care părăsise scena, încă un bis la numărul său extraordinar tocmai încheiat. Dar deoarece X. nu mai apărea, iar publicul nu voia să se liniștească, câțiva actori s-au grăbit spre camera în cauză, ca să-l determine pe comic să cedeze dorințelor publicului. Dar ce au găsit? X. *se spânzurase*. Au găsit cadavrul. Un actor s-a dus pe scenă ca să comunice publicului sfârșitul înspăimântător al bărbatului care cu câteva minute mai înainte iscase râsul puternic al spectatorilor prin interpretările sale comice.

Acum, același bărbat plecase din timpul de acum în veșnicie potrivit propriei sale hotărâri, ca să dea socoteală Judecătorului sfânt și drept despre viața sa și despre întrebuițarea tuturor darurilor sale, pe care i le dăduse Dumnezeu constând în: sănătate, timp și putere, rațiune și talent. Tuturor acestor spectatori, care puțin mai înainte doriseră să leșine de râs, li s-a adus aminte de veșnicie cu o seriozitatea zguduitoare; ei au fost treziți din beția veseliei lor ca de un trăsnet puternic. Unde era acum bărbatul la glumele căruia tocmai râseseră? Unde se dusesse? De ce a făcut aceasta? Da, cum a fost posibil ca bărbatul să poată face glume proaste pe scenă, în timp ce purta în el hotărârea să-și pună capăt vieții disperate?

Acest sinucigaș stă înaintea lui Dumnezeu, Cel atotputernic, Cel sfânt, Cel drept – nici un om nu are dreptul să dea sentința asupra sa. Nici un om nu cunoaște tainele sufletului său, nici tainele conștiinței sale. Noi, oamenii, nu suntem cunoscători de inimi; noi stăm numai în fața fenomenelor și a evenimentelor pământești, vizibile. – Vedem aici că există puteri întunecate ale melancoliei, ale lipsei de pace și ale disperării, care pot să-l determine pe un om la fapta extremă a îndepărtării de Dumnezeu și a deznădejdiei, la hotărârea: nu mai pot să suport viața aceasta, îi pun capăt! Inițiatorul unei fapte disperate de felul acesta este satan, care în asemenea ceasuri l-a primit în puterea sa pe omul disperat. Dragostei lui Dumnezeu, care a vrut să biruiască în viața aceasta, i s-a închis accesul. Mântuitorul salvator n-a găsit nici un loc că să-și facă marea lucrare de har, ca să repare toate pagubele păcatului și să frângă puterea întunecată a lui satan.

Potrivit vocii lui Dumnezeu, această rază de lumină din cer trebuie să cadă în inimile întunecate ale oamenilor; tu ești iubit de Dumnezeu cu o dragoste nemărginită! Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu ca să te mântuiască. Se găsește iertare pentru toată vina prin sângele jertfei Mielului lui Dumnezeu. Măinile de Tată ale lui Dumnezeu se întind spre tine. Există ajutor care să te scoată din toate adâncurile, mângâiere pentru orice suferință. *Există nădejde și pentru cel mai sărman, și pentru cel mai nenorocit, și pentru cel mai vinovat.* – Ce veste! Acolo unde i se deschide inima crezând, acolo întunericul se luminează, acolo se retrag gândurile disperate, dispozițiile tulburi; inima este atinsă de puteri ale vieții veșnice. Chiar și un om care este pe cale să se scufunde în adâncurile întunecoase are voie să prindă frânghia de salvare care i se aruncă de sus. Acest ajutor, această mângâiere este pentru toți oamenii, căci pentru toți este scris: „Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele DOMNULUI și să se sprijine pe Dumnezeu lui” (Isaia 50,10). Aici este începutul unei vieți noi, primul pas spre mântuire, calea spre pace.

Oamenii descurajați și deznădăjduiți nu sunt numai printre sinucigași, nu, numărul lor este extrem de mare. Tu observi aceasta mult prea puțin la oameni, ca publicul la acel comic. Ei trăiesc toți, chiar dacă inconștient, sub influența și în ținutul puterii lui satan, stăpânul întunericului. În viața aceasta fără Dumnezeu și fără nădejde, care se trăiește numai pentru pământ și pentru vremelnicie, există și pentru umoriști mai multe ore tulburi decât lasă ei să se observe. De câte ori nu folosește vrăjmașul aceste stări apăsătoare, aceste sentimente melancolice, acești nori întunecoși ai deznădejzii, ca să amăgească tot mai mult și mai mult un om cu această minciună satanică: pentru tine nu mai există nădejde! *În fața acestui înșelător sinistru nici un om nu va fi păzit prin umorul său bun.* Cine vrea să ajungă la bucuria adevărată și la pace, la fericirea adevărată, acela trebuie să-și deschidă inima și conștiința pentru vestea minunată a Evangheliei. Atunci puterea harului va înlătura din viața sa ceea ce îi închide accesul spre Dumnezeu – vina. Când păcătosul își așterne tainele conștiinței în fața Mântuitorului salvator, atunci el află: Isus a purtat blestemul păcatului tău. „Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5).

Astfel primește păcătosul iertat ceva mai bun decât „umorul bun” - el primește *pacea cu Dumnezeu!*

VI. Minciuna despre aur

„Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe poftă nebune și periculoase, care îi cufundă pe oameni în ruină și în distrugere.

Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele.”

(1 Timotei 6,9-10)

Printre multele minciuni cu care satan, stăpânul acestei lumi, îi păcălește pe oameni, una dintre cele mai puternice este aceea că bogăția te face fericit. Cu această minciună a însoțit satan neamul omenesc de-a lungul mileniilor. O generație după alta a văzut că oamenii a căror bogăție mare era faimoasă, au sfârșit în nefericire adâncă. Dar fiecare nouă generație s-a lăsat din nou amăgită. Această minciună i-a închis omului calea spre adevărata fericire, spre pacea inimii.

Un scriitor a spus: „Bogăția este o cheie care poate să deschidă toate ușile, cu excepția ușii fericirii.”

Fără Isus, un om poate fi disperat de nefericit chiar dacă posedă multe milioane. Iată câteva exemple din viața actuală (luate dintr-un ziar vienez acum câțiva ani): „Ieri după-amiază și-a luat viața la Viena fostul editor de ziar american, Albert P., de 58 de ani, un multimilionar, coeditor al „New York World”. El suferea de mai mulți ani de o boală incurabilă de nervi, pentru care a cerut sfatul tuturor medicilor cunoscuți din America și din Europa. P. s-a ridicat prin muncă de la vânzător de ziare, la magnat al ziarului. Istovit de veșnica grabă și goană după dolarul care circulă, s-a prăbușit la o vârstă la care obișnuim să așteptăm de la bărbații cu adevărat importanți, încă cele mai bogate rezultate ale activității lor.”

Dintre miliardarii americani (un miliard de dolari=4250 de milioane de mărci) face parte domnul Vanderbilt. Tipărim aici un fragment dintr-o scrisoare: „O avere de un miliard este o povară prea grea pentru un singur om. Această greutate mă apasă până la pământ și mă omoară. Nu mai am nici o satisfacție din ea, nu mai primesc nimic bun de la ea. Cu ce sunt eu mai fericit decât vecinul meu? El savurează mai bine decât mine adevăratele bucurii ale vieții. Sănătatea sa este mai bună, va trăi mai mult decât mine și, cel puțin, el poate să aibă încredere în prietenii săi.”

Acum câțiva ani, ziarele americane s-au preocupat pline de viață cu un domn Rockefeller. Îl numeau regele petrolului pentru că avea în mână cea mai mare parte a comerțului cu petrol; el trecea drept cel mai bogat om de pe pământ. Averele sa a fost estimată la mai multe miliarde.

Acest bărbat a lăsat de mult moștenire statului, prin testament, cea mai mare parte a averii sale și le-a asigurat copiilor săi numai o parte relativ mică. Mai târziu a făcut să intervină o cotitura importantă în deciziile sale, și anume, a hotărât să înstrăineze încă din timpul vieții toată averea sa, deoarece nu voia să mai audă nimic despre bani. Din cauza acestei idei noi a lui Rockefeller s-a iscat în Statele Unite cea mai vie uimire; el a fost asaltat cu întrebări: ce l-a determinat să se facă sărac de bunăvoie? Unui corespondent de ziar, domnul Rockefeller i-a comunicat în urma întrebărilor, următoarele: „Singurul motiv pentru care am luat această decizie, să-mi dau deja de acum averea de miliarde, este acesta: că m-a apucat un dezgust irezistibil de tot ce înseamnă bani sau are legătură cu banii. Nici nu știu câte miliarde au trecut prin mâinile mele în decursul vieții, în orice caz, de când mă știu, fiecare zi a existenței mele a fost umplută numai cu gândul la bani. Bani seara, bani dimineața, bani ziua, bani noaptea. Tot ce am făcut și tot ce am lăsat nefăcut s-a reliefat într-o sumă oarecare și n-am putut să rostesc nici un cuvânt fără ca lucrul acesta să nu fi avut pentru mine vreun efect avantajos sau dezavantajos. Am suportat până acum această povară care seamănă cu sclavia, a trebuit să ascult fără un cuvânt cum am fost considerat chiar și fericit, pentru că eram cel mai bogat om din lume. N-am fost deloc fericit; abia acum mă gândesc să devin. Nu vreau să mai știu nimic despre bani, nimic despre bursă, despre speculații, despre câștiguri sau pierderi. Puteți să mă credeți, domnul meu, că de acum înainte, toate acestea îmi vor fi teribil de indiferente. Vreau să-mi arunc miliardele și voi păstra tocmai atât cât să pot trăi într-o bunăstare modestă. Trei, până la patru sute de mii de dolari trebuie să-mi ajungă cu desăvârșire, căci n-am fost niciodată un om obsedat de lux, nici nu nutresc preferință pentru vreun sport costisitor sau ceva asemănător. Nevoile mele și chiar ale familiei mele, care se potrivesc dorințelor mele, se lasă mulțumite cu o sumă care în comparație cu veniturile mele de acum poate fi numită un mărunțiș ridicol.”

Această hotărârea a bărbatului bogat din prezent este un eveniment care îi poate deschide ochii câte unuia care caută fericirea în bani. Firește că domnul Rockefeller se înșela când gândea că va deveni fericit prin înstrăinarea multelor sale milioane; probabil că va fi știut că aceasta nu va fi obținută astfel. Oricum, el a înlăturat un obstacol mare care îl împiedica să apuce adevărata fericire a inimii. În orice caz, el n-a mai făcut parte dintre oamenii care și-au pus încrederea în bogăție. – Nici bogăția, nici sărăcia nu aduc adevărata fericire; aceasta este de găsit numai în Persoana minunatului Mântuitor, Fiul lui Dumnezeu. Cine îi aduce povara vinei, cine pășește, crezând, sub puterea sângelui ispășirii Sale, cine-și deschide inima pentru El, ca Isus să devină singurul Domn și Stăpân în casă și în viață, acela găsește cea fericire adevărată, care în Cuvântul lui Dumnezeu este numită „*viața veșnică*”.

În statul modern se obișnuiește ca închisorile să fie amenajate luminos și vesel, se poartă de grijă și pentru o hrană sănătoasă și suficientă. Deja mulți deținuți s-au exprimat, că lor le place mai mult viața în închisoare, decât afară. Dar există o închisoare care nu poate fi reconstruită după pretențiile moderne; ea rămâne așa cum a fost acum 3000 de ani – aceasta este închisoarea lăcomiei, în care oamenii înșelați, ademeniți de satan, se închid singuri. În această închisoare nu luminează nici soarele dragostei, nici raza nădejzii, iar izvoarele bucuriei nu sunt conduse într-acolo.

În Berlin a murit în anul 1900 bătrânul G., lăsând moștenire o avere de mult peste zece milioane de mărci. Acest bărbat purtase deja de 15 ani ca unică îmbrăcăminte un capot zdrențuit. Pentru el, de zece pfenigi firimituri de prăjitură dintr-o cofetărie însemna o zi de sărbătoare, pe care nu și-o permitea des. Așa cum a trăit, așa a murit. În ultima vreme a pus să i se mute patul lipit de dulapul mare cu bani în care erau depozitate milioanele. A pus să i se mai deschidă o dată ușa dulapului, ca să se desfete cu comorile, apoi a pus să i se dea cheia în mână și a murit strângând convulsiv în mână cheia de la dulapul de bani.

Lipite împreună pe o foaie de hârtie, am găsit zece tăieturi din ziar, care relatau numai evenimente asemănătoare. Fiecare dintre aceste relatări începea cu: *Morți de foame pe*

comorile lor; sau: Mort de foame din zgârcenie. Și aceasta privea permanent oameni la o vârstă înaintată, a căror inimă împietrită era în slujba zgârceniei.

În afară de acești oameni zgârciți, care își sacrifică viața lăcomiei nemascate de bani, mai sunt și alții, care arată mai cumsecade, dar care înaintea lui Dumnezeu nu sunt nimic altceva decât oameni zgârciți. Ei și-au ascuns, într-adevăr, lăcomia de bani și se bucură din plin de lucrurile pământului, atât cât pot, dar ei sunt de aceea înaintea lui Dumnezeu niște zgârciți pentru că își pun încrederea și nădejdea în bani și în avere, în loc de Dumnezeu, și pentru că își au bucuria numai în câștigul de bani, în loc de bunătatea, de binecuvântările și de îndurarea lui Dumnezeu. Despre acești oameni vorbește Domnul când spune: „Copii, cât de greu este pentru cei care se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu!” (Marcu 10,24.) Zgârcenie nu înseamnă numai lăcomia de bani, ci se reliefează și în *încrederea în bani* și în *bucuria pentru bani*. În fond, acești oameni nu se bucură decât pentru averea lor crescândă. Dacă-și pierde banii, se sinucid sau înnebunesc. De multe ori ajunge numai teama de pierderea banilor, ca să pricinuiască acestea. Banii, proprietatea, sunt dumnezeul lor – dacă el cade, nădejdea lor este îngropată. Acum câteva decenii, un mare industriaș și-a luat viața pentru că avusese pierderi mari. Mai târziu s-a arătat că fiecare dintre cei șapte copii ai săi au moștenit câte un milion.

Ce înșelați sunt acești oameni, înșelați pentru timp și veșnicie! Isus, dragostea, mila și credințioșia în Persoană, a vrut să-i poarte prin viață, să-i înzestreze, să-i îngrijească, să le așeze casele sub binecuvântare. Cât de prețioase sunt făgăduințele: „Până la bătrânețe Eu sunt Același și până veți fi cărunți Eu vă voi purta” (Isaia 46,4). Și iarăși: „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel drept părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea”. Dar toate acestea n-au valorat nimic. Ei L-au disprețuit pe Dumnezeul viu, s-au încrezut în banul rece, mort. Primejdia este mare, de aceea îi avertizează și îi îndeamnă Cuvântul lui Dumnezeu chiar și pe creștinii credincioși: „Poruncește celor care sunt bogați în veacul de acum să nu se mândrească, nici să nu se încreadă în nesiguranța bogățiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele; ca să facă binele, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să dea, strângându-și pentru viitor o temelie bună, ca să apuce adevărata viață” (1 Timotei 6,17-19).

Binecuvântatul predicator, Spurgeon, povestește despre un bărbat care cândva, în trecut, când a avut o mică avere, dădea cu bucurie pentru cauza lui Dumnezeu și pentru săraci. Dar cu cât a devenit mai bogat, cu atât mai puțin a fost în stare să dea ceva pentru Domnul. Spurgeon spune: În măsura în care buzunarele sale au devenit de aur, inima sa a devenit de fier. Așa se întâmplă de multe ori. Este chiar un adevăr divin: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Luca 16,13).

Un bărbat care în anii tinereții, când era încă sărac, primise ajutor minunat de la Dumnezeu, părea că s-a întors cu adevărat la Domnul. El a umblat sincer cu copiii lui Dumnezeu. Câțiva ani mai târziu a ajuns la o bunăstare crescândă. Atunci inima lui s-a răcit. El s-a unit cu oamenii bogați ai lumii pentru speculații mari, care i-au și reușit. Dar acum, inima sa a devenit vizibilă – el trăia numai pentru înmulțirea marii sale averi, iar inima sa, înstrăinată de Dumnezeu, a fost curând înfășurată în păcate adânci, până la adulter. Astfel a aflat pe propria sa piele ce este scris: „Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri” (1 Timotei 6,10).

Doctorul L. B., a venit la Messina puțin după marele cutremur. L-a surprins un domn în vârstă, cu cioc alb, care, învelit într-un capot, umbla încoace și încolo în fața unei grămezi de moloz, care fusese puțin mai înainte casa lui confortabilă. În această casă și-a avut afacerea, în beciuri a avut seiful cu un milion și jumătate în hârtii de valoare. El a fost unul dintre cei mai bogați bărbați din Messina. Firește că el a păstrat cu grijă în casă registrul de numere al acțiunilor și al obligațiilor sale. Dar precauția sa n-a fost suficientă pentru ce a pățit acum. În cele 45 de secunde ale primului cutremur din zorii zilei de 28 decembrie 1908, casa s-a

prăbușit; apoi au izbucnit flăcările printre dărâmături și ruina a ars de tot. Acum, bătrânul în capot păzea mormântul trist al bogăției sale, cu un revolver în mână. Mulți au pornit să jefuiască dintre dărâmături ce ar putea găsi constând în bani și lucruri de valoare. Pe lângă aceasta, lucrurile se petreceau fără îndurare; unor morți li s-au tăiat degetele, ca să le scoată repede inelele de aur. În fața acestor tâlhari nu era nimic sigur. De aceea îi aștepta bătrânul cu pistolul pe soldații care trebuiau să curețe dărâmăturile. Deocamdată nu știa dacă este cerșetor sau milionar. Acest bărbat avusese în averea sa: nădejdea și refugiul, mândria sa și comoara sa. Cât de potrivit este aici cuvântul clar al Domnului: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură; căci acolo unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta”. Acest bărbat se considera bogat înainte de cutremur; și alții s-au considerat așa. A fost el într-adevăr bogat? Acesta este adevărul: în ceea ce-ți pui nădejdea, aceea este dumnezeul tău – dacă banii și posesiunea sunt dumnezeul tău, atunci ești sărac ca un cerșetor, chiar dacă ai poseda un milion și jumătate, ca acest bărbat. – Va exista și în viața ta un cutremur la care fericirea ta pământească și averea ta se vor scufunda în ruine. Mă refer la acea clipă în care moartea va sfărâma cortul trupului tău muritor. Atunci ți se va lua din mână ceea ce ai numit pe pământ „al tău”. Cât de sărac este atunci un om care nu-L cunoaște pe Isus, care nu și-a deschis inima pentru dragostea căutătoare, care bate la ușă, a Domnului.

După distrugerea de la Messina a fost nevoie de trupe foarte puternice ca să protejeze comorile îngropate sub dărâmături, de adunătura de tâlhari care se grăbise într-acolo din toate părțile, lacomă de pradă. Au început să cerceteze ruinele; marinarii și soldații aduceau seifurile dezgropate, hârtiile de valoare, giuvaerurile și bijuteriile pe cuirasatul „Dandolo”, în ale cărui încăperi de jos a fost aranjată o mare vistierie pentru aceste comori fără proprietar. Un vizitator al acestei case plutitoare de comori relatează după cum urmează:

Pe podea zăcea un șir lung de case de bani. În fața ușilor stăteau doi carabinieri de pază, ca să păzească acele comori, căci valoarea salvată până acum a lucrurilor de preț este estimată deja la șase milioane de lire. Casele de bani găsite purtau toate urmele încercărilor violente de a sparge recipientele de oțel și aminteau prin aceasta de acele prime zile de după cutremur, în care infrațiunea stăpâna la locul nenorocirii. Nenumărate inele, broșe și bijuterii mici povesteau istorii triste despre un proprietar decedat. Aceste lucruri prețioase mici, în care se putea odihni un belșug de dragoste, delicatețe și amintire, sunt cântărite de mâini străine, aspre, după greutate; medalioane mici, cu portretele soțiilor iubite sau ale copiilor, zăceau aici în grămezi pestrițe, lângă bijuterii vechi, fin lucrate, care au împodobit odinioară gâtul femeilor frumoase. Într-o casetă de bijuterii, mică, fermecătoare, se văd două bucle de păr împletite, de culori diferite; poate garanția dragostei a doi logodnici, ale căror speranțe zac acum îngropate sub ruine. O broșă mică poartă inscripția: „12,XII,1908”. Era un dar de nuntă: ambii soți tineri se odihneau acum sub pământ. Într-o cutie mare de bijuterii se găsește o colecție prețioasă de bijuterii splendide; dar nicăieri un semn cui i-ar putea aparține. Alături se vede un serviciu masiv, de aur, pentru douăsprezece persoane; iar mai departe, un serviciu vechi din argint, care mai poartă urmele folosirii, ultimele resturi de mâncare. A fost folosit încă în ultima zi a Messinei, duminică; au mâncat din aceste castroane de argint și au fost veseli, apoi s-au sculat și au plecat – pentru a se trezi dintr-odată în veșnicie.

Toate aceste comori, devenite fără valoare pentru proprietarii lor, vorbesc un limbaj puternic despre fericirea pământească distrusă, despre strălucirea trecută, despre timpul de har care a zburat. Ceea ce Dumnezeu le-a prezis locuitorilor din Ninive, Babilon și Ierusalim, s-a împlinit textual pentru Messina. „Cetatea pustiirii este sfărâmată; fiecare casă este închisă, nimeni nu intră în ea. Pe străzi se strigă pentru vin. Orice bucurie este întunecată, veselie țării s-a dus. Pustiirea rămâne în cetate și poarta este lovită – o dărâmătură” (Isaia 24,10-12).

Ce tristă este toată această măreție trecută! Este privirea aruncată într-o lume scufundată de speranțe și dorințe, de desfătare și plăcere. „Orice făptură este ca iarba și toată slava ei ca

floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut, dar Cuvântul Domnului rămâne pentru veșnicie. Și acesta este Cuvântul Evangheliei, care v-a fost vestit”.

Deasupra acestei vistierii se poate pune inscripția: „A fost odată!” Comorile mai sunt aici – dar unde sunt oamenii care au avut plăcere de ele și și-au zidit speranțele pe ele? Au plecat în veșnicie și n-au luat cu ei din ce au avut pe pământ nimic, decât vina lor neiertată. Așa este pentru toți oamenii neîmpăcați. – Comorile lor, plăcerea lor, totul *a fost* odată, dar păcatul lor *este*, el îi însoțește în veșnicie. Lângă giuvaerurile unei femei tinere s-au găsit scrisorile iubitului ei adulter; și acestea s-au mutat împreună cu giuvaerurile în camera întunecoasă de oțel, pe „Dandolo”. Astfel va fi scos la iveală din adâncul trecutului orice păcat care a rămas ascuns de ochii oamenilor, când splendoarea și strălucirea lumii vor fi scufundate de mult în ruine.

Fiul lui Dumnezeu a adus oamenilor din ținutul slavei, din Împărăția lui Dumnezeu, această comoară incomensurabilă: iertarea vinei, dragostea de Tată a lui Dumnezeu, filiația lui Dumnezeu, pacea, nădejdea slavei.

Satan orbește ochii oamenilor cu lucrurile trecutului și ale banalității. Valurile păcatului, ale poftelor, care vuiesc, vârtejurile întunecate ale griji și ale disperării acoperă comoara și înșelătorul le spune oamenilor: Această comoară a fericirii adevărate, această pace a inimii nu este de găsit. Nu te strădui – această fericire pe care o cauți este numai o poveste. Ai face mai bine să aspiți la onoare, succes și avere; în ele ai ceva palpabil. Deci, călătorește liniștit mai departe pe apa fremătătoare a mării vieții. Tu trebuie să răzbați cu inima ta fără pace prin toată lupta și zbaterea, prin toată suferința și desfătarea trecutului. Nu există ceva mai bun decât succesul pământesc. Pe lângă aceasta, stăpânul acestei lumi arată spre toți oamenii care vor să obțină fericirea prin strădani în muncă și efort sau în succesul pământesc și avere. Dar el trece sub tăcere faptul că nimeni n-a găsit fericirea, că toți au sfârșit fără pace și fără nădejde. Cuvântul lui Dumnezeu exprimă această realitate limpede când spune despre copiii lumii: „Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12).

În truda, lupta și agonisirea pământească nu sunt de găsit fericirea inimii și pacea; cine caută acolo această comoară, va păți ca oamenii care vor să scoată de pe fundul mării comorile generațiilor trecute. Aceasta, în mod ciudat, încă n-a reușit niciodată. Puțini știu câte comori scufundate zac pe fundul mării. În anul 1588, Filip al II-lea a trimis din Spania împotriva Angliei cea mai mare flotă care a plecat vreodată pe mare sub conducere unitară. Această flotă (130 de corăbii mari de război și 30 mai mici) a pierit în Marea Nordului din cauza unei furtuni puternice. Nava-amiral, „Florentia”, a naufragiat pe coasta vestică scoțiană, în golful Tobermory. Despre această corabie se știe sigur că avea la bord casa de război a flotei, în valoare de 60 de milioane de mărci. În anii 1905 și 1906 au fost făcute încercări impunătoare și costisitoare pentru a ridica această comoară – până acum zadarnic. Mai există încă multe alte asemenea comori scufundate. Când flota de argint spaniolă a fost foarte încolțită de englezi în 1702, ea a scufundat o parte dintre corăbiile ei în golful Biscaya, pe fundul cărora se mai odihnesc și astăzi 84 de milioane în aur, argint și pietre prețioase, care provin din coloniile spaniole ale Americii Centrale. – În apropierea micii insule stâncoase, Alboran, din Marea Mediterană, se odihnesc 20 de milioane de mărci în aur, care au fost scufundate în anul 1831 de către echipajul răzvrătit al unui velier englez. – „Prințul negru”, corabia care trebuia să aducă în tabăra de la Sevastopol, în timpul războiului Crimeii, solda trupelor engleze, de 12 milioane de mărci, a fost scufundată de ruși și se odihnește acum pe fundul Mării Negre. Nava din India de Est, „Grosvenor”, s-a scufundat lângă coasta Coloniei Capului, cu o comoară de 20 de milioane de mărci. – În cunoscuta bătălie maritimă de la Navarino au fost distruse, în 1827, 70 de corăbii turcești de către flota unită anglo-franco-rusă, scufundate pe fundul mării cu cele 20 de milioane de mărci. Putem presupune, desigur, că pe fundul mării zac mai bine de o mie de milioane de mărci.

Majoritatea oamenilor citesc aceasta cu dorința: Ah, de-aș avea ceva din aceste comori mari! Dar permite să fii întrebat: Dacă le-ai avea, ai fi atunci fericit și mulțumit? Ar ajunge atunci

inima ta la pace? O, să nu crezi! Nici o bogăție de pe pământ nu-ți poate da pace pentru inima ta. Și despre tine este valabil cuvântul: „Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.” (Luca 12,21). Adevărata comoară se numește. pacea cu Dumnezeu, siguranța harului. Despre un om care a găsit această comoară veșnică, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Și-a văzut de drum, plin de bucurie” (Faptele Apostolilor 8,39). Acest bărbat, ministrul de finanțe al păgânei împărătese Candace, știa ce comori pământești există – căci el era șef peste toată averea împărătesei sale. Pe lângă aceasta, el însuși era un bărbat bogat, distins, dispunea de care, cai și servitori și putea să întreprindă călătorii lungi în țări îndepărtate. Dar ceea ce n-au putut să-i dea strălucirea, onoarea și bogăția, aceea a găsit acum la Isus, Fiul lui Dumnezeu, adevărata comoară, fericirea indestructibilă a vieții. Atunci inima sa a strigat de bucurie și el și-a văzut de drum fără grije, în pacea lui Dumnezeu. Acum știa că harul lui Dumnezeu îl va purta pentru totdeauna. Doar devenise prin credința în sângele Fiului lui Dumnezeu, curs pentru păcatele sale, *un copil iubit și binecuvântat al Dumnezeului veșnic*.

Nimeni nu va căuta zadarnic această comoară; pentru a găsi această bogăție nu este nevoie să se înființeze nici o societate pe acțiuni și nici măcar să se cheltuiască zadarnic atâția bani și trudă. Ascultă ce lasă Dumnezeu să ți se spună despre bogăția îndurării Sale mântuitoare: „*Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos; prin har sunteți mântuiți!*” (Efeseni 2,4-5.)

„Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8,9).

„*N-am bani, dar am credință!* Și sunt bucuros; această dificultate este un semn că Dumnezeu ne va ajuta din nou. El mi-a dat mereu, încă din copilărie, câte o pereche de pantofi dacă cei vechi erau rupți.” Bărbatul care a putut să scrie aceasta în ziua necazului, a putut să dăruiască multor orfani: pantofi, haine, pâine, paturi, educație și învățătură, cu toate că el personal nu posedea nici un pfenig de avere și nu s-a rugat de nici un om pentru bani. Era *August Hermann Francke*, născut în 22 martie 1663, în Lübeck. Biografia sa este pentru toate clasele sociale, pentru tineri și bătrâni, o dovadă convingătoare despre faptul că credința înseamnă mai mult decât banii.

Francke a fost profesor la universitatea din Halle an der Saale și în același timp predicator în suburbia Glaucha. Neștiința, sălbăticia, nevoia și sărăcia comunității sale i-au impresionat inima, în mod deosebit în privința tineretului. Încercându-se în atotputernicia ajutorului lui Dumnezeu, el a început cu o școală pentru săraci, care s-a transformat curând într-un orfelinat. Douăzeci de ani mai târziu, minunata operă a credinței stătea în fața ochilor lumii: un mic oraș de orfelinate și școli. Acolo nu numai că erau educați 134 de orfani de către 15 supraveghetori, ci în afară de aceasta li se predau lecții permanente la mult peste 2000 de copii și de tineri, de către 175 de învățători, în cea mai mare parte fără bani; în afară de aceasta, acolo au fost hrăniți gratuit zilnic 200 de copii săraci și 225 de studenți săraci.

Firește că aceste așezăminte cereau sacrificii extraordinare pentru întreținere; acolo a ajutat Dumnezeu adesea într-un mod uimitor când nevoia era cea mai mare. Uneori venea un mesager cu bani, și anume, cu suma necesară, când Francke se ridica de pe genunchi.

Când s-a construit prima casă, un muncitor a găsit în molozul șantierului o monedă pe care i-a înmănat-o lui Francke; această monedă purta în limba latină inscripția: „DOMNUL, Îndurătorul, să încununeze clădirea cu cununa Sa!” Dumnezeu a împlinit această profecie. Francke însuși spune: „Săptămână de săptămână, lună de lună Domnul mi-a dat fărâmișat ceea ce era necesar, așa cum li se fărâmițează pâinea puilor mici de găină.”

Astăzi, așezămintele lui Francke formează o stradă lungă. Acolo se înșiră una lângă alta numeroasele școli și instituții superioare de învățământ, în plus, școala biblică și cea misionară, biblioteca, tipografia, farmacia, locuința învățătorilor, spitalul și acaretul. Pe frontonul clădirii principale, terminat în anul 1701, stă, între doi vulturi planând spre soare,

inscripția: „Cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii” (Isaia 40,31). În 8 iunie 1727, August Hermann Francke a plecat acasă în pace.

Acest bărbat cu multă putere de voință, activ, care pune peste tot mâna și intervenea energic, a fost un om al rugăciunii. În fiecare dimineață se scula la ora patru; primele două ore le petrecea în rugăciune și în citirea Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel a fost el un pom sădit lângă niște pâraie de apă, care își dă rodul la timpul său și tot ce face, reușește.

August Hermann Francke a fost *un om al credinței*. El a răspuns în mod practic la întrebarea: dacă banii sau credința înseamnă mai mult; căci încă și astăzi sunt hrăniți, formați, educați și învățați sub acoperișurile instituțiilor sale mii de tineri germani. Râul acestor binecuvântări curge deja timp de 200 de ani. Într-adevăr, o asemenea viață este suficientă pentru a înfrânge marea minciună a lui satan, că bogăția aduce fericirea. – Nu, fericirea se găsește numai în Isus!

VII. Minciuna despre plăcerile lumești și despre voluptate Înșelat prin plăcere

*„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit
și că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept. A luat deci din rodul lui
și a mâncat; a dat și soțului ei, care era lângă ea, și a mâncat și el.”*

(Geneza 3.6)

Strofele următoare le-a scris pe hârtie cu mâna tremurândă un deținut din Bremen, pe patul de moarte, bolnav de tuberculoză, muribund:¹⁴

Pe părinții mei pe jar a-i pune,
Părea a fi plăcerea mea,
Făceam orice deșertăciune,
Nechibzuința soare-mi era.
Mâhnirea, jalea lor, durerea,
N-au reușit să-mi ia plăcerea.

Mă adânceam tare-n rușine,
Pas cu pas m-am tot scufundat.
Doar dragostea mă putea ține;
Pe tata-n mormânt l-am băgat.
Mi-a amuțit râsu-n mâhnire
Și m-am trezit! – Dar ce trezire!

Scumpa mamă-mi văzu mâhnirea;
N-avea nici un resentiment.
Îmi dorea la ea revenirea,
Să mă-ndrume-n comportament.
Dar nu m-am întors din falsă pudoare,
N-am vrut, din mândrie amăgitoare.

Uitat-am, tot din nepăsare,
Cât o durea purtarea-mi rea,
Că ea mă iubea cu ardoare.
Dar ce-mi păsa de mama mea? -

¹⁴ Din „Bremer Courier”.

Am fost mai rău decât în alte zile,
Am decăzut! - Dar ce rost au plângerile!?

M-am căit de viața trăită,
Văd altfel azi purtarea mea.
Mi-e fericirea risipită.
Dar oare mama mea mă mai dorea?
Sănătatea și totul se pierduse;
Mă mai iubea mama care mă născuse?

Pe mama mea s-o rog am cutezat:
Iartă-l, mamă, pe fiul tău pierdut!
Încearcă blând să uiți ce s-a-ntâmplat;
Mă căiesc. Plata-i disprețului obținut.
Smerit îmi voi purta ocara toată;
Mă iartă! Mă poți refuza? O, iartă!

Ceas de ceas așteptam cu teamă
Răspuns de la cea care m-a iubit. -
Aduceți-mi vești de la mamă,
Că-și iartă fiul pocăit. -
Venit-am prea târziu, mama-n mormânt zace.
Ea are, - dar eu încă lupt pentru pace.

Poate că ultimul rând ar fi sunat mai corect așa: „Și eu? Cine-i dă pace sărmanului de mine?” La această întrebare s-ar putea răspunde doar așa: Numai Isus îți poate da pace. Acest deținut muribund a fost un negustor tânăr, provenind dintr-o familie distinsă; prin relație desfrântă ajunsese pe panta înclinată și a devenit infractor. În închisoare, prin viața dezământată a ajuns tuberculos. Mama sa l-a iubit, l-a sfătuit, l-a implorat zadarnic să se întoarcă; el n-a avut îndurare pentru lacrimile mamei sale. El nu s-a întors la inima tatălui său pământesc și – cum se pare – la fel de puțin la inima Tatălui ceresc, care aștepta întoarcerea sa acasă. Când mama și tata au coborât de timpuriu în mormânt, când ușa casei părintești s-a închis, când averea sa a fost risipită, sănătatea ruinată, atunci n-a putut să recâștige cu lacrimile și tânguiriile sale nimic din fericirea distrusă a vieții sale.

Stăpânul lumii, cel care i-a înșelat odinioară pe Eva și pe Adam așa de îngrozitor, încât au pierdut Paradisul pentru a savura plăcerea de o clipă a fructului interzis – el înșeală și astăzi mii de oameni, în parte cu lucruri de nimic, trecătoare, în parte cu lucruri murdare și josnice.

Un american a primit odată o bancnotă pe care erau scrise cu cerneală roșie următoarele rânduri, care vorbesc mai mult decât tomuri întregi despre fericirea vieții pierdută, călcată în picioare: „Soția, copiii și mai bine de 200 000 de franci, totul este pierdut! Eu singur sunt vinovat! Mi-am băut toată fericirea. La 21 de ani posedam o avere mare; acum încă n-am 55 de ani. Am omorât-o pe soția mea devotată; ea a murit de inima rea. Mi-am omorât copiii prin nechibzuință. Când va fi folosită această bancnotă, nu voi mai putea să-mi procur hrană; voi muri ca un cerșetor beat. Sunt ultimii mei bani; aceste rânduri conțin povestea vieții mele. Dacă această bancnotă va fi să ajungă în mâinile unui bețiv, atunci fie ca ruina vieții mele să-i slujească drept avertizare!”

Toate aceste strigăte de durere după fericirea pământească de neadus înapoi, pierdută și călcată în picioare, sunt numai imagini despre durerea eternă care va fi plânsă acolo unde păcătoșii au devenit văzători, ca să recunoască dragostea lui Dumnezeu care a vrut să-i salveze și să-i ierte.

Un vagabond a venit cerșind în casa unui creștin credincios și în discuție a spus următoarele:

„Pe vremuri am apucat zile mai bune și n-aș fi crezut niciodată că mă voi scufunda așa de adânc. Părinții mei au fost înstăriți și au întrebuințat totul pentru mine ca să-mi pregătească o viață fără griji. Potrivit dorinței tatălui meu trebuia să devin meșter dulgher. Prin urmare, am și fost la școala de construcții și meserii din H. și după câțiva ani mi-am luat în mod strălucit examenul de maistru. Drept capital de investiții am primit de la părinții mei 30 000 de mărci. Dar în afară de aceasta, tatăl meu voia să mă sprijine cu creditul său. Datorită renumelui bun al părinților mei primeam comandă peste comandă. Totul mergea excelent. În plus s-a făcut că m-am căsătorit cu o fiică de fabricant bogat, astfel încât averea mea încă a mai crescut. Ni s-au născut doi copii drăgălași. Ce-mi mai lipsea? Aveam totul: un cămin fericit, onoare, prestigiu, avere, sănătate. Dar omul nu-și dă niciodată seama de fericirea sa. Am devenit semeț și am început să beau și să joc. Atunci am mers repede în jos. În loc să duc acasă o viață fericită de familie, n-am mai ieșit din birt. De lucrările atribuite mie nu mă mai interesam. Înșelat la joc, după câțiva ani averea mea s-a dus, chiar toată. Soția mea s-a mutat cu copiii din nou în casa ei părintească, dar a murit puțin după aceea de mahnire. Viața ei a fost frântă. Tatăl meu a mai încercat o dată să mă readucă la o viață ordonată. El a plecat cu mine în America. Dar după plecare sa acasă m-am întors și eu și am devenit ce sunt astăzi – un vagabond. Deja de mulți ani umblu ca vagabond încolo și-ncoace, îi blestem pe cei bogați, îi blestem pe toți oamenii, mă blestem pe mine însumi. Dragă domnule! În fața dumneavoastră stă un om îngrozitor. Dacă ați ști tot ce am făcut! Nu m-am dat înapoi de la nici o infracțiune. În seara trecută am vrut să umplu măsura păcatelor mele. Dezgustat de viața mea, chinuit de conștiința rea, mi-am propus să-mi cumpăr o sfoară și să mă spânzur. Pentru acesta aveam nevoie de un pfenig. Pe stradă m-am oprit și m-am întrebat în care casă să merg și să cerșesc banii pentru funie. Am simțit că trebuie să merg în aceasta. Cu vorbele: „Aceasta este ultima casă”, am pășit peste pragul dumneavoastră. Ce minunat! Dumnezeu m-a condus la dumneavoastră. Prin discuția dumneavoastră am ajuns ieri la cunoștința lui Dumnezeu și a mea. Acum știu că există un Dumnezeu; acum știu și că acest Dumnezeu îmi cunoaște viața și chiar și gândurile și că în ciuda stării mele îngrozitoare tot nu vrea să ajung la pierzare.”

Această conversație a fost pentru bărbatul împovărat de vină, cu fericirea distrusă a vieții, calea spre pace; discuția s-a terminat cu aceea, că vagabondul a exclamat sughițând tare de plâns: „O, ce Isus ești Tu totuși! Inima mea este fericită că L-a găsit pe Isus!” Acum se spune și despre această viață: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,20-21).

Că trăim într-o lume a minciunii și a înșelăciunii, aceasta o știu mulți oameni; dar o știu numai în teorie; în realitate o uită și iau aparența înșelătoare care îi înconjoară din toate părțile, drept adevăr. Consecința este, firește, o mare de dezamăgire, ba chiar întreaga viață a copiilor lumii, înșelați, cărora dumnezeul veacului acestuia le-a orbit ochii prin lucrurile trecătoare, prin pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții (1 Ioan 2,16), se sfârșește cu această dezamăgire îngrozitoare, că vor deschide ochii în veșnicie ca niște pierduși, înșelați. Marele mincinos și înșelător și trișor, satan, le-a acoperit Evanghelia harului mântuitor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei.

O doamnă tânără, amabilă, care se simțea de multe ori suferindă, se întâlnea cu creștini adevărați, cu copiii ai lui Dumnezeu, care radiau de fericire. Ea spunea: „Sunt măritată abia de câteva săptămâni, viața mea este plină cu lucruri interesante, cu baluri, sindrofii, concerte și așa mai departe, și cu toate acestea sunt nefericită.” Această doamnă exprima o taină simțită profund a sufletului ei. Cine ar fi crezut: proaspăt căsătorită, bogată, în savurarea tuturor distracțiilor - și pe lângă aceasta: *nefericită*. Ea a auzit atunci o mărturie limpede a credinței; ea a auzit: „Noi suntem fericiți și aceasta este taina fericirii: noi Îl cunoaștem pe Isus și avem

pace cu Dumnezeu prin credința în El. El ne dă ceea ce lumea nu v-a dat niciodată și nu poate da niciodată, căci sfârșitul întregii plăceri a lumii este suferința veșnică.” Atunci, această doamnă tânără a mărturisit: „Nimeni n-a vorbit niciodată cu mine așa. Aș vrea să-L am pe Hristos al dumneavoastră, *dar iubesc lumea și cu toate că sunt de atâtea ori nefericită, nu pot totuși să renunț la ea.*” A fost avertizată, i s-a spus deslușit că sfârșitul celor care-L resping pe Hristos este pierzarea în iad. Pe lângă aceasta, ea știa că suferința ei trupească avea un caracter serios. Și totuși, totul a fost zadarnic. Ea a fost și a rămas înșelată și legată prin pofta lucrurilor pământești. Puțin timp după aceea i s-a apropiat moartea. I se arătase ușa spre mântuirea veșnică și spre pace. Isus spune: „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10,9). Ușa a fost larg deschisă, dar ea n-a pășit prin ea, pentru că s-a lăsat înșelată de plăcerea trecătoare.

Ce a făcut satan odinioară în Paradis, că le-a arătat oamenilor fructul ademenitor al păcatului în iluminarea sa înșelătoare, aceasta face în continuare. El zugrăvește în cele mai ademenitoare culori și imagini în fața fanteziei omului, pofta pentru fructul oprit. „Fă aceasta – este minunat! Aceasta este desfătare! Aceasta satisface! Aceasta te duce la ceva!” Astfel îl ademenește satan pe hoț, pe escroc, pe desfrânat, pe adulter, pe ucigaș.

Dacă vreun bețiv, când s-a îmbătat pentru prima oară, ar fi văzut imaginea pieirii sale, realitatea sfârșitului său mizerabil și toată nenorocirea pe care o va pricinui – nu s-ar fi atins niciodată de vreo picătură de alcool. Dar toate acestea i-au fost acoperite – glumele, râsul în cârciumă, batjocura asupra celor care nu beau cu ei, totul a contribuit – *până când a fost un prizonier al păcatului*, care a fost târât la pierzare. A fost aceasta întâmplare? Nu, a fost planul marelui înșelător, care l-a ademenit pe omul nebun să amuțească glasul conștiinței și să-I întoarcă spatele lui Dumnezeu.

Iată un exemplu din viață:

Odată, o femeie tânără, care de dragul unui ademenitor se afla într-o cerere de divorț față de soțul ei, stătea în fața unui ucenic al lui Isus. Ea a recunoscut nemascat, că-și călcase jurământul de credință față de soțul ei sincer, cu concepții nobile, care nu-i făcuse niciodată vreun rău. Ea înțelegea, de asemenea, cum drumul ei păcătos îi va duce viața la pierzare; cu toate acestea, voia să se căsătorească cu ademenitorul. La întrebarea: „Credeti că bărbatul care v-a ademenit la adulter vă va fi credincios?” ea a spus: „Nu, n-o va face!” Cu toate acestea, ea a rămas pe drumul și la decizia ei, cu toate că harul lui Dumnezeu o chemase limpede în acele zile să se întoarcă cu pocăință la Domnul, și deși era convinsă că bărbatul înșelat de ea o va ierta și o va reprimi. Cât de limpede vedem aici puterea înfășurătoare cu care satan, ademenitorul, îl seduce pe omul înșelat, ca să-l lege în lanțurile nefericirii.

Nu trebuie să mergem departe ca să-i găsim pe înșelații poftei carnale, bărbați și femei. Dar pentru că ei toți trec sub tăcere și acoperă nefericirea inimii lor și ruina fericirii vieții lor, de aceea mulți dintre cei care încă n-au făcut ultimul pas în păcat, nu observă cât de îngrozitoare este prăpastia pe marginea căreia umblă. Ce-i drept, uneori oamenii zăresc în culorile stridente ale unui scandal public, stricăciunea care pândește în spatele poftei ademenitoare – dar apoi oamenii se ocupă cu împrejurările exterioare, în loc să se ocupe cu cauza propriu-zisă, cu înșelăciunea poftei păcatului. Ce lucruri zguduitoare am văzut: o femeie l-a pus pe amantul ei să-l omoare pe propriul soț, iar ucigașul s-a sinucis în închisoare. Sau: un prieten a ademenit-o pe soția prietenului său. Cel înșelat l-a provocat la duel pe ademenitor și a fost chiar el împușcat. Lumea tratează un asemenea eveniment ca pe „un caz interesant” – dar despre ce este vorba? Despre înșelăciunea poftei păcatului. Dacă cei implicați ar fi văzut dinainte sfârșitul, n-ar fi mers pe calea aceasta – dar acesta le-a fost ascuns. Toți acei bolnavi la minte, care au fost aduși în casa de nebuni, îngropați de vii ca urmare a bolii venerice, ei au stat cândva toți în fața acelei porți pe care satan scie: Spre plăcere! Dar Dumnezeu a scris pe ea: Spre vină și blestem! – Toate acele sute de mii de femei nefericite, care slujesc păcatului cu trupul și cu viața, a căror cale merge așa de repede în jos, au fost cândva biruite de înșelăciunea ademenitoare a poftei. - Dacă ne gândim la acei băieți

palizi, cu ochii adânciți și privirile obosite, prizonierii viciului păcatelor tainice ale tinereții, dintre care așa de mulți devin moșnegi tineri – ce înșelăciune a poftei! Citește scrisoarea unui sclav al senzualității, care urmează:

„N-a durat mult și iar am avut o cădere. Acum au început remușcările și lupta sufletească. Dar păcatul a devenit tot mai tare, iar acum sunt legat cu lanțuri tari de nerupt. Până acum, această luptă a durat doi ani. Acum m-am resemnat cu soarta mea. Vă puteți imagina cum am decăzut! Oboseală, durere de cap, ochi sticloși, sleit și șubrezit – acum nu mai am chef să trăiesc. Încă nu am 20 de ani, dar tinerețea mea, da, viața mea s-au dus. Acum nu mai am nimic altceva de făcut, decât să cumpăr un revolver și să-mi trag un glonț în cap. Cu toate că trebuie să scriu aceasta plângând, este totuși adevărat. Numai un lucru știu precis, că pentru mine există un judecător a cărui ardoare mă va mistui. Această certitudine încă mă reține mereu de la sinucidere. Mântuitorul m-a căutat întotdeauna iubitor, dar am fost încăpățânat și îndărătnic. Avertizați-i pe tovarășii mei de acest păcat ascuns, îngrozitor, din care nu mai există așa de ușor scăpare. Mie pur și simplu așa mi s-a întâmplat, dar blestemată să fie ziua în care am fost ademenit la acest păcat! Am scris plângând această scrisoare, dar viața mea s-a dus.”

Dacă intrăm în ospicii sau în închisori sau dacă mergem în beciurile infractorilor – îl întâlnim peste tot pe omul înșelat de păcat. Această realitate este cunoscută în totalitatea ei, dar două lucruri rămân ascunse de ochii oamenilor, și totuși ar trebui să le spunem limpede tuturor oamenilor: 1. Satan vrea să te aducă în nenorocire cu un plan premeditat, pe o cale oarecare, prin înșelăciunea păcatului. 2. Tu nici nu bănuiești cât de groaznică este această distrugere pe care ți-a pregătit-o satan, dacă te lași înșelat de el.

(Urmează încheierea)

Nr. 16 Credincios în lucrurile mici

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari.”
(Luca 16,10)

Isus a spus: Credincioși să fie-n cele mici ucenicii Mei!
Și eu mă includ plin de bucurie-n cercul sfânt cu ei.
Doamne, eu Te rog smerit, fă-n cele mici credincios să fiu,
Ca în cele mai mici spre slava, cinstea Ta să mă știu.

M. v. L.

17. Priviri aruncate în viața spirituală a subofițerilor și a soldaților noștri credincioși

III

În zilele Cincizecimii din anul acesta, ca și în anul precedent, au fost invitați la R. în număr mai mare: subofițeri, soldați și marinari. Zilele începeau cu micul dejun comun, apoi urma închinarea de dimineață. Înainte de prânz, între 10-12, era studiul biblic comun (Daniel 1-6), apoi urma prânzul și un timp de odihnă. La ora patru după-amiază mergeau afară, în aer liber. Acolo se așezau într-un loc frumos, ca să facă schimb de mărturii trăite ale harului Domnului, la care s-a făcut mereu legătura cu Cuvântul lui Dumnezeu. La ora șapte se întorceau acasă pentru cină și pe la ora opt avea loc într-un cerc mai mare închinarea de seară. Cântările de laudă și de mulțumire ale atâtor glasuri de bărbați în forța tinereții erau deosebit de frumoase. Stăteau împreună 40 de participanți. Duhul lui Dumnezeu și duhul rugăciunii

erau puternic în mijlocul nostru. Printre mijlocirile credinței se înălțau la tronul harului rugăciuni fierbinți pentru: împăratul, patria, armata și poporul nostru. Șase frați, care încă nu reușiseră să ajungă complet la pace sau care aveau în rest ceva de reglementat, au ajuns la bucuria deplină și au mărturisit aceasta cu laudă și slavă în ultima zi. La dezbateri au luat parte mulți. La studiul unui capitol, după ce acesta a fost citit cu glas tare, s-a emis invitația ca fiecare să spună acel verset din capitol care conține pentru el ceva deosebit și să împărtășească gândurile de care avea cunoștință. Aici timpul a fost prea scurt pentru a auzi toate: mărturiile, îndemnurile, învățăturile, încurajările serioase, care au ieșit la iveală din acest cerc mare. Asemănător a fost și când s-a vorbit despre ascultarea rugăciunilor sau când unii și-au relatat convertirea sau ceea ce se petrecuse în viața acestora. Viața divină care s-a revelat în acest cerc de copii fericiți ai lui Dumnezeu a purtat semnele caracteristice ale sănătății și ale proștețimii. Nu s-a auzit nici măcar o singură exprimare sau întrebare care să fi conținut vreo îndoială privind autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. În schimb, multă laudă și mulțumire pentru minunile trăite ale harului.

Cităm aici două dintre multele mărturii de binecuvântare palpabilă și experiențe plăcute. Una se referă la un subofițer tânăr care, din cauza mărturisirii sale sincere, a îndurat deja multă lipsă de amabilitate din partea plutonierului său. Într-o zi a fost chemat pe neașteptate la căpitanul său. Aproape că se aștepta că acum i se va cere capitularea. Când a stat în fața șefului său de companie, acesta i-a comunicat că are o încredere absolută în el datorită seriozității sale desăvârșite și că de aceea, în ciuda tinereții sale, a hotărât să-l facă plutonier. Tânărul subofițer a devenit, așadar, plutonier puțin după aceea și mai este și astăzi.

Celălalt caz se referă la mecanicul-șef, subofițer de marină a unui torpilor. Acesta a fost detașat pe un alt torpilor. Mai târziu au venit la el oamenii de pe torpilorul său de mai înainte și s-au plâns: „Trebuie să vii din nou la noi, căci de când ai plecat tu cu rugăciunile tale de la noi, totul merge rău pe navă.” Apoi, când în aceeași vreme un torpilor al semi-flotilei a fost grav accidentat, între marinari se spunea: „La torpilorul X. nu se poate întâmpla așa ceva; acolo e D. cu Biblia lui!”

Toată retrospectiva asupra acelor zile este o puternică întărire pentru speranța că în ciuda tuturor puterilor întunericului și în ciuda întregului păcat revărsat în poporul nostru, Evanghelia totuși se va dovedi în patria noastră ca o putere de binecuvântare și de biruință, încât lumea trebuie să primească o mărturie puternică, limpede, convingătoare despre Isus și despre harul mântuitor. Ce frumos este că frații din marină au exprimat convingerea că cu greu va mai merge pe mare o corabie germană de război, pe care să nu slujească cel puțin unul sau câțiva martori și mărturisitori ai lui Isus.

Vor urma acum din nou câteva scrisori, respectiv fragmente de scrisori de la soldați credincioși, care provin din perioada 1905-1914.

1.

De când v-am scris ultima scrisoare, a intervenit o mare schimbare în relațiile mele exterioare. Muschetarul disprețuit de toți a devenit primul caporal al companiei. Mulți care m-au ironizat anul trecut, îmi sunt anul acesta direct subordonați și trebuie să se supună dorinței mele. Aici pot, de-a dreptul potrivit indicației Domnului, să binecuvântez unde am fost înjurat. Chiar dacă în privința aceasta sunt foarte recunoscător, ceva încă îmi mai lipsește: confirmarea Stăpânului meu, confirmarea în afară.

Mă veți înțelege când spun că-mi lipsește ceva pentru fericirea desăvârșită. De un an și jumătate stau acum în armată, între sute de oameni tineri, ca aparținând Domnului. Cât am planificat sau am visat despre așa de multe suflete pe care le voi conduce la Mântuitorul! Deja de multe ori a părut că un suflet va răzbate de tot. Spun că așa părea. Lumea, păcatul, batjocura au fost aparent mai puternice decât harul. Am plâns când am văzut că lumea i-a luat din nou totul unui prieten trezit, când câte unuia i-a fost retrasă puterea de a răzbi. Pentru

mine au existat ceasuri în vremea aceasta, când am spus: Nu mai vreau, pentru că nu văd nici un succes, nici unul!

De aceea mi-e rușine. Dar este greu și când văd cu ochii deschiși o lume tânără mergând la pierzare. Și mai dureros este când văd cum câte unul care aleargă bine, devine obosit de luptă. Puteți să înțelegeți că uneori mi-a scăzut curajul, că am devenit trist în ciuda tuturor mângâierilor Mântuitorului meu.

Aici s-a făcut mult pentru a-i aduce pe soldați aproape de Isus. În fiecare duminică am fost împreună la ora de tineret. Uneori a fost evanghelizare. În câte o seară au fost aproximativ 30-40 de soldați în sala în care încap 70 de persoane. Cu siguranță că unii au fost impresionați și apucați de Cuvânt. Adevărul n-a răzbit la nici unul, în măsura în care pot oamenii să-și dea seama. Dar Dumnezeu, singurul care vede inima și cercetează rărunchii, va da seceriș la timpul Său. Acesta este lucrul de care încă m-am îmbărbătat mereu. El îi va așeza pe alții în această muncă și ei vor secera, vor secera fără încetare. Pentru câte unul, care a auzit ca soldat vestea despre cruce, va bate ceasul în care va exclama împreună cu Toma necredinciosul: „Domnul meu și Dumnezeu meu!”

2.

Tsingtau, 1912,

... nu pot să-mi explic așa de bine ce fel de bucurie și pace locuiesc acum în inima mea. Seara târziu, dimineața devreme, prima mea treabă este să citesc din Testamentul de buzunar; când termin de citit, atunci mă simt totuși așa de bine și de vesel, încât aș vrea să chiui de atâta bucurie. Pot să vă comunic deplin conștient că acum locuiesc numai pacea și bucuria în inima mea și că am găsit ceea ce trebuia să găsesc. Mi-aș da bucuros averea, ba chiar propria viață pentru ceea ce mi se cere.

3.

În cele șase luni de când sunt soldat, Mântuitorul mi-a devenit și mai drag. Am aflat că crucea de la Golgota oferă protecție față de toate ispitele pentru păcat. Mă credeți că păcatul nu este nicăieri așa de puternic, așa de sistematic dezvoltat ca în armată? Aici, unde floarea poporului este adunată la un loc, cel rău are o treabă ușoară. Poți să plângi când vezi cu ochii deschiși stricăciunea la care se duce poporul nostru, în care trebuie să se scufunde, dacă nu va fi ajutat. – Inima mea este plină de recunoștință că Domnul m-a iubit și m-a scos din păcat încă înainte de perioada mea de armată. Dacă aș putea să-i avertizez pe oameni! Chiar dacă aceasta ar aduce batjocură! Domnul va face ca sămânța să încolțească. Aceasta este credința mea. Într-adevăr, o moștenire plăcută mi-a căzut la sorți! În ciuda necunoașterii, a greutăților, a ocării, le sufăr cu plăcere, căci sunt un copil de Împărat. Suferințele din timpul de acum chiar nu sunt vrednice de slava eternă, iar făgăduința moștenirii veșnice dă putere pentru biruință. Rugămintea mea este ca Domnul să mă facă mai priceput pentru slujba Sa, ca să fiu o lumină bună.

4.

(De la un ostaș cu termen redus)

... Pot să vă răspund la întrebarea pusă cu un „Da” bucuros. L-am cunoscut pe Domnul Isus ca Mântuitor și Salvator personal. Sunt fericit în siguranța iertării păcatelor mele. Numai Lui, Mântuitorului credincios, fie mulțumirea pentru acest har mare de care am avut parte deja de timpuriu! Harul Domnului mi-a dăruit părinți credincioși, care m-au îndrumat deja de timpuriu la Mântuitorul necesar pentru sufletul nemuritor. – Mântuitorul meu m-a călăuzit până acum minunat în armată și m-a păzit de multe; dar cu toate acestea, probabil pot să vă adresez și dumneavoastră rugămintea, să mă sprijiniți în rugăciunea mea zilnică pentru păzirea de multele ispite care, ca soldat, se apropie într-o măsură intensificată de câte unul.

5.

Windhuk, 1908,

Scumpa dumneavoastră scrisoare am primit-o în Keetmashoop și acum câteva zile am primit și minunata Biblie mică și tractatele. Vă mulțumesc din străfundul inimii pentru toate cuvintele cerești. Pentru Biblia mică m-am bucurat în mod deosebit; acum pot să deschid și să citesc întotdeauna, chiar dacă se indică citate biblice din Vechiul Testament.

Din nefericire, în ultima vreme a trebuit să umblu destul de mult din loc în loc, așa încât n-am putut să lucrez mereu pentru Domnul nostru Isus, cum aș fi vrut foarte mult.

De fapt, m-am înscris la trupele de poliție. La 1 decembrie am fost chemat la Kub, la depozitul poliției și acolo ajung în birou. Acum sunt pentru câteva săptămâni la Windhuk pentru instruire în afacerea cu bani, deoarece trebuie să preiau casa depozitului poliției din Kub. În octombrie și în decembrie am primit distincția militară clasa a II-a și medalia de argint „Friedrich-August”. Este aproape surprinzător cum de la convertirea mea sunt favorizat de fericire în circumstanțele externe! Tot ce încep acum, îmi reușește, totul merge după dorința mea. Că toate acestea nu sunt o întâmplare, ci că sunt binecuvântarea vizibilă a lui Dumnezeu, aceasta îmi este absolut limpede. Regret numai că iau prea puțin în seamă această dragoste palpabilă a Domnului și bunătatea Sa, și în loc să-L laud și să-I mulțumesc neîncetat, încă Îl mai întristez adesea prin greșelile mele. Dar Îl rog pe Domnul să mă sfințească și să mă curețe mai mult, ca să-i pot sluji tot mai smerit, mai plăcut și mai devotat. Da, tocmai această muncă pentru Domnul îmi face cea mai mare bucurie. Am scris despre convertirea mea unui frate, unei surori și unei nepoate și cred sigur că Domnul îi va întoarce la El și cu ajutorul lor voi conduce apoi la Domnul și alte rude. Dintre camarazi încă n-am putut, din nefericire, să aduc nici unul să-L urmeze pe Domnul, pentru că sunt mereu mult plecat.

Acum Îl rog pe Domnul să mă conducă la frați cu aceleași concepții, ca să putem să ne rugăm împreună și să facem studii asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Cred aproape că aceasta nu este posibil aici, în Africa, și m-am gândit deja dacă, de fapt, este drept să rămân în Africa.

Acum câteva zile l-am întâlnit pe prietenul meu, sergentul sanitar, G. K. În februarie 1905 am părăsit amândoi patria, împreună, cu un transport, și la același corp de trupe; până în octombrie 1905 am împărțit bucuria și suferința, iar apoi am fost despărțiți unul de altul ca urmare a desființării diferitelor corpuri de trupe. – Când ne-am revăzut acum, după o despărțire de doi ani și jumătate, se înțelege că bucuria a fost extrem de mare; dar ne-a bucurat mai mult când după revederea noastră am descoperit curând, că nu mai eram copii ai lumii, ci în timpul despărțirii noastre deveniserăm amândoi copii ai lui Dumnezeu, convertiți. Chiar dacă trebuie să ne despărțim în curând din nou, putem totuși să avem legătură epistolară unul cu celălalt. În Kub, unde sunt acum 30 până la 40 de sergenți de poliție, voi putea să folosesc tractatele.

6.

Referitor la întrebarea dumneavoastră, cum stau față de Isus, Mântuitorul păcătoșilor, pot să răspund cu toată încrederea că El a devenit și Mântuitorul meu. Îi mulțumesc pentru aceasta. Rugăciunea mea zilnică este ca încă să devin, tot mai mult și mai mult proprietatea Sa și să rămân în părtășia Sa. Perioada de armată este un timp greu pentru un creștin, dar Domnul ajută și aici.

7.

Îmi place, chiar dacă nu ne cunoaștem, să pot răspunde cu un „Da” la întrebările dumneavoastră. Pot să fac aceasta cu siguranța bucuroasă, chiar dacă una mă face de rușine. Și trebuie mereu să-i mărturisesc aceasta Mântuitorului și Răscumpărătorului meu, că sunt al Său; dar Domnul m-a primit cu brațele deschise și m-a spălat cu sângele Său scump. El îmi dă și putere să-L urmez; El mă reține și de la multe păcate. Îi mulțumesc zilnic pentru harul Său. Prin harul Său voi vedea și eu cândva slava.

8.

La întrebarea: cum stau față de Isus, pot să spun prin harul Domnului, că El este și Mântuitorul meu. – Dar este mai ușor acasă, printre copiii lui Dumnezeu, să-L mărturisim pe Mântuitorul nostru, decât aici în armată. ... Aici ai nevoie de putere și de har deosebit ca să stai tare și să-ți încingi coapsele. – Dar Domnul dă iar și iar putere. Aceasta pot s-o experimentez zilnic. Dacă-L rugăm, El este pregătit să ajute cu plăcere. – Dar știu, de asemenea, că în spatele nostru stau mulți frați și multe surori; aceasta îmi dă mereu bucurie să mă opun la tot ce se apropie de mine. Diavolul își face lucrarea în mod public; aceasta putem s-o vedem aici în mod deosebit. Păcate rele, la care altfel nu ne gândim, se fac aici deschis. Fie ca Domnul să lase ca toți frații credincioși să aibă parte de putere și de har în mod deosebit, ca ei să renunțe la tot ce se apropie de ei și să devină îndrumători spre Isus pentru mulți care încă merg pe calea cea largă. – Trebuie să mă acuz întotdeauna că n-am fost loial.

9.

Deoarece sunt deja de mai mult timp în posesia scrisorii dumneavoastră și chiar am primit regulat scrierile dumneavoastră, vreau să vă răspund totuși odată. – La întrebarea dumneavoastră pot să răspund cu bucurie și plin de siguranță, după cum urmează: Și eu sunt o oiță scump răscumpărată a iubitului meu Mântuitor, care mă conduce și mă călăuzește, căruia l-am încredințat viața mea și aici, la marină. Știu că Isus mă va sprijini și în perioada serviciului meu. – În urmarea Domnului putem să vedem cum ascultă El stăruința copiilor Săi și că drumurile pe care îl duce el pe copilul Său sunt numai căi de har și de dragoste. – Dacă trebuie vreodată să port batjocură și ironie și dacă mă simt de multe ori așa singur de tot, atunci Mântuitorul meu devine pentru mine deosebit de mare și se observă cum se adevărește cuvântul Său: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”.

Nr. 18 Putere și călăuzire¹⁵

După ce Dumnezeu i-a scos pe copiii lui Israel din Egipt și i-a adus prin pustie până la granițele țării Canaan, El le-a făgăduit țara „de la pustie și Liban până la fluviul cel mare, fluviul Eufrat, toată țara hetitilor, și până la Marea cea Mare, spre apusul soarelui ” (Iosua 1,4) și le-a cerut să-și însușească toată această țară.

Granițele țării – pustia, Libanul, Eufratul și Marea Mediterană – au fost stabilite exact de către DOMNUL. Ce se găsea în interiorul acestora, le aparținea; totuși, posesia reală era legată de o condiție: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi l-am dat, cum am spus lui Moise” (Iosua 1,3). Deci, ei trebuiau să se ducă la posesiunile lor, să biruiască cu ajutorul puterii lui Dumnezeu toate piedicile care le ies în cale și se puteau considera proprietari numai în măsura în care și-au pus piciorul în țară. Înainte de aceasta nu vor poseda în realitate nici un loc. Așa s-a și întâmplat într-adevăr. Niciodată n-au preluat posesia întregii țări făgăduite; probabil că o vor face abia în împărăția de o mie de ani.

Acum știm că „toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră” (Romani 15,4) și că toate „aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10,11.) Vremea în care trăim este, de fapt, sfârșitul veacurilor, pentru că toate privințele în care Dumnezeu a venit la om ca să-l pună la încercare (fără Lege și sub Lege), s-au terminat și au

---

¹⁵ Copie din revista lunară „Botschafter des Heils in Christo”, Editor R. Brockhaus, Elberfeld.

ajuns la capăt în moartea lui Hristos. Omul n-a trecut nici una dintre probe, dar Dumnezeu Se odihnește acum în lucrarea desăvârșită a lui Hristos și a dat naștere în El la o creație nouă.

În lumina istoriei israelite de atunci putem să ne privim acum în Canaanul nostru,¹⁶ ce-i drept, nu în Canaan ca locul odihnei (în sens biblic) poporului lui Dumnezeu, ci în Canaan ca locul luptei spirituale, care le asigură credincioșilor adevărați desfătarea făgăduințelor lui Dumnezeu.

În acest Canaan sunt strămutați toți credincioșii, în ceea ce privește poziția lor; dar noi intrăm în realitate abia atunci când am pășit prin Iordan, adică dacă am înțeles și ne-am însușit că am murit și am înviat împreună cu Hristos. Exact cum țara lăudată era împrejmuțată de pustie, de munți înalți, de râul mare și de marea întinsă, tot așa nici noi nu vom mai avem atunci nimic de-a face cu ariditatea pustiei, cu puterea, cu prosperitatea și cu permanenta neliniște a lumii care ne înconjoară. Și la fel cum copiii lui Israel au trebuit să tragă sabia ca să ia în stăpânire țara făgăduită, trebuie și noi să punem talpa piciorului, luptând, pe toate bogățiile pe care le avem în Hristos și apoi să apărăm posesia adevărată pentru mărturia în fața lumii și în fața puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești. Pe lângă aceasta, noi măsurăm cu pasul la fel de puțin cum au făcut-o copiii lui Israel, atâta vreme cât suntem aici jos, toată întinderea moștenirii noastre. Noi cunoaștem în parte, dar ne apropiem zi de zi mai mult de clipa când va fi venit ce este desăvârșit și orice lucrare neterminată va fi fost înlăturată, și când vom cunoaște cum suntem cunoscuți.

Până atunci dăinuie o luptă permanentă, care nu poate fi dată decât în armătura lui Dumnezeu și pentru care victoria nu este sigură decât atunci când sunt luate în considerație de către noi două lucruri: puterea lui Dumnezeu și călăuzirea lui Dumnezeu. Puterea Sa trebuie să ne umple, să ne mențină drepti pe cale, să ne facă tari și curajoși; iar noi trebuie să ne lăsăm complet, în ascultare, în voia călăuzirii Sale.

Să verificăm porunca DOMNULUI către Iosua când a fost vorba să conducă poporul pe calea intrării în posesie. După ce Domnul l-a asigurat întâi de puterea Sa cu cuvintele: „Nimeni nu va putea sta înaintea ta, în toate zilele vieții tale. ... Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi”, El a continuat: „Întărește-te și fii curajos, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da. Numai întărește-te și fii foarte curajos, ca să iei seamă să lucrezi potrivit întregii legi pe care Moise, slujitorul Meu, ți-a poruncit-o; să nu te depărtezi de la ea nici la dreapta nici la stânga, ca să prosperi oriunde vei merge. Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, ca să poți face potrivit cu tot ce este scris în ea; căci atunci vei face să-ți reușească toate căile și atunci vei prospera.” (Iosua 1,5-8.)

Numai în puterea pe care ne-o dă Dumnezeu trebuie și putem să fim curajoși; căci tăria spirituală și curajul credinței sunt necesare ca inima noastră să fie liberă de temeri, de influențe și de motivele care acționează asupra omului firesc. Umpluți de această putere, suntem capabili să urmăm Cuvântul lui Dumnezeu în ascultare și să nu ne abatem de la El nici la dreapta, nici la stânga.

Puterea lui Dumnezeu și călăuzirea lui Dumnezeu sunt deci necesare atunci când punem talpa piciorului pe bogățiile pe care le avem în Hristos și vrem cu aceasta să ne arătăm ca proprietari adevărați. Firea nouă din noi este dependentă *de prezența lui Dumnezeu* în privința acestei puteri și *de Cuvântul lui Dumnezeu* în privința acestei călăuziri.

Dacă Dumnezeu trebuie să ni Se reveleze nu numai nouă, ci și în noi ca Dumnezeu cel tare, atunci El trebuie să-Și îndrepte ochii în har asupra noastră personal. El trebuie să ne facă să învățăm că noi în noi înșine nu avem putere, dar că El o are pentru noi. Această putere există întotdeauna pentru cel credincios, dar numai aceia o pot folosi, a căror stare nu-i

---

¹⁶ Observația editorului: Și anume, ca moștenitori ai binecuvântărilor veșnice, prin har, ca unii care posedă un loc în slava lui Dumnezeu (Efeseni 2,6-7) și ca intrați în țara făgăduinței și a păcii (Ioan 14,27).

împiedică la primirea acesteia. Dumnezeu poate să umple numai un vas gol, convins de propria sa slăbiciune.

Când Ghedeon a fost chemat de către îngerul DOMNULUI să fie conducător în lupta împotriva lui Madian, a ieșit imediat la lumina zilei că Ghedeon a recunoscut nu numai judecata dreaptă a lui Dumnezeu asupra sa și a poporului său, ci și că era conștient de totala sa slăbiciune, dar că DOMNUL avea putere pentru el. „Și DOMNUL a privit spre el și a zis: „Mergi cu această putere a ta și vei salva pe Israel din mâna lui Madian. Nu te-am trimis Eu?» Și el a zis: «Ah, Doamne, prin ce voi salva pe Israel? Iată familia mea este cea mai săracă în Manase și eu sunt cel mai mic în casa tatălui meu.»” Și la această mărturisire a urmat imediat răspunsul: „Eu voi fi negreșit cu tine și vei bate pe Madian ca pe un singur om.” (Judecători 6.)

„Iată”, spune prorocul Ieremia la chemarea sa, „eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil”. Dar Domnul răspunde: „Nu zice: «Sunt un copil», căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme de ei, căci Eu sunt cu tine. ... Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta.” (Ieremia 1,6-7. 9) Și să ne gândim că acest vas slab a devenit în puterea lui Dumnezeu „o cetate întărită, un stâlp de fier și un zid de aramă împotriva întregii țări!” (Ieremia 1,18.)

Dumnezeu alege întotdeauna uneltele care sunt fără putere și fără valoare în sine sau pe care El chiar le sfărâmă înainte, în caz că ele sunt considerate ca valoroase în ochii oamenilor. Așa a făcut El cu Saul din Tars; abia după ce s-a petrecut aceasta s-a spus despre el: „El este un vas pe care Mi l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel”. (Faptele Apostolilor 9,15)

Cu cât este mai slab vasul, cu atât mai eficace este puterea care-l umple. Ea-l face capabil pe purtătorul ei să lucreze pentru Dumnezeu independent de oameni și de părerea lor.

Aceasta a fost puterea care l-a făcut pe Noe să construiască o arcă, atunci când nu părea nici o necesitate pentru ea.

Această putere s-a arătat și în Avraam când s-a rupt de tot ce i-a fost scump în mod firesc, de patrie, de casă și familie, ca să plece pe căi necunoscute într-o țară necunoscută, mai presus de orice prin care este de obicei impresionată natura omenească.

Și Iosif a fost un bărbat plin de putere; el a fost stăpân pe sine însuși în integritate divină.

Numai putere firească a fost aceea când Moise l-a omorât pe egiptean. Puterea divină nu se arată niciodată violentă; ea rămâne în sine absolut aceeași în orice ocazie, mare sau mică. Dar el a procedat în putere adevărată când a părăsit casa lui faraon și „a refuzat să fie numit fiul fiicei lui faraon și a ales mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea batjocura pentru Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea la răsplătire.” (Evrei 11,24-26)

Unde există credința în Dumnezeu, când Îl punem la socoteală ca pe Dumnezeul viu, acolo se găsește întotdeauna această putere. O asemenea credință are pur și simplu încredere în Domnul și exclude orice încredere în sine.

În puterea acestei credințe a biruit și Iosua dificultățile care i s-au opus în statura fortăreței Ierihon, aparent de necucerit. „Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile.” (Evrei 11,30)

În aceeași putere a suflat Ghedeon curajos în trâmbiță ca să-l adune pe Israel la luptă. Sabia sa a fost „sabia DOMNULUI” (Judecători 7,20), care i-a zdrobit pe vrăjmașii care „erau răspândiți în vale ca o mulțime de lăcuste”. Și această putere încă s-a mai păstrat în războinicii epuizați de luptă, care „obosiți, dar urmărind” pe vrăjmaș până a fost istovit (Judecători 8,4); căci noi avem de-a face cu un Dumnezeu care „dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care nu mai este în stare de nimic”. (Isaia 40,29.)

Deci, aceeași putere care ne ține drepti pe cale, ne face capabili și să urmăm curajoși călăuzirea Sa, în ascultare față de Cuvântul Său.

Sfânta Scriptură este glasul lui Dumnezeu; Cuvântul scris este expresia Cuvântului viu. Acest Cuvânt ne arată splendorile ascunse ale lui Hristos, ca și toate celelalte bogății pe care le avem în Dumnezeu. El Își dezvăluie totuși comorile vieții numai credinței și nevoii sufletului prin învățătura Duhului Sfânt. Dar El nu numai ne aduce aminte de bogățiile pe care le avem în Hristos, ci ne arată și calea pe care trebuie să mergem ca să avem parte de ele. Creștem, într-adevăr, în cunoștință prin citirea Cuvântului, dar progresăm în cunoștința adevărată, aducătoare de folos, numai în măsura în care materializăm în viața noastră prin faptă ce am cunoscut și am înțeles.

Să luăm seama în continuare: chiar dacă Cuvântul este îndrumătorul nostru infailibil, lumina noastră pe cărare, totuși nu este suficient să-L citim doar, ci avem nevoie de o meditație continuă asupra Lui, ziua și noaptea. Ce-i drept, Scriptura ne dă câte o indicație nemijlocită, dar Ea nu este o carte de reguli sau o lucrare de informare în care putem pur și simplu să citim cum trebuie să ne purtăm în situația respectivă, fără exercițiul inimii și al conștiinței, fără a ține seamă de starea spirituală personală a vieții. Cunoașterea sigură a călăuzirii și a voinței lui Dumnezeu depinde mult de starea noastră sufletească. Dacă ochiul nostru este simplu, tot trupul nostru va fi luminos (Matei 6,22). Dar Dumnezeu nu ne dăruiește întotdeauna imediat lumină limpede, chiar dacă-L rugăm pentru aceasta. El îngăduie ca noi să avem de meditat mult timp la ceva și să ne îndeletnicim profund cu acel ceva.

Deosebit de importantă este meditația asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul acesta este plin de Hristos și oricine Îl citește sânguinos în părtășie cu Dumnezeu, deoarece Hristos este subiectul inimii sale, va fi răsplătit din belșug prin priviri adânci și largi în „bogățiile de nepătruns ale lui Hristos”. (Efeseni 3,8) De asemenea, El îi va aduce și un mare folos, căci: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3,16-17)

În același timp, Cuvântul este hrana noastră pe cale. În afară de aceasta este un izvor de mângâiere și de bucurie prin asigurarea apropierii Domnului, singurul din care curge spre noi puterea, cum am spus mai sus. El este necesar pentru dezvoltarea puterii pe calea ascultării. El este, de asemenea, sabia Duhului, căreia vrăjmașul nu poate să I se opună. Doar știm că în fața unui „Este scris!”, rostit în simpla ascultare a credinței, el trebuie să se retragă.

Ieremia, un bărbat al puterii, a putut să spună: „Cuvintele Tale au fost găsite și eu le-am mâncat; și cuvântul Tău a fost pentru mine veselia și bucuria inimii mele!” (Ieremia 15,16) Îndeplinirea acestui cuvânt a produs o despărțire bruscă între proroc și cel rău din jur-împrejurul său. Și în timp ce acest cuvânt a fost pentru el veselia și bucuria inimii sale, puterea Domnului l-a făcut „o cetate întărită, un stâlp de fier și un zid de aramă, împotriva întregii țări!”

În puterea Sa, sub călăuzirea Sa – aceasta este deci poziția pe care trebuie s-o respectăm și în care nu numai că putem să ne apărăm față de vrăjmașii spirituali care vor să ne împiedice să punem piciorul pe bogățiile noastre, ci care ne și face să-i biruim pe aceștia, iar pe acestea să ni le însușim cu adevărat. Puterea pentru felul nostru de a proceda, înțelepciunea pentru calea noastră, ambele sunt în *Domnul*, nu în noi. Dumnezeu, care „mă încinge cu putere”, îmi face și „calea desăvârșită”. (vezi Psalmul 18,32) De aceea: „Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui!” (Efeseni 6,10) În timp ce ochii noștri sunt permanent orientați spre El, să căutăm să cercetăm voia Sa în citirea Cuvântului!

„Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi l-am dat. ... Numai întărește-te și fii foarte curajos, ca să iei seamă să lucrezi potrivit întregii legi. ... Nu ți-am poruncit Eu: «Fii tare și curajos!»? Nu te teme, nici nu te înspăimânta, pentru că DOMNUL Dumnezeuul tău este cu tine oriunde vei merge.” Da, n-ai nevoie să te temi. Numai să nu uiți aceasta, că prin puterea lui Dumnezeu în Hristos ești mai mult decât capabil să faci față oricărui vrăjmaș. (Efeseni 1,18-23)

Cu cât prețuim mai mult puterea Sa, cu cât iubim mai mult Cuvântul Său și cu cât le folosim pe amândouă mai mult în luptă și le facem să ne fie de folos, cu atât mai ușor îl vom birui pe vrăjmaș și vom putea triumfa asupra lui în Acela care l-a biruit deja de mult.

Și Dumnezeu este pentru noi „soare și scut”, dacă ne punem piciorul ferm, în puterea și călăuzirea scumpului nostru Domn, pe nesfârșitele bogății în Hristos și le apărăm, le înfăptuim și le savurăm, spre mărturia față de o lume înstrăinată de Dumnezeu.

Nr. 19 Nu-mi lipsește nimic

Nu-mi lipsește nimic! Căci în viață,
Dumnezeu mi-a dat tot, mai mult, spun eu,
Decât aveam nevoie și speranță;
Din tinerețe-i Dumnezeuul meu;
De grijă-mi poartă, mi-a promis; și zic:
Nu-mi lipsește nimic!

Nu-mi lipsește nimic! Zilnic spun tare:
Că-i soare, că-s nori, iată partea mea!
Ce-i poate lipsi celui care are
Chiar în Dumnezeu mântuirea sa?
El trăiește-n lumină, din har, veșnic,
Nu-i lipsește nimic!

Nu-mi lipsește nimic! El povara-mi poartă,
Primesc mai mult decât cer și gândesc;
Mă odihnesc la inima-I loială
Și – neputincios – doar minuni privesc;
Spun, privind chiar lucrul cel mai mic:
Nu-mi lipsește nimic!

Nu-mi lipsește nimic! Am desfătare,
El mă satură cu prezența Lui;
El mi-e totul și îmi rămâne Soare;
Sufletu-mi așteaptă răsăritul lui;
Curând m-oi bucura etern și-am să zic:
Nu-mi lipsește nimic!

H. v. R.

Nr. 20 Prindeți curaj

„Întăriți-vă și inima să vă fie tare, voi toți care-L așteptați pe DOMNUL!”

(Psalmul 31,24)

De ni-i drumul greu și lung, / Părem necăjiți,
Mersul, zelul de n-ajung, / Suntem obosiți, -
Curaj totuși dac-am prins, / Să nu vrem mereu
Ce putem noi, într-adins; / Nu, ci Dumnezeu.

Crezând în Domnul acum, / Neclintiți să stăm!

El nu ne lasă pe drum / Nici cum să-nsetăm.
Puterile de dispar, / N-avem griji de fel;
Să știm că nu-i necesar, / Doar L-avem pe El.

Cel ce apa strălucit / Din stâncă a scos
Și pe profet l-a hrănit / Prin corbi, generos,
Cu cinci pâini, doi peștișori / Mii a săturat, -
Pentru nevoile lor, / Să n-aibă El sfat?

Cel ce ține-n mâna Sa / Lumea-ntr-adevăr,
Fără voia Căruia / Nu cade un păr,
Lui nimic prea mare nu-i, / Ce-i mic, nu-i prea mic;
N-are El milă de-ai Lui, / De cei slabi, un pic?

Cel care ceru-a deschis / Din dragostea Sa
Și clar calea ne-a descris, / S-o putem urma,
Locașuri ne-a pregătit, - / Ar îngădui
Ca-ntr-un jalnic suferit / A ne prăpădi?

Nu, nu poate și nu vrea; / Dumnezeu e bun,
Împlinește vorba Sa, / Deci curaj de-acum!
Dacă totuși vreun necaz / Pe drum v-ar lovi,
Capul sus, în mod viteaz, / Salvarea-i aci!
Spitta

Nr. 21 Arnd Georg von Lettow-Vorbeck,
*căpitan și comandant de companie în regimentul de infanteriști
din Gersdorff, în Kurhessen), nr. 80,*
născut în 10 martie 1877, la Königsberg i. d. Neumark,
căzut în 22 august 1914, la Namur

*„Sunt îndurerat pentru tine, fratele meu Ionatan! Tu erai plin de farmec pentru mine;
iubirea ta pentru mine era minunată: mai presus de dragostea de femeie!
„Cum au căzut vitejii! Cum li s-au pierdut armele!” (2 Samuel 1,26-27)*

„Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestrăcătorească și neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuire” (1 Petru 1,3-5).

Lauda și mulțumirea, pacea și bucuria, puterea liniștită și mărturia limpede au fost razele de lumină care au strălucit, prin harul lui Dumnezeu, din viața fratelui nostru, acum decedat, în mediul său înconjurător. El a fost soldat din creștet până-n tălpi, dar înainte de toate a fost un creștin adevărat, un om al lui Dumnezeu, pentru care plăcerea Domnului său a contat mai mult decât părerea lumii, ba chiar decât părerea oamenilor cu care el era legat în dragoste. El este acum la iubitul său Domn, singurul căruia îi aparține judecata asupra credinței, a loialității și a confirmării.

Dar pentru noi, frații săi în Hristos, cărora le-a fost scump pentru credincioșia și smerenia sa, este un privilegiu plăcut să privim înapoi la viața aceasta desăvârșită și să-L laudăm pe

Domnul pentru tot ce a făcut pentru el, pentru tot ce a făcut din el și cum a dat El acestei alergări creștine o asemenea încheiere minunată.

I.

Creștin și soldat, ambele a fost cel decedat, și anume, un creștin voios și un soldat viteaz. El a fost mulți ani detașat ca educator în corpul de cadeți și acolo le-a fost multora spre mare binecuvântare. Mai târziu a parcurs cu evidențiere academia militară. Apoi a devenit cu mare bucurie șef al companiei a 4-a a regimentului său. – Cum și-a înțeles el slujba în pace, vedem dintr-o scrisoare scrisă imediat după ultima inspecție a companiei sale:

„Prin marele și minunatul har și prin bunătatea scumpului Domn, inspecția a fost foarte bună. De aceea și sunt deosebit de recunoscător, deoarece printr-o asemenea reușită după muncă, crește așa de mult serviabilitatea și încrederea în companie. Puțin mai înainte mi-a arătat Domnul limpede că ar putea fi foarte ușor și altfel.” O părere din compania sa, scrisă după moartea sa, sună așa: „Un asemenea căpitan nu mai există! A fost foarte sever, dar drept și așa de inteligent, încât toți ne invidiau mereu pentru acest comandant.

Ultima sa carte poștală, trimisă prin poșta militară de campanie, scrisă puțin înainte de sfârșitul său, sună așa: Dragi părinți, totul este bine și plăcut. Astăzi, foarte de dimineață, în sfârșit plecare în marș din Luxemburg! Tocmai am fost în avanpost cu compania. Momentan cvartirul este bun, în nordul Luxemburgului, un pat mare, frumos, ca în sfârșit să ies și eu din haine. Oameni prietenoși, o cafea frumoasă cu compot de căpșune. Astăzi s-a răspândit aici știrea despre o victorie germană la Metz. Noi știm foarte puțin despre operațiuni. Domnul să-i ajute pe mulți să ajungă la adevărata smerenie, convertire și naștere din nou, înainte să fie prea târziu! Ioan 3,3 și 5 și 7. Salutări cordiale.

* * *

Din diferite scrisori și relatări din compania a 4-a alcătuim următoarele, ca – în măsura în care este posibil – să oferim o imagine despre sfârșitul iubitului nostru frate. O responsabilitate pentru corectitudinea acestei prezentări nu poate fi asumată. Lipsește baza demnă de încredere a unui raport oficial. Oricum, cele publicate aici vor oferi o imagine aproximativă a evenimentelor din acea bătălie, în măsura în care acestea privesc compania căpitanului von Lettow.

În 18 august, regimentul de pușcași a mărșăluit de la Gersdorff, peste Eich-Marsch-Recklingen, după ce cu o zi mai înainte a stat pe străzi la Luxemburg. În 19 august, 55 de kilometri marș spre Rombach, de la granița belgiană. În 20, spre Neufchateau, unde a fost o luptă crâncenă de stradă. Mai devreme a fost deja o mică bătălie, înainte de care, căpitanul von Lettow, cu spada în mână, a strigat companiei sale: „Uraaa! Începem!”

Vineri, 21, au fost îngropați morții regimentului 87, care luptase aici cu o zi înainte și a mărșăluit până în Longlier, în Belgia. Căpitanul a folosit marșurile de multe ori, ca să-i instruiască pe rezerviști în lucrurile cele mai importante. În această seară, căpitanul von Lettow a ținut oră biblică cu oamenii săi. Se pare că la aceasta a vorbit impresionant.

În 22, devreme, la 5,45, plecarea. Pe drum un popas, la care căpitanul von Lettow s-a culcat într-o căpiță de fân și a dormit. Mai târziu pauză de masă în Bienville (?). S-a gătit în aer liber și oamenii s-au spălat, nebănuind că vrăjmașul stătea foarte aproape pe o colină, în spatele unei păduri dese.

Căpitanul von Lettow s-a culcat pe o câmpie, s-a învelit cu pelerină și a citit din Biblia sa de buzunar. – Din direcția Namur se auzea bubuit de tunuri.

2,15, plecarea; întâi cei din regimentul 81, care au fost întâmpinați cu un foc de artilerie îngrozitor; regimentul 80 i-a urmat. Căpitanul von Lettow le-a spus oamenilor săi: „Dacă regimentul rezistă, - noi mărșăluim mai departe.” Așa s-a și întâmplat. Atunci căpitanul von Lettow a strigat: „Doar v-am spus să mărșălușiți mai departe! Sus! Înainte! Marș! Marș!” Și

am intrat în pădure, unde se aflau deja părți foarte extenuate ale regimentului 81, dar care, întărite prin înaintarea companiei a 4-a, au înaintat cu putere nouă.

Căpitanul vom Lettow a fluierat și a strigat: „Aici, la mine!” – căci compania se împrăștiase în pădure. Atacul s-a îndreptat spre o baterie inamică, în care compania a 4-a împreună cu compania a doua au năvălit victorioase. În clipa aceasta, aproximativ la ora 3 și jumătate după-amiază, a căzut căpitanul von Lettow. Probabil că a fost lovit în același timp de o creangă ruptă de o grenadă și de o împușcătură. A fost mort pe loc. – Un soldat de la termen redus s-a grăbit la căpitanul său, a vrut să-i dea să bea din bidon și atunci a văzut că deja survenise moartea. O clipă, soldații cei mai apropiați ai companiei au stat în jurul căpitanului lor. Apoi atacul a înaintat victorios.

Potrivit unei știri dintr-un ziar la îndemână aici, se pare că prima și a patra companie ale regimentului de pușcași din Gersdorff (din Kurhessen) nr.80, au capturat 18 tunuri inamice și au luat prizonier un general.

După executarea atacului, cadavrul căpitanului von Lettow a fost căutat și găsit. Zăcea într-o fâșie defrișată din pădure, într-o mică adâncitură, ca și când l-ar fi culcat acolo un prieten iubitor. Expresia feței sale era pașnic zâmbitoare. Când compania a aflat de moartea căpitanului ei, nici un ochi n-a rămas uscat.

II.

În dorința ca din viața fratelui nostru plecat acasă să curgă binecuvântare pentru mulți, publicăm aici câteva extrase din scrisorile sale. Aceste scrisori provin din perioada 1900-1914 și lămuresc astfel mai mult cea mai mare parte a vieții fratelui nostru de la convertirea sa.

Deci, el însuși poate să ne vorbească. Să dea Domnul ca aceste mărturii ale sale să aducă rod pentru veșnicie!

* * *

... În mărturisirea în fața oamenilor (depunerea de mărturie), Domnul a adăugat, a condus, a dăruit de multe ori în mod minunat, ascultarea palpabilă a mijlocirii. Firește că uneori au fost și câte un căldicel, câte o delăsare, câte o tăcere. Domnul va înlătura toate acestea. Privirea mea trebuie să rămână îndreptată asupra Sa.

* * *

Inima mea este atât de plină de laudă și mulțumire, plină de uimire pentru nespusa amabilitate, credincioșie și îndurare ale Domnului, încât aș vrea să vă scriu cu plăcere câteva rânduri. Nu pot decât să admir și să ador. „Salvat din toate temerile!” Domnul scump să mă facă, fără avere, foarte capabil și folositor în a-L slăvi și lauda în umblare și în cuvânt. Pe El, care „m-a scos din groapa distrugerii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă...” El îmi va întări și pașii. „Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeuul nostru.” Da, să dea Domnul ca mulți să vadă lucru acesta și „se vor teme și se vor încrede în DOMNUL.” (Psalmul 40,2-3).

* * *

Acum, de-ar vrea minunatul Domn, care până acum s-a dovedit așa de minunat, de măreț, să-i deschidă scumpului A. și mai mult ochii și să-l ajute să ajungă la hotărârea de a se lăsa salvat prin poarta cea strâmtă! El vine pe 1.X la Hanovra, la școala de călărie și vrea să mă viziteze la Berlin. Lăudat, preaslăvit fie Domnul, care mi-a dăruit accesul la această inimă!

Poimâine, (vineri) voi ajunge la regimentul 23 de dragoni, din Darmstadt. Îmi este foarte necesar să iau din capul locului ocară lui Hristos de acolo de unde mi-a așezat Domnul în cale acest bun prețios.

* * *

... Cel mai tare, Domnul credincios, are victoria și va birui. El este Ascultătorul rugăciunii; tocmai aceasta a arătat-o El din nou în ultimele zile, într-un belșug de ascultări. Și El vrea ca drumul nostru să lumineze tot mai viu.

* * *

Inima mea este plină de veselie, de bucurie și mulțumire pentru păzirea minunată, măreață, pe care Domnul credincios mi-o dăruiește acum. El mi-a deschis ochii pentru marea mea nerecunoștință cu care, din nefericire, am primit atât de des marile Sale minuni. ... Câtă credincioșie! Câtă bunăvoință și cât har!

„*Minunat* purtat de-a păcii inundație,

Cânt Celui veșnic: Doamne, ce bine mi-e!”

Acum este nevoie în mod deosebit să perseverez. Facă El, ca eu să pot să-L laud foarte mult înaintea oamenilor!

* * *

Vreau să-ți trimit un salut afectuos, cordial, de ziua ta. Adaug câteva cuvinte splendide din Scriptură, care repetă același principiu divin: Isaia 54,2: „Lărgeste-ți locul cortului și ei să întindă acoperământul locuințelor tale; nu cruța, lungeste-ți funiile și întărește-ți țărșii!” 2 Samuel 7,19: „Și încă aceasta a fost prea puțin în ochii Tăi, Doamne, DUMNEZEULE! Și Tu ai vorbit chiar și de casa robului Tău pentru un viitor îndepărtat. Și este aceasta după legea omului, Doamne, DUMNEZEULE?” Efeseni 3,20-21: „Iar a Celui care poate să facă nespuse mai mult decât toate câte cerem și gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, a Lui fie gloria în Adunare în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor. Amin!”

* * *

Scumpul Domn mi-a dăruit, în harul Său de nedescris, tocmai acum o bucurie mare! La scrierea acestei scrisori am fost întrerupt de vizita unui fost cadet de-al meu, locotenentul C. (Diez), în momentul de față la tratament aici. Domnul mi-a dăruit o discuție profundă cu el. El a fost foarte plăcut și am putut să observ la el că în discuție, ca și la citirea din Biblie și la rugăciune a fost prezent din inimă. L-am rugat pe Domnul ca el să se convertească în curând. Poimâine vrea să mă viziteze din nou. (El pleacă săptămâna viitoare.)

* * *

... M-a înviorat în mod deosebit tocmai gândul, că Domnul este în toate împrejurările ultimul care are ultimul cuvânt de spus.

Domnul vorbește și toate obiecțiile, scuzele, orice dorință de auto-îndreptățire trebuie să amuțească și vor amuți (Matei 22,12; 22,22; 22,33; 22,46; 25,25; Romani 1,20). Și satan trebuie să amuțească (Zaharia 3,1-2). Satan se împotrivesc. Dar DOMNUL răspunde: „... Să te mustre DOMNUL care a ales Ierusalimul! (Asupra acestui cuvânt am auzit odată o cuvântare minunată.)

(Apocalipsa 12.) Satan acuză, dar aici este sângele și satan este aruncat jos.

Cât de nespus de minunat și de înviorător este faptul că Domnul și în viața noastră are de spus ultimul cuvânt, de îndată ce noi am încetat să vrem să avem ultimul cuvânt (Iov 42,1-6). Am putea scrie foarte bine sub cartea Iov: Și satan a amuțit.

Ce belșug se va arăta încă pe baza cuvântului: „Dar Dumnezeu...” (Efeseni 2,4) sau „Harul a prisosit și mai mult” (Romani 5,20b)!

„Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem și gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, a Lui fie gloria în Adunare în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor. Amin!” (Efeseni 3,21-21)

* * *

Multă proștețime și veselie de dragul onoarei Domnului trebuie să cer și în plus ascultare, încrederea credinței, privirea în sus spre El. Aceasta mi se pare acum deosebit de important, ca superiorii și camarazii să nu se poticnească îndreptățit.

Este minunat și demn de adorare, că fiecăruia dintre noi Domnul i-a destinat în ziua aceea plinătatea părtășiei Sale și că El, acolo unde este distrusă această părtășie a inimii, este pregătit s-o restabilească în acea zi la fiecare.

~~~~~

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Scumpă este în ochii DOMNULUI moartea sfinților Săi” (Psalmul 116.15).

Acest cuvânt îl găsim confirmat în tabloul desfășurat mai sus. Viața fratelui nostru plecat acasă este o mărturie minunată pentru credincioșia de negrăit a Domnului nostru. Fie ca mulți să fie îndemnați prin aceasta să-și pună inima și viața în mâinile veșnic credincioase ale Domnului Isus!

Nr. 22 Otto, baronul von und zu Egloffstein,
căpitan și comandantul bateriei din regimentul 4 de gardă al artileriei de câmp,
căzut în 6 septembrie 1914, la Epernay.

Știrea despre plecarea acasă a devotatului nostru frate și martor a venit pe când acest caiet era deja la tipar. Intenționăm să publicăm în caietul următor biografia sa. Acum publicăm numai următoarea frază din ultima sa carte poștală, trimisă cu poșta militară de campanie, din 4.IX, care a sosit în primele zece zile de la adormirea sa:

„Am putut până acum să fiu în pacea lui Dumnezeu, mai ales în timpul focului. Mâna Sa credincioasă a fost mereu peste mine spre bine și va fi mai departe, potrivit dragostei și credincioșiei Sale.”

Nr.23 Caesar Heusch

Căpitan și comandant de campanie în al 4-lea sub-regiment de infanterie alsacian, nr.143, născut în 8 noiembrie 1880, la Mülhausen i. E., căzut în 13 octombrie 1914, la „Weißen See” în Urbeis, districtul Rappoltsweiler, în Alsacia.

„Căci cel care mă găsește, găsește viața și capătă bunăvoința DOMNULUI” (Proverbe 8,35)

Căpitanul Caesar Heusch, provenind dintr-o familie de soldați, a fost, de felul său și după educația sa, un bărbat onest, un ofițer nobil, temător de Dumnezeu; el și-a păstrat concepția ideală asupra profesiei sale și privind datoria sa, să slujească patriei din tinerețe.

Dorința sa, să caute în slujire altruistă binele poporului nostru și al armatei, a făcut din el un luptător entuziast împotriva alcoolului. El a fost, împreună cu un prieten cu aceleași concepții, întemeietorul unei uniuni de ofițeri abstenenți ai armatei germane. Ce dorea această uniune, răspunde Heusch cu următoarele cuvinte:

„Ce dorim: 1. Să răspândim și să lămurim faptele încă insuficient cunoscute despre alcool și cei cunoscători să devină colaboratori. 2. Să eliberăm victimele tradiției de băut din cătușele lor și să facem iar din ei soldați destoinici. 3. Să năzuim spre perfecționare, să cultivăm sociabilitatea fără alcool și să câștigăm de aici imbold nou și putere nouă pentru slujbă, muncă și profesie. 4. Să acționăm, după puteri, ca noi, germanii, în competiția popoarelor să devenim și să rămânem poporul cel mai cumpătat, cel mai destoinic și cel mai în stare de a purta armele.”

Acestor aspirații și-a dedicat Heusch puterea, cu energie și dăruire tinerească. Dar el nu-L cunoștea încă pe Isus. El a trăit marele eveniment al nașterii din nou abia doi ani înainte de încheierea căii sale pământești.

Dumnezeu a făcut în anul 1912, că un creștin mai vârstnic a venit în casa lui și a citit și a dezbătut Ioan 3 cu el și cu soția sa. Cuvântul serios: „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” i-a condus pe toți cei prezenți la această discuție, la cunoștința limpede că nașterea din nou, primirea vieții noi, dumnezeiești, este un eveniment clar conștient, despre care un creștin adevărat poate să-și dea lui însuși și mediului său înconjurător mărturie și socoteală. La încheierea acestei discuții despre Cuvântul lui Dumnezeu, musafirul a adresat locotenentului-major de atunci, Heusch, și soției sale întrebarea precisă: dacă ar putea mărturisi prin harul lui Dumnezeu că sunt născuți prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin efectele Duhului Sfânt. Ambii au răspuns cu un „nu” limpede. Dar n-au spus aceasta într-un fel respingător de fiu mândru al veacului acestuia, ci cu conștientizarea smerită că au fost convinși de Cuvântul lui Dumnezeu că le lipsea ceva.

Cam cinci săptămâni mai târziu, locotenentul-major, Heusch, a venit într-o casă creștină din C. ca urmare a unei invitații, Acolo era întrunit pentru trei zile un cerc de ofițeri credincioși, pentru studiul Cuvântului lui Dumnezeu și pentru rugăciune. Domnul Și-a revelat prezența cu har minunat. Înainte să se despartă după aceste zile binecuvântate – era în 25 noiembrie 1912 -, Heusch a venit la același prieten patern care îl întrebase în Mülhausen dacă trăise nașterea din nou. Cu fața strălucind, radiind de fericire și de bucurie, a spus: „Acum pot să mărturisesc că mi-am trăit nașterea din nou. Ieri dimineață am avut parte de ea.”

Deci, aceste zile au fost pentru fratele nostru, acum decedat, începutul noii sale vieți. Fericirea care-l umplea și această viață nouă se exprimă cel mai limpede în prima scrisoare pe care i-a scris-o după această perioadă aceluși prieten părintesc. În aceasta se spune textual:

„Chiar dacă mă gândesc zilnic în rugăciune și în timpul muncii zilnice la tine și la iubiiții frați și surori pe care am putut să-i cunosc în C., n-am ajuns totuși până acum la o scrisoare mai lungă către nici unul dintre voi. – Cu plăcere deosebită îți dedic ție, firește, aceste prime rânduri. Îți datorez totuși ție în mod deosebit evenimentul după care am tânjit de mult timp, chiar dacă în parte inconștient, și care mi-a adus liniște, pace și putere. - -

În aceste zile am primit vizita unui prieten care nu este de aici, față de care am putut să depun o mărturie limpede. În afară de aceasta, iubitul meu comandant a zăcut în casa diaconeselor Fr. – după socoteala omenească – pe moarte. ... Imediat după întoarcerea mea din C. am putut să-i împărtășesc evenimentul meu într-o scrisoare mai lungă și sper că am putut prin acesta să-i aduc mângâiere adevărată. ... Cu cele descrise până acum am luat-o puțin înainte. – Deja în C. mi-a fost dată ocazia să depun mărturie, nu numai față de rudele mele, ci și în casa generalului K., pe care l-am cunoscut puțin în 1893. ... Scumpilor mei socri și cumnați, câtorva cunoscuți și prieteni dragi de aici am putut să le povestesc totul cu liniște bucurătoare; tot în scris și iubitului meu tată și cumnatei mele și soțului ei din L. ... Și față de servitorii noștri am putut adevărat vesel schimbarea făcută în mine, și firește, și spre încurajarea lor. Astfel sper să înaintez tot mai departe, cu ajutorul Domnului, și chiar să pot să-mi afișez limpede punctul de vedere în mod corect, în mod deosebit în cercul camarazilor și în fața superiorilor”

Mai târziu a scris:

„... Pot să-ți comunic cu inima bucurătoare că iubita mea soție, în seara dinaintea sosirii scumpei tale scrisori (25), deci exact o lună după mine, s-a încredințat și s-a predat Mântuitorului. ... Să dea Domnul ca amândoi, luptând curajoși, să mergem împreună pe drumul Său. Nu ne vom delăsa în rugăciune și atunci El va fi apărătorul nostru și ne va arăta căile noastre. Acum suntem zilnic recunoscători pentru tot ce am putut să trăim deja prin harul Său și cerem astăzi și binecuvântarea Sa pentru băiatul nostru dulce.”

Așa de copilăros, de direct, de deschis cum s-a înfățișat în aceste scrisori, așa a fost fratele nostru în viață. El purta în mod deosebit amprenta sincerității.

Domnul Isus intrase acum personal în această viață sa, ca să apuce cârma corăbiei vieții.

O problemă mai mare decât cea a alcoolului intrase în prim-plan: problema mântuirii veșnice prin credința în jertfa de pe Golgota.

Harul lui Dumnezeu a triumfat în această viață și casă. Firește că nimeni n-a crezut că această alergare creștină va fi așa de scurtă.

* * *

Heusch a fost detașat după necesitate în regimentul de infanterie 143. Deja înainte de declararea războiului a fost trimis la apărarea graniței cu compania a 8-a, încredințată lui. Căpitanul Heusch povestește în scrisorile sale către soția sa, prima lui postare la graniță, la St. Blaise. În încheierea scrisorii sale din 5 august se spune:

„Privesc în viitor cu încrederea într-un deznodământ bun. Dumnezeu ne va da o revedere, dacă nu aici, atunci totuși sus. Lui vă încredințez zilnic. Ce bine a putut totuși să ne meargă deja! Roagă-te pentru mine pentru putere, perseverență și curaj. Până acum mă simt foarte viguros, laudă lui Dumnezeu!”

În decursul următoarelor evenimente, căpitanul Husch a fost subordonat cu compania sa batalionului al III-lea al regimentului de infanterie 171, la apărarea frontierei, sectorul Urbeis. Despre bătălia de la „Weißen See”, în care a căzut căpitanul Heusch, știm până acum următoarele:

Compania era la „Weißen See”, în apropierea hotelului. În 13 august, devreme, Heusch personal a tras cu câțiva soldați asupra francezilor, care ocupaseră platoul stâncos de peste lac. Apoi a venit un anunț: francezii au primit întăriri de la mai multe companii.

Atunci Heusch a ordonat: un pluton apără hotelul; un alt pluton intră în poziție la hotel.

Hotelul a fost păstrat și n-a ajuns în posesia francezilor. Când Heusch a fost pe drum spre plutonul său, care era afară, a primit scurt una după alta: o împușcătură în picioare și apoi imediat împușcătura mortală în piept.

Pierderile companiei au fost așa de grele, încât aceasta a trebuit să fie unită cu o alta după bătălie. În afară de căpitanul căzut, ea a pierdut doi ofițeri răniți.

~~~~~

În retrospectiva recunoscătoare pentru viața fratelui nostru, putem cu siguranță să privim mântuirea sa eternă ca un exemplu plăcut pentru cuvântul Domnului:

Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18,37).

~~~~~

„Ferice de morții care mor în Domnul de acum încolo!” „Da”, spune Duhul, ca să se odihnească de osteneala lor, pentru că lucrările lor îi urmează!” (Apocalipsa 14,13)

Nr. 24 Scrisoare a unui creștin vârstnic către credincioșii care pleacă la război

Scumpul și iubitul meu frate,

Ce ceas mare, minunat a venit, în care creștinii credincioși sunt chemați să arate înaintea dușmanului: devotamentul, credința și curajul bărbătesc pentru împărat și patrie. Noi, ca niște copii ai lui Dumnezeu, ca binecuvântați ai Tatălui și martori chemați ai lui Isus, avem în plus privilegiul, prin atitudine bărbătească în necaz și primejdie, să-L proslăvim pe Domnul nostru și să facem cinste credinței noastre.

Dumnezeu să dăruiască fiecăruia dintre noi posibilitatea, ca tot ce privește trecutul să fie reglementat până în cele mai mici amănunte înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, astfel ca noi să putem să mergem în pace adâncă pe drumul care ne stă înaintea. Noi toți suntem purtați de brațele veșnice, purtați pe aripi de vultur, fiecare în parte stă sub scutul puterii și al harului lui Dumnezeu, iar îngerii lui Dumnezeu slujesc pe calea noastră. Perii capului nostru sunt toți numărați. Cei care rămân în urmă acasă sunt păziți sigur sub protecția Tatălui nostru ceresc. Astfel poate fiecare dintre noi, după voia lui Dumnezeu, să plece fără nici o povară de grijă, liniștit și fericit în pacea lui Dumnezeu, cu ținta slavei înainte sa.

Patria noastră, armata și poporul, împăratul și imperiul, le încredințăm harului lui Dumnezeu. El ne va conduce biruitori prin toate furtunile. Privind în urmă, avem a ne smeri adânc împreună cu tot poporul privind atât de multă nerecunoștință, tăgăduire a lui Dumnezeu și slujire nerușinată a păcatului de jur-împrejurul nostru. Dar acum putem, cu stăruință zilnică fierbinte, să cerem pentru armata și poporul nostru, ca acum să înceapă o perioadă de pocăință și de întoarcere la Dumnezeu, în care cuvântul Evangheliei să străbată cu putere poporul și mulți să fie mântuiți. Să dea Dumnezeu ca zi și noapte un nor de rugăciuni să se înalțe din poporul nostru la tronul harului. Un nor de mijlociri ale credinței să-l învăluie pe împăratul nostru; un zid de rugăciuni ale copiilor lui Dumnezeu să fie zidit în jurul său!

Fiecare în parte are acolo unde l-a așezat Domnul, în cercul camarazilor și în trupă, misiunea minunată, dată de Dumnezeu, să fie în umblare și în cuvânt, cu eroism, cu acțiune decisivă și liniște plină de pace, un martor al Domnului și al Mântuitorului său, Isus, și un martor al credinței. Într-o astfel de vreme sunt multe inimi larg deschise pentru chemarea la pocăință și pentru mărturia harului mântuitor, care este în Isus.

Este așa de important să folosim în puterea și prospețimea mintală ocaziile deosebite pe care le aduce Domnul în seara dinaintea unei bătălii sau după o bătălie, sau la sosirea unor știri deosebit de importante sau de zguduitoare și pe lângă aceasta să vorbim un limbaj limpede. Chiar Cuvântul lui Dumnezeu, pe care trebuie să-L întrebuițăm limpede în asemenea ocazii, are o putere supranaturală, divină. La fel este și la numeroasele ocazii de convorbiri individuale cu ofițerii, subofițerii și soldații, cu răniții, bolnavii sau muribunzii. Să tragem acum toți folos din faptul că cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu – *este sabia Duhului!*

În vremea aceasta foarte serioasă să cerem zilnic de la Domnul și să așteptăm ca El să ridice o mărturie puternică a creștinismului adevărat, a devotamentului total pentru Isus în armata germană și în flota germană, atât printre ofițeri, cât și printre subofițeri și soldați. Fiecare în parte dintre noi este chemat să participe la slujirea aceasta. Lumea trebuie să vadă și va vedea ce este creștinismul adevărat: *singura cale de mântuire pentru veșnicie, singura cale a binecuvântării și a păcii pentru timpul de acum*. Acest creștinism al Bibliei, această credință în Fiul lui Dumnezeu, viu și prezent, suntem datori să le mărturisim cu toată viața noastră, fără concesie față de lume și de felul ei de a fi.

La despărțire ne strigăm cu siguranță voioasă: La revedere, fie aici, fie sus. Acesta să fie salutul nostru de despărțire: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără vină, la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel care v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta”. - „Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Domnul să fie cu voi toți!”

Credinciosul nostru Domn să dea acelora dintre noi care își încheie alergarea vieții, privilegiul de negrăit ca ei să poată să spună plecând: „Nu mă opriți, fiindcă DOMNUL mi-a dat reușită în călătoria mea; trimiteți-mă înapoi la stăpânul meu!”

~~~~~

Vedem cu bucurie și admirație poporul nostru german stând în fața lumii întregi ca o ceată de eroi devotați, altruști. Câtă loialitate nobilă este confirmată aici pentru împărat și patrie! Câtă hotărâre sfântă de a face și a sacrifica totul pentru cauza mare a poporului nostru! Noi, credincioșii, purtăm o responsabilitate mare, ca să nu ne lăsăm niciodată dați de rușine de către fiii veacului acestuia, ci ne împodobim credința prin loialitate altruistă. Dar în același timp pășește în fața conștiinței noastre întrebarea: suntem noi la fel de hotărâți să dăm totul pentru iubitul nostru Domn, să suferim totul, așa cum suntem hotărâți să aducem orice jertfă pentru patria noastră pământească?

„Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5,15).

Nr. 25 Regres și restabilire¹⁷ (Pentru credincioși)

Există trei vrăjmași mari care îl amenință permanent pe creștin pe cărarea sa; ei se numesc: lumea, carnea și satan. În aceeași proporție în care cedăm unuia dintre ei, ne îndepărtăm de Dumnezeu. În istoria lui Petru din Luca 22 îi găsim uniți pe toți trei. În versetele 45 și 50, Petru este condus greșit de carne: acolo unde ar fi trebuit să vegheze, a dormit, iar acolo unde nu trebuia să opună nici o rezistență, a tras sabia. În versetele 54 și 55 a greșit de teama lumii: la început a îndrăznit să-L urmeze pe Domnul numai de la mare distanță, apoi s-a apropiat și s-a așezat în părtășie cu vrăjmașii lui Isus. În versetele 57, 58 și 60, în sfârșit, îl vedem de trei ori amăgit de satan: el s-a lepădat de Hristos, s-a blestemat și a jurat și în cele din urmă L-a tăgăduit încă o dată.

Drumul pe care îl parcurge Petru aici îl putem găsi descris deja în cuvintele de introducere ale primului psalm. Sfatul celor răi sau intrigile înțelepciunii carnale l-au momit pe Petru să scoată sabia; statul pe calea păcătoșilor o vedem în statul său la foc, ca să se încălzească, în timp ce șezutul pe scaunul celor batjocoritori se găsește în versetul 55.

---

¹⁷ Copie din revista lunară „Botschafter des Heils in Christo”, Editor: R. Brockhaus, Elberfeld.

Cărarea unui creștin care se îndepărtează astfel de Dumnezeu este nesfârșit de dureroasă și de plină de mâhnire. Da, aproape că vreau să spun că în toată lumea largă nu există nici un om care s-a simțit atât de nefericit, ca un credincios care s-a întors de la sfințenia și de la bucuria în ascultare, la cărările egoismului și ale păcatului. Ce nemulțumire și ce gol în loc de pace și fericire umplu aici inima! Sufletul și-a părăsit „dragostea dintâi”, iar bucuria pentru Domnul și în Domnul a schimbat-o cu favoarea și cu distracțiile lumii.

„Poporul Meu a făcut două rele”, Se plânge Dumnezeu deja în Vechiul Testament prin slujitorul Său, Ieremia; „M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, ca să-și sape fântâni, fântâni crăpate, care nu țin apa.” (Ieremia 2,13). Ce corect Se descrie El pe Sine Însuși ca „Fântâna apelor vii”, izvorul și originea oricărei binecuvântări! Și ce descriere serioasă, dar adevărată, a experiențelor unui suflet care s-a întors de la El, stă în expresia: „fântâni crăpate, care nu țin apa”!

Ah! noi trebuie adesea să fim aduși prin adevăratele valuri ale mâhnirii la cunoștința că fântânile spre care ne-am întors sunt în realitate crăpate și ele nu țin apa și ca rezultat al îndepărtării noastre de Dumnezeu nu rămâne nimic altceva decât un gol dureros înăuntru și o inimă tulburată, nemulțumită, o stare sufletească ce este incomparabilă cu orele cele mai nefericite dinaintea convertirii noastre. O, de câte ori nu se ascunde în spatele unei fețe zâmbitoare, în spatele câte unei remarci vesele, o inimă dureroasă, care caută în felul acesta să se amăgească asupra golului pe care i l-a pricinuit îndepărtarea de Dumnezeu! O astfel de inimă nu-și va regăsi odihna până nu ajunge să recunoască faptul că dragostea cu care este iubită este o iubire veșnică, o dragoste care a putut să-și îndrepte ochii asupra unui sărman Petru căzut; ce-i drept, cu o privire liniștită, plină de durere, totuși, cu o expresie care îi anunța iertarea completă.

Dragul meu cititor, te-ai întors de la Domnul la lume și la lucrurile ei? Atunci este valabil și pentru tine cuvântul adresat în Apocalipsa 2 adunării din Efes: „Ți-ai părăsit dragostea dintâi”. Nu simți chiar tu cât de adevărate sunt aceste cuvinte? Nu-ți amintești tu cu inima sângerândă de orele frumoase și minunate petrecute odinioară, de acea vreme când Biblia era cartea ta cea mai iubită și locul de adunare al credincioșilor era locul de ședere preferat și unde ai fost fericit în slujba pentru Domnul tău? Probabil că poți și acum să te mai numești o proprietate a Domnului și să citești Cuvântul Său din când în când, dintr-o veche obișnuință; dar în tot acest timp tu auzi glasul Său: „Ți-ai părăsit dragostea dintâi”. Tot mai mult și mai mult te retragi de la lucrurile pe care le-ai iubit odinioară și te întorci spre cele la care ai renunțat atunci, la convertirea ta, de dragul lui Hristos. Poate că cititul nefolositor și primejdios de romane îți captivează inima și mintea și-ți răpește o mare parte din timp; sau poate că distracțiile acestei lumi te leagă cu lanțuri tot mai tari; sau imboldul de a ajunge la ceva; sau te-a prins patima după poziție și onoare între oameni și ți-a întors inima de la simplitatea față de Hristos. Felurile sunt căile greșite pe care poate să ajungă un creștin. Dar este el fericit pe lângă aceasta? Poate că tu îți dai toată osteneala să fii fericit; dar este zadarnic. Tu îi invidiezi pe oamenii morți spiritual din jurul tău pentru lipsa lor de grijă. Ei nu simt remușcărilor conștiinței; distracțiile lumii, chiar dacă ele nu le pot face inima fericită, totuși nu conțin pentru ei ghimpele ascuns pe care-l au pentru tine. Sunt oameni neconvertiți, care nu L-au cunoscut și nu L-au iubit niciodată pe Domnul, de la care tu te-ai întors. Glasul conștiinței nu le strigă neîncetat: „Faci o nedreptate. Păcătuiești împotriva luminii pe care ai primit-o și-L întristezi pe Domnul care te iubește de nespus.”

O, să fim cu ochii-n patru ca să nu fim înfășurați în plasa lui satan, ca unii care odinioară au fost fericiți în Domnul împreună cu noi! Pentru aceasta este necesară vegherea permanentă. „Vegheați și rugați-vă!” spune Domnul. „Deci fiți cumpătați și treji pentru rugăciuni”, îndeamnă apostolul Petru. Începuturile regresului spiritual sunt de multe ori foarte neînsemnate, abia perceptibile. Nu se începe cu aceea că Biblia se consideră o carte rea; și nici cu aceea că se schimbă adunările cu teatrul sau cu cinematograful. Nu, începutul este o neglijare treptată a rugăciunii și a citirii Cuvântului. Inima devine mai rece, interesul pentru

lucrurile dumnezeiești scade, iar diavolul folosește aceasta ca să șoptească sufletului: „Renunță la ostenele zadarnice de a fi evlavios! O simplă formă nu are nici o valoare. Mai bine așteaptă până când inima va fi devenit din nou caldă.” El știe foarte bine, ispitorul viclean, că el închide foarte sigur cu vorba inima devenită caldută, față de încălzire și iluminare. Dacă astfel crește indiferența față de Cuvântul lui Dumnezeu și față de rugăciune, atunci curând se merge la vale cu pași mari. De aceea „Luați seama deci la voi înșivă” și „Îndreptați-vă inima pe căile voastre!” Domnul să ne păstreze treji și credincioși și să ne ajute să cumpănim cărarea piciorului nostru și toate căile noastre să fie rânduite! (Proverbe 4,26)

Dați-mi voie în cele ce urmează să mai povestesc pe scurt, cum cândva un suflet, care era rătăcit departe, a fost restabilit prin harul lui Dumnezeu. Poate că povestea lui ajută un suflet sau altul care este legat într-un fel asemănător cu cel al lui.

Un slujitor al Domnului, care propovăduia Evanghelia într-un anumit oraș, a fost rugat să viziteze o femeie care mărturisise cândva că ar fi un copil al lui Dumnezeu, dar care apoi a decăzut complet. El a găsit la vizita sa că lumea și lucrurile ei dăduseră de tot la o parte dragostea lui Dumnezeu din inima ei. O schimbare tristă! El i-a arătat plin de dragoste adevărul serios exprimat în epistola lui Iacov, că toți cei care vor să fie prieteni cu lumea se prezintă ca vrăjmași ai lui Dumnezeu și a explicat cât de îngrozitor este totuși să arăți „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. „Sufletul care iubește lumea”, a spus el printre altele, „ocupă, după Cuvântul lui Dumnezeu, o poziție deschisă și decisivă de vrăjmășie față de Dumnezeul cel viu. Ce poziție pentru un sărman muritor, și aceasta în mod foarte deosebit după toată dragostea de care ați avut parte.”

Dar cuvintele bărbatului sincer păreau că nu fac nici o impresie asupra ascultătoarei lui. În cele din urmă a părăsit-o și în ziua următoare i-a scris o scrisoare mai lungă, în care i-a mai atras încă o dată atenția asupra stării ei triste și asupra consecințelor căii ei și a rugat-o insistent să se întoarcă.

La această scrisoare a primit câteva zile mai târziu următorul răspuns:

„Dragă domnule -! Am primit scrisoarea dumneavoastră prietenoasă și vă mulțumesc mult pentru ea. Cred tot ce spuneți despre lucrurile veșnice și doresc din adâncul inimii să pot spune că aș fi dispusă să trăiesc ca moartă pentru lume. Dar nu pot. Aș vrea să fiu un copil al lui Dumnezeu și în același timp prietenă cu lumea. Dar cele două nu se potrivesc. Am fost capturată de cel rău, așa cum spuneți în scrisoarea dumneavoastră, (o recunosc cu desăvârșire) și mă simt ca și când aș fi intrat cu totul în puterea sa; căci în ciuda tuturor încercărilor contrare, pare că mă îndepărtez tot mai mult de Dumnezeu. Într-adevăr, am făcut experiența că „este rău și amar să-L părăsești pe Dumnezeu”, cum spune Ieremia. Dar nu pot înapoi.

Prietenele și cunoștințele mele m-au avertizat serios, și încă o fac, dar mă tem că în curând vor renunța la mine.

Acum vreau să închei, în timp ce vă mulțumesc încă o dată pentru interesul față de mine.”

Înainte să mergem mai departe, vreau să atrag atenția asupra unui punct care este trecut cu vederea de către unii credincioși. Există în viața zilnică a creștinului greșeli și întinări care sunt o consecință a stării în care ne găsim atâta timp cât călătorim aici jos. Nu ca și cum am avea vreo scuză dacă ne-am întinat în gânduri, în cuvânt sau în faptă; în nici un caz, dar aceste pătări sau întinări sunt posibile și în privința lor avem nevoie de spălare zilnică, de curățirea picioarelor noastre. Fără aceasta nu putem să avem parte cu Isus. (Ioan 13) Dar problema de care ne ocupăm acum nu este murdărirea, ci regresul, și pentru repararea acestei pagube nu este necesară numai curățirea, ci și o restabilire adevărată, profundă, o întoarcere temeinică.

Pentru israelitul de sub Lege, simpla atingere din greșeală a unui cadavru însemna că este necurat și tot așa are efect de întinare pentru noi orice atingere spirituală cu lumea și cu cel rău. Dar în același timp, cum spuneam, pentru noi nu există nici o scuză. Căci noi suntem chemați „să ne păzim nepătați de lume”. Prin urmare, dacă ne pătam din neatenție sau din indiferență, atunci trebuie să ne muștrăm singuri pentru aceasta. Aceste murdăriri sunt totuși altceva decât îndepărtarea proprie treptată de Dumnezeul cel viu, acel regres spiritual despre

care vorbim. Ele sunt oricum o piedică pentru părtășia cu Tatăl și cu Fiul și de aceea pot, dacă nu sunt mărturisite și judecate serios, să ducă la un regres adevărat. Atâta timp cât un suflet rămâne în părtășie cu Hristos, nu este posibil nici un regres. Părtășia care este menținută prin Cuvânt și prin rugăciune, trebuie să fi încetat sau măcar să fie tulburată serios înainte să poată să se instaleze regresul. Restabilirea sau întoarcerea nu este deci nimic altceva, decât întoarcerea în părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Dar ce timp îndelungat este necesar de multe ori pentru această întoarcere! De aceea, să ne păzim de orice pătare a cărnii și a spiritului, de orice atingere cu cel rău! Și dacă ne vom fi murdărit picioarele în vreun fel, să nu ni le sustragem atunci de la spălarea prin Cuvânt din partea lui Hristos! Ca „Slujitor pentru totdeauna” (vezi Exod 21,6), care-Și iubește soția (credincioșii în totalitatea lor, Efeseni 5) și copiii pe care I-a dat Dumnezeu (credincioșii individual, Evrei 2), El ne curăță prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, așa cum vedem în scena plăcută din Ioan 13.

Noua lucrare care începe, de restabilire a unui suflet, nu este însă primul lucru pe care-l face Domnul pentru el. Acestei lucrări îi precede un alt serviciu. Cum reiese din Apocalipsa 12,10 și din alte locuri din Scriptură, satan are acces în curțile exterioare ale prezenței lui Dumnezeu, iar activitatea sa dușmănoasă constă în a ne acuza zi și noapte în fața lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu fie laudat! că este scris de asemenea: „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor: pe Isus Hristos Cel drept.” El este acolo ca să preîntâmpine orice acuzație și să ne reprezinte cauza. Slujba Sa ca Mijlocitor poate să aibă loc cu mult timp înainte de lucrarea Sa de restabilire în sufletul care duce la mărturisire potrivit cu 1 Ioan 1,9. Una o face pentru noi în cer, cealaltă o efectuează în noi aici jos, prin aceea că ne conduce la câte o judecată de sine. De aceea, fiecare restabilire adevărată este însoțită de două lucruri: de o mai profundă aversiune față de păcat și de tot ce stă în cale, împiedicând părtășia cu Hristos și de un sentiment mai adânc al dragostei Sale neschimbătoare.

Tot așa a fost și la acea femeie despre care am auzit mai sus. Primei sale scrisori i-au urmat multe altele, care lasă să se recunoască limpede lucrarea progresivă din lăuntrul ei. A doua scrisoare sună așa:

Dragă domnule -! Ați crezut, în orice caz, că de fapt nu veți primi nici un răspuns la ultima dumneavoastră scrisoare, Dar eu n-am putut să scriu mai înainte pentru că doreați de la mine răspunsul că sunt liberă. Acum, laudă și mulțumire lui Dumnezeu! căruia I-a plăcut „să-L descopere în mine pe Fiul Său”, sunt liberă! Satan m-a ținut într-adevăr tare în puterea sa, dar Domnul Isus S-a dovedit a fi mai tare decât el. Veșnic îi voi fi recunoscătoare lui Dumnezeu că v-a trimis la mine. Cuvintele dumneavoastră m-au urmărit oriunde am mers. Permanent îmi răsuna în urechi: „Ești o vrăjmașă a lui Dumnezeu.” În această stare v-am scris prima mea scrisoare. Ați răspuns foarte corect, că am început de la capătul greșit. Am ajuns în mare îngrijorare privind sufletul meu. Pe lângă acesta mi-era teamă de Dumnezeu. Nu vedeam în El nici o dragoste pentru mine. Nu puteam să mă gândesc la El decât ca la Dumnezeul drept care urăște păcatul. Am rămas în această stare mult timp, până când, în sfârșit, am luat din nou în mână scrisoarea dumneavoastră și am recitit-o. Ochii mei au rămas acum fixați pe locul unde vorbiți despre inima de Tată, care dorește întoarcerea celui abătut. Atunci mi s-au deschis ochii și astăzi pot să mă bucur din nou în Dumnezeu, Mântuitorul meu ...

Această scrisoare a primit un răspuns scurt. O jumătate de an mai târziu a sosit următoarea scrisoare:

Dragă domnule -! Cât de nespuse de minunat va fi să-L vedem față în față pe Domnul nostru Isus! De câteva zile a trebuit să mă preocup cu grija vigilentă a lui Dumnezeu pentru copiii Săi slabi.

El a cunoscut gândurile rătăcite care mi-au umplut inima, privind poziția mea față de El. Dar El m-a făcut să aud într-o adunare de credincioși cuvinte care satisfăceau complet nevoia mea.

Nu pot să descriu liniștea și pacea pe care le savurez de când am crezut ceea ce sunt în ochii lui Dumnezeu. Ce adevăr minunat că acum trăiesc înaintea lui Dumnezeu, în Hristos

Isus! Când mă gândesc ce a făcut Domnul pentru mine, că El, în timp ce gândurile mele erau vrăjmășie și răzvrătire împotriva Lui, nu avea pentru mine decât dragoste, o dragoste nesfârșită, care durează toate veșnicile, o, atunci nu pot altfel, decât să-mi pun toată încrederea în acest Dumnezeu al dragostei.

(Opt ani mai târziu):

Scumpe frate în Domnul, iertați-mă că v-am lăsat așa de mult timp să așteptați răspuns. ... Nu pot să găsesc cuvinte ca să laud harul minunat care m-a păstrat pe cale în toți acești ani și care, cel puțin într-o anumită măsură, m-a făcut să cunosc valoarea Celui prealăudat, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. ...

Aceste extrase arată limpede cum harul lui Dumnezeu nu numai că poate să restabilească, ci și să păzească și să conducă mai departe. Dacă aceste pagini vor cădea în mâinile cuiva care s-a declarat cândva de partea lui Hristos, dar apoi a mers pe drumul său propriu, a cărui inimă a devenit acum rece și dură, da, care aparent este moartă – spun aparent moartă, căci la citirea rândurilor de mai sus s-au trezit cu siguranță în el sentimente de un fel deosebit, un dor să se întoarcă la Hristos, de care s-a îndepărtat tot mai mult și mai mult, astfel că îndepărtarea care îl desparte de Hristos a devenit atât de mare, încât o întoarcere i se pare imposibilă – o, dacă ar fi ca situația să stea așa cu tine, iubitul meu cititor, atunci nu abandona nădejdea, dar nici nu ezita mai mult să ascuți de imboldul dragostei divine! Tu poți să fii restabilit astăzi, în clipa aceasta. Nu este necesar nimic altceva, decât ca tu să te întorci la Tatăl de pe căile tale greșite și să-I mărturisești fără rezerve tot ce ai făcut. El nu te va lăsa să aștepti răspunsul Său săptămâni sau luni sau chiar ani. Nu, dacă tu depui o mărturie adevărată, sinceră, atunci El este credincios și drept ca să te ierte și să te curețe de orice nedreptate.

Nr. 26 Lumea minciunii

(Cuvânt de încheiere)

VIII. Minciuna de la paturile de boală și de moarte

*„Isus Hristos, care a nimicit moartea și a adus la lumină
viața și neputrezirea, prin Evanghelie”*

(2 Timotei 1,10)

Marea minciună: „Odată cu moartea se termină totul!” este rostită de mii de ori de oameni sănătoși, viguroși – pentru cei muribunzi ea și-a pierdut puterea, pentru că adevărul judecății și al veșniciei și limbajul conștiinței sunt prea puternice. Firește, cu această înșelăciune se încearcă în multe feluri să se aducă la tăcere conștiința trezită.

Cândva, domnul profesor X. ședea la patul de boală al bătrânei sale soacre, care-și simțea moartea aproape. În zilele sănătoase ascultase cu plăcere cuvintele sale care sunau frumos, despre „fericitul neant”, în care, după părerea sa, toți oamenii care mor vor fi descompuși. I se păruse destul de acceptabil să devii „nimic” atunci când trupul a devenit bătrân și bolnav, când pe pământ și-așa nu mai poți să ai bucurii și desfătări. Ce bine ar fi aceasta! Căci și toată vina păcatului unei vieți lungi se va evapora în nimic. Ce gând atrăgător că toate cuvintele amare, neadevărate, dragostea neglijată, timpul pierdut, tot egoismul unei vieți întregi vor fi descompuse în nimic! Da, toată necinstea, imoralitatea și toată ura ar fi șterse ca și cu un burete, ne-am putea economisi toate muștrările conștiinței. Iar dacă apoi toți oamenii față de care și cu care am păcătuit vor fi descompuși în nimic, atunci nu va rămâne nici măcar o umbră de amintire a vinei comise.

Dar când bătrâna mamă a simțit acum că moartea era aproape, l-a întrebat pe ginere cu vocea tremurândă: „Oare este chiar sigur adevărat că acum, dacă mor, vine *fericitul neant*? Bătrâna noastră Carolina (aceasta era bucătăreasa casei) mi-a spus mereu că aceasta nu este

adevărat, că este o minciună; ea spune că după moarte vine judecata, că totuși există un Dumnezeu sfânt, în față căruia trebuie să apărem. Este într-adevăr chiar sigur de tot cu fericitul neant?” O oră s-a străduit profesorul să liniștească îngrijorările femeii bătrâne, muribunde, și i-a reafirmat cu neclintită siguranță că va merge acum în fericitul neant. Dar bine nu s-a simțit nici el în timpul acesta. Lumina slabă a vieții s-a stins în cele din urmă, discuția s-a sfârșit pentru pământul acesta. Ce continuare va avea ea în veșnicie, când bătrâna femeie îi va striga tânguitor ginerelei său în urechi: „Aș fi putut să fiu mântuită, dacă tu nu m-ai fi înșelat!”?

N-au trecut multe săptămâni, că fiica iubită a profesorului, un copil foarte sănătos până atunci, de o drăgălășenie rară și foarte talentată, a fost cuprinsă de crampe grave, cu leșinuri lungi. Ce durere a venit peste părinți când părea că această rază de soare a vieții și a casei lor se va stinge, pentru a trece dincolo, în „fericitul neant”! Acum situația arăta altfel. Au fost chemate cele mai bune autorități medicale, au căutat ajutor oriunde părea doar de sperat, dar zadarnic – copilul a rămas bolnav, o floare veștejită devreme. Dumnezeu a început să vorbească cu acești oameni săraci în mângâiere și nădejde, bogați în bani, foarte instruiți. Ei trebuiau să învețe să-și întindă inima și mâinile spre acest Dumnezeu al oricărui har, prezent, care S-a descoperit în Isus păcătoșilor pierduți, ca singurul Mântuitor.

Exista o rudă a acestei familii distinse, care până atunci fusese declarată ca exagerată; vizitele ei nu erau agreate, căci vorbea despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor, despre mântuirea veșnică și nădejdea prin sângele Fiului lui Dumnezeu, răstignit și înviat. Această femeie cunoștea ceva mai bun decât „fericitul neant”; ea a mărturisit fericită și veselă un Mântuitor care poate salva din orice necaz, care poate alina orice mâhnire, orice grijă, un Mântuitor în ale cărui mâini loiale și la inima căruia ai Săi pot să-și așeze copiii bolnavi și părinții muribunzi. Acum, domnul profesor și profund întristata sa soție au observat că există ceva mai bun decât învățătura despre fericitul neant.

Această învățătură despre „fericitul neant” provine de la filozoful indian, Buda, care a trăit aproximativ în urmă cu 2500 de ani. Religia lui Buda este răspândită în: India, Mongolia, China și Japonia. Aproximativ 300 de milioane de păgâni care nu cred într-un Dumnezeu personal, atotputernic, se roagă în nenumăratele temple budiste la întemeietorul religiei lor. Firește că Buda a legat de anumite condiții răsplătirea „de a deveni nimic”. El învâța: Dacă un om nu jură, nu minte, nu bârfește, nu ucide, nu fură, dacă este cast și trăiește onest, dacă nu se răzbuună niciodată, dacă face multe pomeni, dacă-și reprimă patimile și se adâncește în contemplații liniștite, atunci obține deja aici pe pământ virtutea unui Buda, adică a unui înțelept și după moartea sa intră în *nirvana*, adică în stingerea persoanei sale, în fericirea neființei.

Acele cerințe serioase, morale, ale lui Buda seamănă aproape cu cele zece porunci de la Sinai, pe care nu le poate împlini nici un om născut în păcate. Dar tocmai despre cei care nesocotesc poruncile lui Dumnezeu, care dau frâu liber patimilor lor și sunt legați în lanțurile păcatului, tocmai de la ei se aude de cele mai multe ori și cel mai tare rostită afirmația: Odată cu moartea se termină totul. Ei împlinesc vechea zicală: Omul crede ce dorește. Dar după aceea vine realitatea serioasă și rupe urzeala minciunii.

În timp ce misionarii devotați duc în țările păgâne ale budiștilor vestea bună despre dragostea lui Dumnezeu arătată în Isus, niște oameni sărmani, fără nădejde, propovăduiesc în patria noastră germană minciuna despre „fericitul neant”. Aroganța și mândria lor le orbesc ochii; viața trece grăbită, ei se duc în veșnicie – acolo Îl găsesc în loc de nirvana visată pe același Isus care a vrut aici să-i mântuiască; dar acolo nu-L mai găsesc ca pe Salvatorul lor, ci ca pe Judecătorul lor sfânt; viața lor, cu toată vina și cu tot păcatul lor, este notată până în cele mai mici amănunte în cărțile judecății. Omul împovărat de vină ar vrea să scape de judecată, de aceea apucă el cu lăcomie învățătura: Odată cu moartea se termină totul! Oameni mari și oameni de rând, școliți și neșcoliți, vor să fie aici libertini, să dea la o parte sfintele porunci

ale lui Dumnezeu și apoi să intre în „fericitul neant”! „Dar Cel care locuiește în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei” (Psalmul 2,4).

„Ce se va întâmpla cu dumneavoastră când veți muri?” a întrebat o creștină pe o femeie de rând din G. „Când voi muri? Atunci voi fi îngropată și cu aceasta s-a terminat.” Ea a recunoscut limpede și îndrăzneț că pentru ea nu există nici păcat, nici Dumnezeu, nici veșnicie. Și asemenea oameni se numesc creștini!

Unii oameni au în fața morții numai dorința ca oamenii să vadă că ei nu s-au temut de moarte.

Să mori mândru, aceasta poate să aducă pentru o clipă admirația oamenilor, dar este o înșelăciune. Unii infractori barbari au murit obraznici și îndărătnici; la ce le-a folosit? Ei s-au dus în judecata lui Dumnezeu. De ce doresc și vor atât de mulți oameni ca odată cu moartea să se termine totul? De ce îi învață pe alții că după moarte vine fericitul neant? Pentru că își simt păcatul; în loc să vină smeriți cu păcatul lor la tronul harului, ei strigă aroganți: nu există nici Dumnezeu, nici veșnicie, nici judecată. Dar drumul lor nu duce în neant, ci în veșnicie, în realitate; ei trebuie să apară în fața Dumnezeului sfânt.

Acest adevăr vine cu o forță extraordinară peste majoritatea oamenilor de îndată ce se apropie moartea. O, nu aștepta acest ceas serios ca să cauți mântuirea și pacea! Fiul lui Dumnezeu a venit și a luat pe cruce judecata asupra Sa, ca toți cei care I se încredințează Lui, crezând, să fie feriți de judecată, să fie salvați de blestem. El pune să se propovăduiască tuturor oamenilor: „Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5,24). Omagiază-L pe Isus! Nu crede minciuna că odată cu moartea se termină totul! Fiecare dimineață, când după noaptea întunecoasă răsare soarele, fiecare primăvară, când după iarnă viața izbucnește din pământul mort – totul îți vestește adevărul: te îndrepti spre veșnicie. Creația o spune, conștiința ta o mărturisește și Cuvântul lui Dumnezeu o propovăduiește.

Pentru că nu rezistă în fața morții această minciună: că odată cu moartea se termină totul, minciuna despre stingerea existenței, de aceea tatăl minciunii a calificat drept o datorie a decenței, a dragostei, a considerației, a îndurării, de la sine înțeleș, că n-ai voie să spui bolnavilor fără speranță și muribunzilor că se îndreaptă spre moarte. Ciudat este că în timp ce în rest obișnuim să pretindem de la orice om onorabil să nu se teamă de moarte, la paturile de suferință problema este invers – se susține: fiecare om, căruia i-am spune că va muri, s-ar speria așa de tare, încât prin agitația nervoasă ar ajunge într-o situație disperată și ar muri mai repede decât ar fi murit de altfel. Aceste gânduri nu sunt susținute numai de mulți medici, infirmieri, diaconese, ci și de aproape toate rudele bolnavilor, ele sunt păstrate și urmate ca o datorie sfântă de dragoste. Cel care o încalcă este dezaprobat din toate părțile ca un om crud, barbar.

Satan întinde peste cei muribunzi această țesătură de minciuni, ca aceștia să fie înșelați cu ultimele ceasuri de har în care ar mai putea să apuce cu mintea limpede harul lui Dumnezeu, mântuirea sufletului lor.

Unii medici și rude se străduiesc să-și mențină bolnavii grav în umorul bun. Li se citesc ziare și romane, se fac planuri de călătorie despre locurile unde vor merge cu bolnavul când va fi în convalescență - și toate acestea sunt minciuni conștiente cu scopul de a simula că se va face bine în curând, să nu se gândească la moarte.

În marele oraș, D., zăcea un fiu tuberculos în casa părinților săi înstăriți. Puterile îi erau mistuite, sfârșitul nu mai putea fi departe.

Dar mama și medicul erau de părere că bolnavul trebuie să fie amăgit în legătură cu apropiata sa moarte, cu speranțe de însănătoșire. Și așa au făcut – oricât de slăbit se simțea el, mama îi spunea că arată deja mai bine, că puterile i-ar fi crescut decisiv. Ea liniștea orice plângere, orice îngrijorare. Apoi, într-o zi, el s-a ridicat în pat în capul oaselor și a spus: „Mamă, mi se face așa de negru înaintea ochilor!” – „O, fii liniștit, trece imediat!” El a strigat atunci cu ultima sa putere: „Mamă, acum n-o mai cred!” Și a căzut înapoi pe spate și a fost

mort. Dacă fiul ar fi știut adevărul despre apropiata sa moarte, poate că și-ar fi întins inima în pocăință spre Dumnezeu, poate că L-ar fi găsit pe Isus și viața veșnică. Acum era înșelat pentru timp și pentru veșnicie.

La creștinii adevărați, care au devenit proprietatea lui Isus, lucrurile se petrec altfel; aici dragostea găsește cuvântul potrivit. K. L. suferise o operație grea. Spera în însănătoșire și se bucura că va mai putea câțiva ani să slujească marii sale familii ca un tată devotat. El era un creștin încercat; și soția sa era proprietatea Domnului. Într-o zi, medicul i-a destăinuit soției că soțul ei se apropie de moarte. După ce medicul a părăsit casa, ea s-a așezat liniștită lângă patul soțului ei și a spus: „Kurt, Învățătorul este aici și te cheamă!” Era cuvântul cu care odinioară Marta din Betania a chemat-o la Domnul pe sora ei, Maria. „Deci, totuși!” a fost răspunsul liniștit al bărbatului – apoi a avut loc un rămas-bun și o plecare acasă în pacea lui Dumnezeu.

Ce nesfârșit mai prețios, mai plăcut și mai mângâietor este pentru creștinii adevărați adevărul de la poarta veșniciei, decât minciuna! Și oare nu este siguranța apropiatei morți cel mai puternic motiv pentru oamenii neconvertiți, să se predea în pocăință și credință Domnului, care vrea să mântuiască pentru totdeauna? Într-adevăr, este târziu pentru un asemenea om, dar totuși – poate că mai reușește să apuce harul cu inima sa. Majoritatea oamenilor ajung mai devreme sau mai târziu în situația să stea la paturile morții oamenilor care le sunt scumpi. Atunci este necesar să spui limpede despre ce este vorba.

Aproape întotdeauna se înșală medicii în privința impresiei pe care o face asupra bolnavului o comunicare deschisă în legătură cu apropiata moarte. Un prieten devotat și încercat al soldaților germani, predicatorul curții, E. Frommel, plecat acasă, povestește despre o soră care a murit în floarea anilor ei: „Sora se apropiase de moarte cu pași repezi. De aceea, mama l-a întrebat pe medic dacă n-ar putea s-o atenționeze pe soră, încet și menajând, asupra posibilității sfârșitului. Medicul i-a răspuns: „Mai are două zile de trăit; dar dacă i-o spuneți, moare încă astăzi.” Aceasta a adus-o pe mamă la mare necaz lăuntric. Oare să nu spună nimic și să lase copilul să moară fără să bănuiască? Pentru ea însemna mai mult pregătirea lăuntrică, decât puținele ore pe care poate că le mai are de trăit. Prima dată nu i-a răspuns nimic bolnavei la întrebarea obișnuită: „Oare mă fac bine în curând?” și doar a privit-o afectuos și trist. „Nu-i așa, mamă, că probabil pot muri?” a spus ea în timp ce deschidea mari ochii. Mama a dat numai tăcută afirmativ din cap. Atunci a fost o luptă interioară scurtă și apoi o licărire luminoasă peste față și ea a spus ca rugând-o: „Nu-i așa, mamă dragă, că de acum nu mă mai lași să dorm; să mai fim foarte mult împreună și tu să-mi mai citești foarte mult.” La aceasta i-a strâns mâna așa de tare, încât parcă nu voia să-i mai dea drumul. Într-adevăr, abia dacă a mai dormit. Mama i-a citit un psalm, ea a putut să-l repete imediat aproape fără poticnire pe dinafară și să se roage. Puterea ei mintală, mai ales memoria ei, a crescut uimitor. N-a murit seara – nici a doua zi, dar a mai trăit paisprezece zile întregi, zile pline de ore înălțătoare. „Ciudat! Foarte ciudat! Într-adevăr, n-aș fi crezut!”, a spus consilierul medical când mama i-a povestit că n-a putut să-și calce pe inimă și să-i ascundă copilului care este situația lui. Când el a auzit că ea „tot mai trăiește”, nici n-a mai venit. Când sora a murit liniștită, după ce ne-a adunat pe toți în jurul patului ei și a cântat cu noi, – a venit consilierul medical cu condoleanțele, care de altfel era un prieten al casei – dar n-a putut să depășească acest „ciudat” al său. Mamei i-a rămas mai mult decât atât. Firește că așa ceva trebuie făcut în credință; înainte de toate, în spatele acestui fapt trebuie să stea dragostea arzătoare, altfel ar fi ceva greșit. Niciodată n-am văzut o astfel de adunare de sine și de înflăcărare rapidă a tuturor scânteilor de viață pe altarul unei inimi, ca în aceste paisprezece zile. Gândul la moarte a ținut-o în viață pe soră; duhul ascultător, dispus plecării acasă, a ținut laolaltă învelișul trupului până când pelerinul a fost complet pregătit să părăsească locuința.

Este extrem de important să combatem acea minciună mare a lui satan, prin experiențele creștinilor sinceri.

Un martor experimentat al lui Dumnezeu povestește:

Este greu să fim permanent în relații loiale cu semenii noștri, este greu mai ales la paturile de suferință și de moarte. Aici suntem foarte înclinați să-i mângâiem și pe astfel de oameni, care nu trebuie să fie mângâiați, ci scuturați foarte serios. Eu și câțiva dintre prietenii mei am vizitat odată un bărbat foarte grav bolnav. Ne-am rugat cu el și i-am spus vestea bună, dar aveam impresia că toate acestea vor rămâne fără efect și că va pleca în veșnicie fără cunoașterea stării sale pierdute, fără pocăință și fără credința în Hristos. Unul dintre prietenii mei, care a stat la picioarele patului, l-a privit pe bolnav și a spus: „Prietene, sunteți un om înșelat. Trebuie să muriți și nu aveți o nădejde întemeiată; dacă muriți așa cum sunteți, vă veți duce la pierzare pentru totdeauna!” Soția bolnavului a fost ca lovită de trăsnet și a devenit ostilă. Chiar și bolnavul a devenit ostil. Totuși, când ne-am dus din nou a doua zi la el, Dumnezeu produsese în acest bolnav o transformare minunată. Acolo zăcea un bărbat care striga după har în mare chin sufletesc. Martorul sincer al lui Dumnezeu i-a spus adevărul gol-goluț. L-a costat multă stăpânire de sine să spună adevărul în fața morții, dar a fost mai sincer față de bolnavul pe moarte, decât alții care au vorbit prietenos cu el. Cuvântul adevărului, care iese dintr-o inimă plină de dragoste, a fost pentru omul muribund un cuvânt spre mântuirea sufletului său. Cuvântul lui Dumnezeu îi învață pe creștinii adevărați să nu-i aducă omului *miere*, ci *sare*. „Cuvântul vostru să fie totdeauna cu har, *dres cu sare*, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.” (Coloseni 4,6). Amabilitatea dulceagă care nu mai numește păcatul, păcat și eroarea, eroare, pentru că aceasta ar fi neprietenos, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Dacă este rușinos să-i minți pe oameni chiar și în chestiunile bănești, cu cât mai rușinos este să-i minți acolo unde este vorba despre mântuirea sufletului, despre mântuirea veșnică sau veșnica pierzare! Nu este o lipsă de amabilitate, ci o dragoste adevărată, valabilă înaintea lui Dumnezeu, dacă-i spunem unui om că este pierdut pentru totdeauna în caz că va trăi mai departe în păcatul său. *Toți păcătoșii care nu sunt pregătiți de pocăință, aleargă în pierzarea iadului*; aceasta trebuie mărturisită limpede, ca omul să apuce viața veșnică prin credință înainte să fie prea târziu.

Ce este mai milostiv, ce este mai plin de dragoste, să simulezi speranțe de însănătoșire față de un bolnav care se îndreaptă spre moartea apropiată și apoi să-l vezi plecând în veșnicie deznădăjduit, ca un pierdut? sau este mai milostiv să-l aduci, cu prietenie blândă, aproape de gândul că însănătoșirea sa este foarte îndoielnică, da, că este improbabilă, dar că el precis este aproape de tot Acela care vrea să-i dea pacea cu Dumnezeu și slava veșnică, de Domnul Însuși?

O soră medicală povestește următoarea întâmplare din îngrijirea ei particulară: „Într-o zi am fost luată la o tânără doamnă bolnavă. Era o cântăreață, avea abia douăzeci și unu de ani. Prin suprasolicitarea glasului a căpătat o boală gravă de gât și acum zăcea, după cum am observat curând, bolnavă de moarte. Când am ajuns în casă, m-a întâmpinat tatăl bolnavei cu vorbele: „Soră, vreau să vă rog două lucruri: o dată, să nu vorbiți cu fiica mea despre nimic religios; și apoi: să nu vorbiți cu ea absolut nimic despre moarte.” N-am răspuns nimic la această adresare, așa că domnul a mai repetat cuvintele o dată. Iarăși n-am dat nici un răspuns la ele. Tânăra muribundă la care am fost dusă acum nu avea nici o bănuială despre starea ei îngrijorătoare. Ea era o domnișoară fină, delicată, iubitoare și m-a întâmpinat cu amabilitate.

În dimineața următoare citeam pentru mine din Biblie, șezând în camera ei. Ea mă privea atentă. În ziua următoare am făcut la fel și atunci, în a treia zi m-a întrebat: „Dragă soră Wilhelmine, ce citiți?” Am spus: „Citesc Cuvântul lui Dumnezeu, hrana pentru sufletul meu.” Atunci m-a rugat: „Vă rog, citiți tare!” Am făcut aceasta și de atunci a cerut s-o fac zilnic. Eram la istoria suferințelor Domnului și Mântuitorului nostru și ea mă asculta cu mare dorință. Tatăl ei venea adesea și era deosebit de iubitor cu fiica lui și preocupat de binele ei trupesc. Dar nu știa să spună altceva mai bun decât: „Copilă scumpă, te vei face bine în curând, atunci mergem la băi” și așa mai departe; aceasta o relua zilnic.

Într-o zi, după ce tatăl a părăsit-o, s-a întors spre mine și a spus: „Soră dragă, scumpul meu tătic vorbește mereu despre însănătoșire; dumneavoastră ce spuneți? Mă voi însănătoși

curând?” Acum venise întrebarea temută. Ce să fac? „Dragă domnișoară”, am spus, „starea dumneavoastră este una gravă, dar la Dumnezeu nici un lucru nu este imposibil; El vă poate face să vă însănătoșiți, dacă este voia Lui.” N-a fost tocmai mulțumită cu răspunsul meu, după cum am observat; și în ziua următoare a început iar: „Dragă soră Wilhelmine, credeți că trebuie să mor?” – M-am speriat de întrebarea aceasta energică și am răspuns: „Scumpa mea domnișoară, sunteți foarte grav bolnavă și dacă Dumnezeu nu vrea să facă o minune, atunci s-ar putea, într-adevăr, să nu vă mai recăpătați sănătatea; totuși, cum vrea El; El este atotputernic.” La aceasta ea a spus: „Văd bine că nu prea vreți să vorbiți; se pare că nu mă voi mai însănătoși, nu-i așa? Scumpă soră, ce ați face dacă ați fi în situația mea? O, vă rog, spuneți-mi-o!” Atunci i-am răspuns: „*M-aș asigura de iertarea deplină a păcatelor mele și aș căuta pacea cu Dumnezeu.*” Atunci a exclamat repede: „O, vă rog, ajutați-mă! Cum să încep?” Am îndrumat-o spre Cuvântul lui Dumnezeu și la Domnul și Mântuitorul nostru, care a murit și pentru păcatele ei și care ne împacă cu Dumnezeu așa de deplin, încât Dumnezeu Însuși ne iartă toate păcatele și ne dăruiește viața veșnică. I-am spus cum intră apoi pacea lui Dumnezeu în inima noastră. M-am rugat cu ea și i-am citit în continuare Cuvântul lui Dumnezeu. După câteva zile, în care și-a purtat suferința cu predare liniștită în voia lui Dumnezeu, a găsit mântuire și pace în Isus Hristos. Curând după aceea a plecat zâmbind acasă, ca un copil preafericit al lui Dumnezeu, în pacea lui Dumnezeu.

Tatăl celei dragi plecate acasă era aproape neconsolat în jalea lui. Ea îi povestise încă înainte de moartea ei că ea nu mai are nici o teamă în fața morții, deoarece merge la Mântuitorul ei și l-a rugat pe tatăl ei să aibă grijă să vină și el după ea. După aceea el a venit la mine și a spus: „Soră, ce ați făcut cu fiica mea, de a putut așa de tânără să moară liniștită? Vă rog, spuneți-mi tot; vreau să găsesc și eu o asemenea pace și să pot muri așa de supus.” I-am spus numai să se ocupe amănunțit cu Cuvântul lui Dumnezeu și să-l facă îndreptar al vieții lui, apoi El îi va arăta sigur și lui calea la o asemenea pace, care este de găsit numai la Isus. Mi-a promis în mod serios. Astfel, fericita moarte a copilului său a fost prilejul ca bătrânul tată să se gândească: „Ce să fac ca să fiu mântuit?”

Nu este acesta un rod plăcut al credinței, al adevărului și al rugăciunii, care a fost descoperit la patul suferinței și al morții acestei fiice?

În China face parte din politețe ca la vizita la un bolnav să-l asiguri pe cel suferind că te vei îngriji de o înmormântare bună pentru el. – Fiecare chinez avut își cumpără din timp un sicriu potrivit rangului său. Dacă încă nu-l are la cea de-a 60-a aniversare a sa – chinezii numesc a 60-a zi de naștere „marea aniversare” -, atunci fiii și nepoții săi îi dăruiesc un sicriu frumos la această sărbătoare. Firește că poate cu toate acestea să uite ușuratic seriozitatea veșniciei și să meargă în păcatele sale în întâmpinarea judecății drepte a Dumnezeului sfânt; de lucrul acesta nu-l apără nici posesia unui sicriu, nici a unui mormânt, nici că și-a făcut testamentul. Nu, aceste lucruri nu aduc nici păzire de păcat, nici mântuire, nici pace.

Creștinii adevărați trebuie să fie capabili și pregătiți să le spună oricând celor vii și celor muribunzi, cum să găsească această pace, această nădejde indestructibilă, care se arată biruitoare și în ceasul morții: Privește, crezând, spre crucea de la Golgota! Acolo Fiul lui Dumnezeu a purtat El Însuși blestemul păcatului tău, pedeapsa pentru vina ta. Sângele Său curs pe cruce dă fiecăruia care crede: siguranța împăcării desăvârșite. Cheamă Numele lui Isus, lasă-te cu deplină încredere în brațele Sale mântuitoare; atunci un râu de pace și de siguranță fericită va trece prin inima ta. Cine a trăit aceasta, acela poate să mărturisească: Sunt mântuit, sunt salvat. „Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8,38 și 39).

IX. Minciuna de la sicrie și de la morminte

„Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume:

ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”
(Ioan 18,37)

Mai repede decât s-a crezut, moartea și-a pus mâna rece pe bărbatul plin de viață. A început înmormântarea. Este deschisă Biblia; se aud cuvinte despre nădejdea veșnică, despre Isus, Biruitorul morții, care a adus viața veșnică în lumea morții și a păcatului. În rest n-a fost aici niciodată vorba despre astfel de lucruri, pentru că părinții și copiii au crezut că ei, ca oameni instruiți, ar fi depășit de mult creștinismul Bibliei. De altfel, aici nu s-a rugat nimeni, nici dimineața, nici la masă, nici seara. N-aveau nevoie, cum au crezut, de ajutorul lui Dumnezeu pentru viață. Dar acum se rostește o rugăciune la sicriu. Cadavrul omului mort nu aude nimic din toate acestea. Acolo, în sicriu, nu zace decât un înveliș supus stricăciunii. Omul însuși a plecat pe un alt tărâm, în țara realității și a adevărului. Ochiul lui au devenit văzători. Cadavrul face, într-adevăr, impresia unui om care doarme și aparținătorii familiei se consolează cu: „Arată așa de liniștit!” Ce autoamăgire! Ah, dar omul care a trăit și a murit fără Isus se vede cu groază într-un loc de chin, de unde nu pleacă nici un pod peste prăpastia nefârșită care-l desparte de copiii lui Dumnezeu, care au adormit mântuiți, care sunt la Domnul. – Este scris: „Dacă un copac cade spre sud sau spre nord, în locul unde cade copacul acolo va rămâne” (Eclesiastul 11,3). Acest copac, până unde pot ochii oamenilor să vadă – la o moarte fără pocăință și credință – n-a căzut spre sud, unde strălucește soarele dragostei lui Dumnezeu, ci spre nord, în țara nopții veșnice.

Pe mort nu-l ajută ce se vorbește aici, ce laudă se aduce sau ce se roagă cineva. Era prea târziu. Coroanele și mlădițele de salcie nu schimbă nimic în situația aceasta. Dar cei vii? Ei au intrat cu fețe demne, serioase; s-au gândit că aici se vorbește pentru mort. Probabil că gândurile lor s-au ocupat pentru o clipă cu viitorul văduvei, în compasiune omenească. Probabil că au avut impresia că cel decedat fusese rechemat așa de neașteptat de repede. Dar ei n-au ajuns totuși până acolo, încât să scoată pentru ei din cuvântul biblic citit întrebarea: dacă pentru ei există după moarte nădejdea *vieții veșnice* și ce se va alege de ei dacă acum ar fi să zacă ei în sicriu, în locul celui decedat?

Cuvântarea și rugăciunea s-au terminat, sicriul a fost dus afară.

Afară, pe ultimul drum!

Drumu-i scurt! Somnu-i lung de-acum...

Drumul spre locul de înmormântare a fost scurt, totuși suficient de lung ca să șteargă în grupele de îndoliați impresia care l-a atins pe unul sau pe altul. Discuțiile s-au întors în acel domeniu al lucrurilor zilnice, în care majoritatea oamenilor aici pe pământ își au patria. Mormântul deschis, privitul sicriului dinăuntru și ultimele solemnități au mai pus o dată stăpânire pe liniștea solemnă în cercul adunării îndoliate. Apoi au plecat acasă: unul la muncă, mulți alții la birt. Unii și-au aprins la poarta curții bisericii țigara deja de mult dorită; toți s-au împăcat complet cu realitatea că domnul X. murise. Și totuși, fusese un nou ciocănit al dragostei lui Dumnezeu la inimile oamenilor, ca să le aducă aminte cât de scurt este drumul și cât de aproape este veșnicia, cât de serioasă este moartea și că și astăzi mai este ziua harului. Ciocănitul fusese și de data aceasta zadarnic.

La marea expoziție berlineză din 1896, un magazin de confecții pentru costume de doliu a prezentat o mare scenă de doliu de familie, cu figuri de ceară în mărime naturală.

Acolo vedeai șezând văduva îmbrăcată în negru, cu gravitate venerabilă, în jurul ei fiii și fiicele în costume diferite de doliu. Și dacă era în doliu; ea-l aducea înăuntru pe copilul cel mai mic; un slujitor în livrea de doliu aducea înăuntru o depeșă de condoleanțe pe o farfurie de argint. Prietene și prieteni îndoliați erau prezenți pentru vizita de condoleanțe; o grămadă de scrisori de condoleanțe zăceau deschise pe o masă. – Ce tablou din realitate, chiar și acolo unde sunt folosiți atâția bani și se fac planuri pentru hainele de doliu, pentru găteala sicriului

și cea de înmormântare, unde zilnic sunt trimise mii de scrisori și depeșe pentru a demonstra compasiunea; dar cea mai mare parte a tuturor acestor lucruri este formalism, politețe. Oamenii își îndeplinesc o datorie. „Nevastă, imaginează-ți, a murit domnul X.; trebuie să trimitem o coroană!” – Dar ce a însemnat în rest moartea domnului X., dacă a mers în slavă sau în iad, ceea ce cuprinde ea în sine pentru nevastă și copii, la acestea nu au timp să se gândească; și încă mult mai puțin se gândesc la aceasta: ce are Dumnezeu să-mi spună mie personal prin această moarte?

Domnia aparenței și a minciunii nu este întreruptă nici de moarte și nici de înmormântare. Satan, mincinosul de la început, dorește înainte de toate ca oamenii, în multa lor activitate, să nu aibă timp să se gândească la propria lor moarte și să caute mântuirea sufletului lor. Merită osteneala să observăm cu ce chibzuință sistematică urmărește satan acest scop.

Am putea crede că dacă un om a murit și cadavrul zace în sicriu, după ce omul înșelat a plecat deznădăjduit în veșnicie, atunci satan ar putea fi mulțumit cu succesele sale. Dar foarte greșit! Nici la sicriu nu încetează aparența falsă. De câte ori, înainte să fie închis sicriul, nu se ia rămas-bun de la cadavrul celui decedat, cu lacrimi fierbinți și sărutări, sub ochii străinilor, în timp ce pe când acest om a fost prezent viu, n-au avut nici un cuvânt de dragoste pentru el, cu atât mai puțin o sărutare! Era o creștină, un copil scump și sincer al lui Dumnezeu, ale cărei rude apropiate, înstărite, n-au avut niciodată un sprijin pentru ea, niciodată vreun fel de amabilitate. Dar când a murit, după o boală scurtă, cadavrul a fost îmbrăcat în haine scumpe și capul a fost culcat în sicriu pe o pernă de mătase. Ce minciună! – Aici este o văduvă la mormântul soțului ei. Ea se comportă ca nebună de durere când sicriul este coborât în mormânt – dar cine a cunoscut căsnicia, știe care a fost situația cu această dragoste și nu se miră dacă aceeași femeie a făcut o altă alegere după un timp foarte scurt.

Ce se va afla în veșnicie din căsnicia câte unui bărbat care anunță „moartea mult iubitei sale soții”? Câte unul, care semnează: „plin de durere adâncă”, era de fapt bucuros că în sfârșit poate să intre în posesia moștenirii averii mult dorite. Ce inscripții mincinoase pe pietrele funerare! Acolo citim despre revederea din cer, despre fericita înviere, și totuși, în majoritatea cazurilor este vorba despre oameni care n-au venit niciodată cu păcatele lor la Împăciuitoarul răstignit. Dar acestea nu sunt cele mai rele neadevăruri de lângă sicrie. Există altele și mai rele. Iată un exemplu: Acum câțiva ani a fost înmormântat solemn un profesor renumit. Din viața și din scrierile acestui bărbat era știut de toată lumea, că era, ca ateu (tăgăduitor al lui Dumnezeu), foarte departe de creștinism. Ca bărbat onorabil, el nu și-a ascuns niciodată această convingere. La sicriul acestui bărbat a fost pus un cor de cântăreți să cânte cuvintele: „Ferice de morții care mor în Domnul!” Lângă acest sicriu au stat duzini de tovarăși cu aceleași concepții ca ale celui decedat, care, ca și el, erau dușmani declarați ai veștii despre harul mântuitor și despre crucea de pe Golgota. Dar ce s-a întâmplat la mormântul acestui tăgăduitor al lui Dumnezeu? Acolo a fost exprimată dorința ca cel decedat „să poată intra la Tatăl duhurilor, la Izvorul luminii și al adevărului”! - Astfel, harul și adevărul, care sunt în Hristos, au fost transformate într-un spectacol grandios, dar găunos. Celor vii, care stau în jurul unui asemenea mormânt, li se întărește înșelăciunea că creștinismul nu este nimic altceva decât poleială superficială de cuvinte pompoase.

Acest profesor, care nu voia să-L admită pe Dumnezeu, totuși a căzut acum pradă cuvântului pe care l-a rostit Dumnezeu în ziua căderii în păcat: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3,19). Iluzia științei omenești a ajuns la capăt pentru acest decedat; el a trebuit să apară cu vina vieții sale în fața Dumnezeului sfânt. - Dumnezeu îi avertizează pe toți necredincioșii, indiferenții, batjocoritorii și tăgăduitorii lui Dumnezeu, prin moartea subită a atâtor oameni. El vrea să-i facă pe oameni să se oprească pe drumul multelor lor activități. El îi convinge că ei nu pot să fugă de El, că timpul harului este scurt – dar satan dorește să acopere limbajul lui Dumnezeu prin puterea formalităților - și în intenția aceasta, el găsește în oameni aliați excelenți.

Dacă la toate mormintele s-ar rosti adevărul – nu despre viața și moartea celor înmormântați; acestea stau înaintea lui Dumnezeu -, nu, ci despre viața și starea inimii așazisei adunări îndoliate, despre dragostea căutătoare a lui Dumnezeu și despre seriozitatea veșniciei, atunci înmormântările și-ar schimba foarte mult caracterul și însemnătatea. Lauda respingătoare a oamenilor și mângâierile superficiale ar amuți. Ei ar înceta să mai vorbească despre odihna veșnică în cazul unor oameni care au murit fără nădejde pentru că nu L-au omagiat pe Isus și despre viața veșnică în cazul unora care au plecat în veșnicie ca morți spirituali. Firește că oamenii nu trebuie să-i judece pe morții care stau înaintea lui Dumnezeu, dar la fel de puțin are voie un om să invalideze vestea divină despre păcat, dreptate și judecată.

Nu există un loc mai bun pentru vestirea Evangheliei, decât locul de lângă un sicriu sau de lângă un mormânt deschis. În locul acesta toți oamenii sunt convinși că ei înșiși stau în pragul veșniciei.

Trăim într-o lume a minciunii, în care milioane de oameni vii sunt lipsiți prin înșelăciune de mântuirea lor veșnică din cauza deșertăciunii, a plăcerii păcatului, a banilor, a laudei oamenilor. Acestei lumi îi spune Dumnezeu oricărui har: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu”, adică: cine are un oarecare imbold, o dorință a inimii de a fi sincer în ceea ce privește păcatul lui și neliniștea sufletului său, acela este capabil să înțeleagă glasul Aceluia care a adus viața pentru o lume muribundă, întoarcerea acasă pentru păcătoșii foarte rătăciți, iertarea pentru osândiții vinovați. Într-adevăr, adunarea îndoliată de la o înmormântare are dreptul dat de Dumnezeu, ca oamenii care trăiesc zi de zi departe de Dumnezeu să fie puși cu seriozitate în fața întrebării: Ce a văzut Dumnezeu până astăzi în viața ta? Cât egoism și mânie, câtă minciună, zgârcenie și imoralitate? Dumnezeu îl îndeamnă pe fiecare individual: Ascultă glasul lui Isus, care te cheamă! El vrea să-ți arate păcatul tău; tu trebuie să-ți vezi viața în lumina veșniciei și – te vei speria de munții vinei tale. Dar apoi vei vedea crucea pe care Fiul lui Dumnezeu a fost în judecata lui Dumnezeu pentru tine, împovărat cu vina ta. Jertfa este înfăptuită, Domnul este înviat și înălțat. El privește din slavă la tine, te caută. Ascultă-I glasul! Tu vei găsi la El viața veșnică, pace pentru inima ta, o nădejde indestructibilă.

Cine vrea aceasta cu adevărat, cu inima sinceră, pentru acela va fi un adevăr divin atunci când i se vor închide ochii și trupul său neînsuflețit va fi coborât în groapă: *Adormit în Domnul! Mântuit pentru slava veșnică!* Până atunci să fie scris despre viața sa: „Dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim: deci dacă trăim și dacă murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14,8). – Cât de rar auzim asemenea cuvinte ale vieții veșnice lângă un mormânt! – Ah! Trebuie să spunem că *aproape niciodată*.

Dar ce auzim în locul lor? Iată un exemplu despre mii de cuvinte similare: Acum câțiva ani a murit un bărbat înstărit; era inimos, dar toți cunoscuții și prietenii săi știau că din indolență ajunsese să bea și că niciodată nu s-a întors în pocăință de la păcatele sale, la o viață nouă, ca să găsească la Isus mântuire și pace. Prietenii săi, adunați în jurul mormântului, au auzit o cuvântare minunată despre cuvântul: „Lazăr, prietenul nostru, doarme.” Ce frumos! Ce emoționant! *Dar este aceasta într-adevăr așa?* Isus a spus despre Lazăr din Betania, când acesta a murit în boală grea: „Lazăr, prietenul nostru, a adormit, dar merg ca să-l trezesc din somn” (Ioan 11,11). Lazăr a fost cu adevărat prietenul lui Isus și Isus a fost prietenul lui Lazăr – Isus îi numește prieteni ai Săi pe cei care umblă în urmele pașilor Săi ca fiind oile Sale mântuite, ca spălați cu sângele Său, despărțiți de felul de a fi al lumii. Cine vrea să fie prietenul lui Isus, trebuie să fie vrăjmaș al lumii. „Oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu” (Iacov 4,4). *Ferice de omul care a adormit ca prieten al lui Isus!* Domnul îl va cinsti și-l va aprecia veșnic; aceasta este mai mult decât toate elogiile și monumentele lumii. Dar cine a umblat ca vrăjmaș al lui Dumnezeu, fără Isus, cine a murit fără să apuce, crezând, harul lui Dumnezeu, pe acela nu-l pot ajuta nici elogiile, nici monumentele. El n-a intrat în Paradis, ci în locul de chin. Acolo implora cândva,

tânguindu-se, un bărbat onorabil, cu concepții pământești, care în toate zilele a trăit minunat și în bucurii, să vină la el un trimis din locul fericirii și să-și înmoaie vârful degetelor în apă, ca să-i răcorească limba, pentru că era chinuit în văpaia aceea. Acesta este adevărul, aceasta este realitatea, căci gura adevărului veșnic ne-a vestit lucrul acesta (Luca 16,24).

Cât de adevărat este totuși, că aparența înșelătoare îi însoțește pe oameni până la poarta veșniciei. Ah, se gândește un om, vreau să ies odată din această agitație, acolo unde este liniște, unde se odihnesc morții; acolo nu mai are nimeni interesul să fie neadevărat. El intră într-un cimitir. Inscripția este: „Friedhof”, adică o curte a păcii! Ce frumos: „o curte a păcii” în această lume fără pace. Este aceasta adevărat? Ah, nu! Mulți dintre cei acare au fost îngropați aici n-au intrat în pace, ci în locul de chin, unde așteaptă judecata lui Dumnezeu.

Acolo scrie, într-adevăr, pe piatra funerară: „Aici se odihnește în Dumnezeu” – dar este aceasta adevărat? În Dumnezeu se poate odihni numai un om care a fost împăcat cu Dumnezeu prin sângele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu.

Ce frumos acest monument funerar! Aici și-a îngropat văduva îndoliată a unui căpitan de corabie, în anul 1832, singurul ei copil. Pe un sarcofag de piatră se odihnește reprezentată în mărime naturală figura tinerei fete, înfășurată în haine ușoare, cu un boboc de trandafir în mână. Această piatră funerară stă în curtea bătrânei biserici din S. Partea ei laterală poartă cu litere îngălbenite inscripția:

Prea devreme viața-ți tinerească
A trebuit spre Paradis să plutească.
Privește-ți mama cu binecuvântare
Și-ntâmpin-o cu-ncântare!

Artistul a dat tot ce este mai bun; ce ușor își sprijină fecioara delicată capul pe brațul drept, ca și când tocmai s-ar fi trezit din somn; mama a făcut cum a putut mai bine ca să dăruiască fiicei și durerii ei un monument; au trecut de atunci aproape o sută de ani, copaci înalți foșnesc deasupra mormântului și câte un trecător, plimbându-se pe alături, a privit trist și plin de milă figura fetei delicate. Dar permite-mi să întreb: *Oare este adevărat* ce prezintă acest monument? Această făptură omenească a plutit ea cu adevărat din cursul vieții ei, încheiate timpuriu, în Paradis? Putea ea de acolo să privească în jos, spre mama, binecuvântând-o? Putea ea s-o întâmpine acolo pe mama? În S. s-a povestit că această fată tânără a dansat la un bal așa de pătimaș și continuu, încât a căzut dintr-odată moartă – a dansat până la moarte. Unde a mers sufletul ei nemuritor, Dumnezeu știe. Nouă, oamenilor ne este spus: După roadele lor îi veți cunoaște! Aici trebuie să ne îndoim pe drept că această făptură omenească s-a dus în Paradis, spre care există *o singură* cale și *o singură* ușă: calea pocăinței, ca un păcătos să se declare vinovat înaintea lui Dumnezeu; și calea credinței, predarea inimii lui Isus, Fiul lui Dumnezeu. Isus este calea. Isus este ușa. Cine Îl iubește și Îi aparține are intrare în acel paradis în care a fost răpit cândva Pavel (2 Corinteni 12,4), unde a auzit lucruri de desfătare și de fericire de nespuse, pe care un om nu le poate rosti.

Se pare că acea mamă a construit acest monument în ideea păgână: oricine moare merge în locul fericirii, în Paradis, privește, binecuvântând, din locul bucuriei în jos, la rudele sale pe care le-a lăsat în urmă pe pământ și așteaptă până când poate să-i cuprindă acolo în brațe, spre fericita revedere. Este aceasta într-adevăr așa? *Nu, nu este adevărat!* Este o minciună mare, cu care satan îi înșeală pe oameni. El i-a înșelat pe cei decedați până au murit; îi înșeală pe cei vii chiar în fața mormântului și a veșniciei. Astfel și-a atins satan scopul, el sărbătorește acest triumf: că în mijlocul creștinătății de nume oamenii sunt înșelați cu miile, chiar și la morminte. Deci, dacă un cadavru este îngropat sau ars – aceasta nu schimbă nimic în marea înșelăciune.

Oamenii cred mereu că aceasta contează: strălucirea și solemnitatea înmormântării. De fapt, este vorba despre cu totul altceva: Dumnezeu are să le spună ceva prin moartea unui

prieten sau a unei rude. Dar ei nu vor să audă glasul lui Dumnezeu; ei vor să fie înșelați. Un discurs funerar emoționant, mulți ochi umezi, multă laudă despre cel decedat, acestea să fie; astfel se răspândește despre viața acestuia, chiar dacă el nu s-a interesat deloc de Dumnezeu, părerea că el a plecat în slavă ca un mântuit al lui Isus Hristos.

Oamenii numără telegramele de condoleanțe, coroanele, trăsurile convoiului funerar - ce contează?

Poți să înhami doisprezece cai la dric și tot nu tragi nici un suflet din iad. Mulți, care și-au dat ultima suflare în pacea lui Dumnezeu și care au intrat triumfători în slava lui Dumnezeu, coboară într-un mormânt necunoscut, sau în apele mării, sau mor ca martiri pe rug. La mormântul lor n-a existat o cuvântare solemnă; nici o piatră funerară nu onorează amintirea lor în fața oamenilor. Au pierdut ei ceva prin aceasta? Ah, nu! Ei sunt la Domnul. Când ochii lor pământești s-au închis, răsare slava lui Dumnezeu pentru sufletul lor, ei pot să-L vadă pe Acela care i-a iubit întâi, care i-a răscumpărat și i-a mântuit cu sângele și cu jertfa Sa, care i-a căutat până i-a găsit, care i-a păzit în brațele Sale atotputernice și i-a dus acasă.

X. Trezirea celor înșelați

„Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”

(Ioan 3,36)

Este scris: „Învăța-ne să ne numărăm zilele astfel, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90,12) Că moartea predă trupul nostru descompunerii, aceasta o știe omul. Dar sufletul meu nemuritor nu poate nici să se descompună, nici să fie îngropat. *Eu rămân același care sunt, chiar dacă mor.* Moartea trupească mă duce numai într-o altă lume și într-o altă stare, fie în starea vieții - la Dumnezeu, fie în starea morții - izgonit pentru totdeauna de la Dumnezeu. Marea întrebare este: dacă eu în viața pământească am apucat viața veșnică, la care m-a chemat prin har Isus, Fiul lui Dumnezeu. Isus este Domnul vieții, El Însuși este viața și dă viața veșnică tuturor celor care cred în El. Ce nechibzuită este ca cineva să nu se apuce acest dar minunat de nespul al vieții veșnice! Ce nebunie este să se lase cineva înșelat pentru acest cel mai mare bun, prin lucrurile trecătoare, pe care omul muribund trebuie să le lase în urmă ca nevaloroase!

Dragostea lui Dumnezeu îl urmează pe om timp de ani și decenii și-l îndeamnă zi de zi să accepte marele dar de har al vieții veșnice din mâinile străpunse ale Hristosului înviat. Ba este un convoi mortuar, ba este o boală, ba un anunț de deces, ba o scrisoare, azi o primejdie în care suntem păziți și mâine o foaie de ziar care povestește despre moartea subită a multor oameni. Ba ziua de naștere, ba revelionul, ba primul fir de păr cărunt amintesc de timpul de har care se scurge.

Șirul mare al accidentelor zguduitoare, care durează cu scurte perioade de pauză de la cutremurul de la Messina, constituie o predică permanentă a lui Dumnezeu către locuitorii globului pământesc. Nu trece nici o zi, literalmente vorbind, în care sute de cazuri mortale și accidente subite, în ziarele mari și mici ale tuturor națiunilor, să nu reia această predică dumnezeiască. „Pune-ți casa în rânduială, pentru că vei muri și nu vei trăi” (Isaia 38,1). Dar Dumnezeu vorbește prin câte un cuvânt al Bibliei și individual despre moarte, despre judecată, împăcare, har și mântuire. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27). „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta. Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19,42). „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.”

Oamenii au tot felul de planuri și de gânduri în capul lor și admit ca de la sine înțeles că mâine încă vor mai fi aici în familia lor, în afacerea lor. Este lucrul acesta sigur? Și dacă nu, *unde vor fi mâine?* Dacă lăsăm toate avertizările lui Dumnezeu să treacă pe lângă noi, fără să ne smerim cu toată vina păcatului în fața Domnului vieții și să primim din mâna Sa viața, atunci păcătosul va muri într-o zi, ca să se ducă acolo unde nu este Isus, unde nu este viața, ci moartea veșnică. Toți oamenii știu aceasta în fond. Ei simt, de asemenea, că prin blestemul păcatului au parte de moartea veșnică, dacă nu trăiesc o mare transformare a vieții prin harul lui Dumnezeu. Dar în loc să-și pună, crezând, vina păcatului și povara conștiinței pe Isus, Mielul lui Dumnezeu, ei doresc să rămână în vechea lor fire. Lângă ei este un înșelător care le spune la ureche: Du-te numai liniștit mai departe pe drumul tău. Mai este timp, poți să te convertești mai târziu! Dar Dumnezeu, care este adevăr și dragoste, spune: „Iată, *acum* este timpul potrivit; iată, *acum* este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6,2).

Mor mulți care nu sunt departe de Împărăția lui Dumnezeu, care n-au fost batjocoritori și disprețuitori ai lui Dumnezeu și ai Fiului Său, dar care nu s-au predat niciodată Domnului, care n-au devenit proprietatea Sa. Unii dintre ei chiar au vrut să se convertească, alții au fost aproape convertiți, dar totuși încă n-au fost. Cine este aproape să prindă trenul, ajunge prea târziu. Cât de grav este să ajungi prea târziu pentru mântuirea veșnică, să fii veșnic despărțit de Dumnezeu, în întuneric, ocară și rușine!

În fața mea zăcea rece și fără viață unul dintre cei mai buni cunoscuți ai mei – așa scria un prieten -, cu care am vorbit de multe ori despre mântuirea sufletului său. Avea un caracter plăcut și era un om de afaceri capabil. Noi avuseserăm de curând adunări de evanghelizare și domul B., cel decedat, și-a făcut și el apariția în una dintre ore. După aceea am mai vorbit cu el și i-am arătat primejdia îngrozitoare de a-și amâna mântuirea sufletului. A trebuit să-mi dea dreptate și mi-a răspuns: „Tot ce spuneți este adevărat; aceasta nu este o problemă pentru mine; *dar eu încă nu pot să mă convertesc astăzi la Hristos!*” În ziua următoare am plecat în călătorie pentru un timp scurt. Când m-am întors și am coborât din tren, am găsit acolo un prieten, ca să mă întâmpine. „Știi deja”, a spus el, „că B. a murit? Azi dimineată la ora două a murit.” – „A fost mântuit?” a fost prima mea întrebare. „Nu”, a spus prietenul meu, „din câte știu eu”. Am mers încă în aceeași seară la casa funerară, în care făcusem atâtea vizite. Ochii mei s-au odihnit mult timp pe fața palidă; durerea sufletului meu era mare. Ah, bărbatul sincer ar fi putut să-L aibă pe Hristos și bucuriile slavei lui Dumnezeu, dar nu L-a vrut. Și acum? Dacă a murit fără Hristos, după cum știm că a fost cazul, așa cum a și trăit, atunci sufletul său este acum în veșnicul necaz amar, departe de Dumnezeu. – Aproape că se predase Domnului și Mântuitorului, aproape că a fost mântuit, aproape că se lăsase în brațele dragostei veșnice, dar n-a făcut-o, după cum știm din propria sa gură.

De-ar înțelege fiecare cititor al acestor rânduri: tu poți obține prin harul lui Dumnezeu siguranța despre unde vei fi mâine, așa încât poți să spui: Mâine voi fi unde sunt astăzi, în mâinile harului lui Dumnezeu, în părtășie cu Isus, care cu sângele Său m-a răscumpărat spre veșnica Sa proprietate. Dacă vrei să obții această siguranță, această pace a inimii, atunci trebuie să vii astăzi cu povara păcatului tău la Isus, cu petele, greșelile și omisiunile tale.

„Trebuie să vă întoarceți la Dumnezeu cu o zi înainte de moartea dumneavoastră”, i s-a spus odată unui bărbat care stătea în fața întrebării: dacă vrea să-și deschidă inima Domnului Isus: Interlocutorul a răspuns zâmbind: „*Aceasta va trebui deci să fie astăzi.*” Aceasta a fost înțelept! Toată viața noastră este un lanț numai de „*acum*”. „*Acum*” de mai înainte a trecut, „*acum*” care va veni încă nu este al nostru. De aceea: *Astăzi! Astăzi! Acum!*

În moarte se rupe în două vâlul care a învăluit veșnicia pentru oamenii orbi, necredincioși. Visul și iluzia amăgitoare a lucrurilor trecătoare se scufundă în neexistență. Omul pășește în fața Judecătorului sfânt și drept, în cărțile cărui este înscrisă biografia adevărată a tuturor oamenilor, cu exactitate divină.

Ce trezire a oamenilor înșelați, care au lăsat să li se orbească mintea de către dumnezeul veacului acestuia, cu lucrurile trecătoare, cu pofta păcatului, cu puterea mediocrității. Ce le-a

preocupat inima, ce le-a umplut viața: munca și distracția, grija și voluptatea, meseria și desfătarea, onoarea și proprietatea – totul s-a scufundat în depărtarea cenușie, imaterială. În fața lor stă veșnicia ca o mare întunecoasă, nesfârșită. Nici o stea de speranță nu strălucește. Chemăți înaintea tronului sfânt, strălucitor, al Judecătorului drept, ei își găsesc păcatele, munții vinei lor. Este dată sentința dreaptă și este împlinit acel cuvânt sfânt: „Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (Apocalipsa 20,15).

În fața acestui tron de judecată a dreptății divine *nu există har*. Judecătorul de pe tron este Însuși Mielul lui Dumnezeu înjunghiat, Același care l-a căutat pe păcătosul vinovat aici pe pământ, în timpul harului, cu dragoste divină, desăvârșită. Vinovatul a disprețuit harul; el aude cuvântul: „Dar n-ați vrut!” De ce n-ați vrut? Vai! am fost înșelați. Satan, stăpânul acestei lumi, tatăl minciunii, ne-a înșelat în privința vieții veșnice, a slavei lui Dumnezeu. Ochii celor pierduți privesc disperați în veșnicie. Ce destin! Niciodată o picătură de înviore și de mângâiere, niciodată o oră de pace, niciodată o ușă de mântuire! *Pierduți pentru totdeauna!* Zadarnice orice blestem și scrâșnirea dinților împotriva marelui înșelător, zadarnică orice tânguire! Ce cuvânt imens, înimaginabil: pierdut pentru totdeauna *din vină proprie!* Pierduți pentru că au respins dragostea mântuitoare, pe Fiul lui Dumnezeu.

Proverbul spune: „Lumea vrea să fie amăgită.” Și într-adevăr: este amăgită. În această lume sunt așezați creștinii credincioși ca martori ai adevărului. Este extrem de important pentru oamenii care își au patria în lumea înșelăciunii, să primească idei clare despre faptul că creștinismul adevărat îl eliberează pe om de sub puterea stăpânului minciunii și îl transpune într-o altă Împărăție, în Împărăția luminii și a adevărului. Copiii lumii nu pot gândi că există cu adevărat această viață în lumina lui Dumnezeu, în pace, în nădejdea sigură a slavei și că copiii lui Dumnezeu au un Mântuitor la care nu sunt *niciodată* înșelați. Numai cine găsește, prin privirea credinței la Isus: viața veșnică, siguranța harului lui Dumnezeu, pentru cine moștenirea din ceruri a fost o realitate, numai acela privește în pace și nădejde fericită înainte, în țara slavei, unde este patria sa veșnică. Acolo nu mai există nici o înșelăciune, nici o amăgire, nici o minciună – acolo totul este adevăr. Despre această nădejde minunată a copiilor lui Dumnezeu Cuvântul spune: „Bindecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi” (1 Petru 1,3-4).

Dacă pe pământ ești bogat sau sărac, sănătos sau bolnav, aceasta va fi valabil numai pentru un timp scurt, dar dacă ești pentru veșnicie un moștenitor întâi-născut sau un dezmoștenit prin propria vină, un pierdut și un vinovat – ce deosebire uriașă, nemărginită în înălțime și în adâncime! O, dacă ai putea înțelege fericirea de a umbla pe pământ ca un copil împăcat al lui Dumnezeu, sub harul Tatălui, și să primești sus, în casa Tatălui, prețioasa ta moștenire!

Un prieten povestea: De curând am văzut un om murind. Niciodată nu voi uita această scenă impresionantă, care s-a petrecut la ceasul miezului nopții, în mijlocul oceanului întins. Atunci am simțit și eu: „Cu adevărat, DOMNUL este în locul acesta!” (Geneza 28,16) Când m-am apropiat de marinar, el mi-a spus: „Spuneți-i mamei mele că eu mor cu încredere fermă într-o fericită înviere! Am deplină încredere în îndurarea lui Dumnezeu în Hristos Isus. Spuneți-i mamei mele cum mi-am început ultima călătorie și ce fericire dulce gust în această clipă solemnă! Da, mi se apropie sfârșitul. Simt deja frisoanele morții, dar nădejdea vieții veșnice este puterea mea. O, ce Mântuitor mare, puternic este Domnul Isus Hristos, El îl mântuiește pe cel mai mare păcătos. „Rămâneți cu bine! Rămâneți cu bine!” Apoi s-a întors spre un marinar, care îl îngrijise cu devotament în timpul întregii sale boli: „Dragul meu Johannes, ne vom revedea în cer? - „Da, prin harul lui Dumnezeu!” a răspuns camaradul său. Ultimele sale cuvinte au fost acestea: „Cerul este deja deschis pentru un păcătos cum am fost eu. Isus S-a dus acolo înaintea mea, ca să-mi pregătească un loc, iar mama mea va veni și ea acolo!” Apoi a adormit în Domnul.

Iată un om care a părăsit această lume a înșelăciunii ca martor al adevărului! Acest bărbat a fost aici, pe pământ, un marinar neînsemnat, necunoscut; noi îl vom vedea sus în slavă ca moștenitor în casa Tatălui. Dar tu, prietene, vei fi și tu acolo?

XI. Cuvânt de încheiere

Acest studiu era gata tipărit cu mult înainte să izbucnească marele război mondial în care suntem, marea predică zguduitoare a lui Dumnezeu către globul pământesc, și înainte de toate către iubitul nostru popor german. Dumnezeu cheamă la pocăință, Dumnezeu îl cheamă pe fiecare în parte din poporul nostru în lumina adevărului și a harului Său. Niciodată n-am fost așa de puternic convinși că trăim într-o lume a minciunii, ca în acest război. Se minte nerușinat, viclean, rafinat de la tronurile domnitorilor și fotoliile miniștrilor, ostile nouă, în parlamente, în ziare, în proclamații și telegrame, până la acei înșelători neîndurători, care i-au primit pe soldații noștri devotați în casele lor cu prietenie falsă, ca apoi să le taie beregata celor nevinovați care dormeau sau la un semnal dat să-i împuște pe inofensivii care au avut încredere. Multora li s-au deschis ochii în legătură cu ce este omul în stare – iar acești infractori și mincinoși nerușinați, ucigași și înșelători se numesc creștini. Poate că aceasta este minciuna cea mai impertinentă dintre toate minciunile oamenilor. Dar acum Dumnezeu adresează iubitului nostru popor german întrebarea: Sunteți voi creștini? Îl cunoașteți voi într-adevăr pe Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu ca pe Mântuitorul și Împăciuitorul vostru? V-ați privit voi viața în lumina Sa? V-ați adus voi păcatele sub crucea de pe Golgota? Ați privit voi, crezând, în rănilor de moarte ale Fiului lui Dumnezeu? A luat într-adevăr sângele jertfei Fiului lui Dumnezeu blestemul din viața voastră și ați găsit pacea cu Dumnezeu, siguranța harului, filiația lui Dumnezeu și viața veșnică?

Abia când ai găsit acestea ești un creștin. Abia atunci sunt înfrânte minciunile gogonate ale creștinătății false și de nume, iar păcătosul iertat pășește în lumina adevărului.

Ce privilegiu minunat să-L recunoști pe Isus, adevărul și realitatea sfintei Sale prezențe, al Cuvântului Său infailibil și adevărul nădejzii fericite a slavei veșnice din casa Tatălui, sus. La aceasta îl cheamă Dumnezeu pe poporul nostru german. Chemarea Sa este limpede. Să dea Dumnezeu ca mulți să o înțeleagă!

Nr. 27 „Oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat.”¹⁸

(Ioan 3,3)

Dacă nădejdea de a-L vedea pe Domnul și de a fi ca El când va veni, exercită o influență reală asupra vieții unui credincios, astfel încât el „se curățește, după cum El este curat”, atunci i se spune adesea că merge prea departe. De cele mai multe ori, cei care judecă așa nu sunt total necredincioși; sunt mai mult asemenea oameni care își mărturisesc credința sau chiar creștini cu concepții pământești, care „vor să fie bine văzuți în carne”. Acestora le este antipatic tot ce pune un om în opoziție cu semenii săi, chiar și atunci când lucrul acesta îl face asemănător cu Hristos. Prin faptul că cineva nu este dispus să meargă el însuși așa de departe în despărțirea de rău, se poticnește de cei care o fac.

Creștinul sincer, care se curățește pe sine însuși, este stăpânit de alte gânduri. El spune: „Este posibil să merg prea departe? Nu vorbește Cuvântul lui Dumnezeu despre aceea, că cel credincios se curățește după cum El este curat? Un creștin sincer Îl va urma pe Domnul numai

¹⁸ Copie din revista lunară „Botschafter des Heils in Christo”, editor: Editor R. Brockhaus, Elberfeld.

până într-un anumit punct și apoi se va opri?” „Nu”, spune el, „departe de mine să gândesc că am mers prea departe; mâhnirea mea este mai mult că n-am fost mai devotat.”

Nu poate fi înțeles suficient de limpede, că un creștin care năzuiește să fie asemenea lui Hristos nu se gândește în nici un caz să-și compromită frații prin aceasta. El dorește să aibă părtășie cu ei în alergarea pe pistă; dar dacă ei rămân în urmă în alergare, atunci el nu poate să-și modereze pașii din cauza lor, căci Hristos și premiul chemării de sus a lui Dumnezeu au prioritate în inima sa. Așa că el se grăbește înainte și în timp ce caută proslăvirea Domnului Său, el nu se lasă oprit nici de izolarea de pe drum, nici de răstălmăcirea motivelor sale din partea celorlalți.

Dacă inima este orientată de tot spre Hristos, atunci nu te mulțumești cu ceva pe jumătate, cu ceva incomplet. Creștinii cu inima îndoită se liniștesc cu ideea că aici totul rămâne nedesăvârșit și slab și nu se lasă determinați să se reculeagă ca să „ducă până la capăt sfințirea în frică de Dumnezeu”. Cuvinte ca: „Fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt”, sau: „Voi deci fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” par să nu fie scrise pentru ei. Ei folosesc nădejdea cerească pentru a înlesni indiferența și să scuze lipsa lor de abnegație și de năzuință spre plăcerea Sa. Din nădejdea care trebuie să fie totuși un imbold, ei fac o pernă de odihnă.

O inimă care aparține într-adevăr Domnului este hotărâtă „să urmărească sfințenia”, să se renege pe sine, să se lase cu totul folosită pentru El și cauza Sa. Ea dorește profund să devină tot mai mult și mai mult asemenea chipului Său într-o relație practică, să crească în sus spre El prin harul lui Dumnezeu. Un astfel de creștin nu se mulțumește să rămână așa de neasemănător cu Hristos cum este el momentan, ci tinde înainte din ceas în ceas, din zi în zi. În urmărirea țelului său folosește fidel mijloacele pe care i le-a dat Domnul: rugăciunea și Cuvântul lui Dumnezeu. El caută în toate călăuzirea și iluminarea Duhului lui Dumnezeu. Interesul, cauza Domnului, pe care Îl iubește, sunt scumpe pentru el. Înmulțirea cunoștinței raționale a adevărului, oricât de mult ar prețui-o și ar aspira la ea, înseamnă pentru el totuși numai ușa de intrare prin care el pășește cu bucurie doritoare ca să zăbovească în prezența Domnului și să descopere în El noi măreții. Contemplarea a ceea ce este curat și sfânt, unită cu conștientizarea: în curând voi fi ca El, căci Îl voi vedea așa cum este, trezește în inimă cu o forță tot mai puternică dorința să-I fie asemenea chiar acum, pe cât posibil, să înlăture tot ce nu corespunde curăției Sale. Și cu cât este continuată mai mult și mai doritor această contemplare, cu atât mai limpede și mai pătrunzătoare devine privirea, atât pentru sfințenia Domnului, cât și pentru starea practică proprie. Și privindu-L neclintit, suntem preschimbați în același chip. Curăția practică, despărțirea de tot ce este rău și o concepție sfințită, cerească, sunt consecințele binecuvântate.